BARBARA DOOLEY

Secretul lui Megan

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de CORNELIA BITOIANU

Capitolul 1

La treizeci de ani, Megan Louise Harper era obişnuită să intre în complicaţii şi să iasă cu bine din ele. Intr-un fel, necazurile erau ocupaţia ei. O afacere de familie. Cu alte cuvinte, era dificil s-o descumpăneşti pe Megan Harper.

Dificil.... până la o anumită limită.

Să se trezească într-o cameră necunoscută, într-un pat necunoscut, purtând doar un tricou necunoscut, prea mare pentru ea, era de-ajuns s-o tulbure într-un mod acceptabil. La asta se adăuga un cântăreţ de rock pe jumătate dezbrăcat, sprijinit într-un cot lângă ea...

- Bună, spuse cântăreţul de rock, pe jumătate gol.

Vocea sa, bogăţie de tonuri catifelate, era voalată de o asprime misterioasă. Un frison trecu pe şira spinării a lui Megan când el îşi sublinie răspunsul cu un zâmbet senzual. Acest zâmbet ar fi putut topi şi gheţurile polare! Si cum o privea! Ea se cufundă în ochii cenuşii cu reflexe argintii timp de câteva secunde, gândindu-se că era la fel de nesigur ca şi ea asupra situaţiei şi nu reuşea să se decidă asupra a ce voia să facă. Apoi, ceva periculos de viril urcă din profunzimile magnifice ale privirii lui, informând-o fără greşeală că el ştia exact ce voia, dar nu ştia cu ce să înceapă.

Sprâncenele întunecate se arcuiră cu o aroganţă neascunsă.

- Bună, repetă el. Nu este nimeni aici?

- Hm... Bună.

Ea înghiţi greu, încercând să-şi adune gândurile risipite. Poate... poate era vorba de un vis? se gândi ea, plină de speranţă. "Ai avut deja vise bizare, Megan, aminteşte-ţi. Acela cu Mickey, la Turnul Eifel? Oricum, există o explicaţie. Nu crezi cu adevărat că este pe cale să se întâmple, nu-i aşa?"

Din nefericire, credea. Si, Dumnezeule! putea să-şi imagineze ce va spune fratele ei mai mic Kyle, când... nu, dacă ar afla de aventură! Kyle, exagerat de protector şi detectiv cu experienţă cum era, avusese câteva rezerve privind angajarea surorii lui în această misiune deosebită. Dar tatăl lor, patronul agenţiei Harper Security Inc., hotărâse că această treabă era exact pe puterile ei.

Pe puterile ei.

Foarte bine. Si ea îşi dăduse deja peste cap rolul înainte de a intra cu adevărat în acţiune!

Si, vorbind de acţiuni.... cum făcuse oare să se regăsească în această încăpere lipsită complet de mobile, cu excepţia patului cu cearşafuri de satin negru, mare cât principatul Monaco?

Mai precis, cum de se găsea în acest pat cu Colin Swann - Dumnezeule!

Colin Swann în persoană! Colin Swann, de o frumuseţe devastatoare, cântăreţul vedetă şi primul chitarist al "Diavolilor" grupul rock atât de înfocat încât părea radioactiv.

Colin Swann, membru prin naştere al aristocraţiei de la Hollywood. Membru prin geniu al imperiului rockului.

Colin Swann, bărbatul pe care Harper Security Inc. trebuia să-l protejeze în mod secret. Bărbatul pe care ea trebuia să-l supravegheze de aproape, dar nu atât de aproape!

- Aşadar, poţi vorbi, murmură Swann, întrerupându-i firul gândurilor, aplecându-se uşor, cu o privire provocatoare în ochii lui irezistibili. Bună, aşadar.

Si o sărută.

La început, sărutul fu uşor ca o adiere, dar oricât de vaporos fu contactul, un fior de anticipare o străbătu pe Megan. Apoi, un val de senzaţii se năpusti în venele ei în timp ce buzele lui Swann puneau treptat stăpânire pe gura ei prin mici sacade erotice. O secundă mai târziu, simţi prin ţesătura subţire a tricoului atingerea unei mâini senzuale... plăcută, ca o mângâiere de amant.

Megan se ridică brusc în capul oaselor, ca paiaţa pe arc apărând din cutia ei. Tremura de enervare, cu părul roşcat ridicat în vârful capului.

Tricoul prea mare afişa pe piept emblema "Diavolilor" şi-i alunecase de pe umăr. Il îndreptă şi-şi privi partenerul de pat:

- Ce crezi că faci?

Colin Swann se ridică la rândul lui cu o mişcare suplă a muşchilor lui de panteră. Avea pielea bronzată şi un triunghi de păr închis la culoare se îngusta în scobitura abdomenului. Severitatea trăsăturilor lui cizelate erau accentuate - şi nu îmblânzite - de un amestec de amuzament şi de inteligenţă prudentă. Ochii erau ca nişte oglinzi reflectând şi absorbind lumina.

-Aşadar? insistă ea.

- Dacă înţeleg bine, nu eşti cadoul de sărbătorire a mutării într-o casă nouă pe care mi l-au făcut prietenii?

- Poftim? In ciuda presiunii galopante a sângelui, fu fericită să constate că vocea nu-i tremura. Nici mâinile, de altfel, atâta timp cât îşi ţinea ferm pumnii strânşi.

- Boomer, Rick şi Coney, preciză el calm, oferindu-mi aceste cearşafuri - îi arătă cu ironie satinul negru - m-au anunţat că vor fi însoţite de un cadou mai... special.

Uşoara ezitare dinaintea adjectivului era în mod intenţionat provocatoare. Megan făcu ceea ce considerase întotdeauna drept blestemele roşcovanelor, se înroşi.

- Domnule Swann, scrâşni ea. Orice ar fi sugerat grupul "Diavolilor", nu este vorba despre mine.

- Tocmai la asta mă gândeam şi eu. Ce păcat...

- Poftim? îl măsură ea din nou, dorind să fie mai puţin tulburată de prezenţa lui fizică.

- Hm... Voiam să spun...

- Ascultă.... îl întrerupse ea tăios, luptând cu alt blestem al roşcatelor: temperamentul clocotitor. Poţi doar să-mi spui cum eu.... cum noi.... In fine, ce s-a întâmplat ieri-seară?

Swann îşi redresă capul:

- Nu-ţi aminteşti?

- Crezi că aş fi pus întrebarea dacă îmi aminteam?

Dumnezeule, de ce nu reuşea să-şi amintească? Prima parte a
recepţiei rămânea destul de clară în mintea ei încât să poată depune mărturie sub jurământ. Apoi, la un moment dat - bum! întuneric total.

- Te vei simţi mai bine dacă promit că niciodată n-o să mă laud cu norocul meu? întrebă el. In ciuda a tot ce ai putut citi în reviste...

- Cum.... nu! izbucni ea, un nou val de sânge urcându-i în

obraji. Umorul întrebării deschidea calea unor zeci de posibilităţi foarte
tulburătoare.

- Domnule Swann...

- Doar Swann, o corectă el.

- Eu.... Cum?

- Swann. Fără domnule. Colin dacă preferi. Dar numai mama îmi mai spune aşa. Aşadar...

- De acord. Vrei te rog, să-mi spui...

- Si tu eşti....? o opri el cu blândeţe.

Megan făcu ochii mari. "Sunt într-o situaţie fără ieşire", vru ea să strige. Poate Colin Swann era obişnuit să se trezească lângă cineva de care nu-şi amintea cum ajunsese în patul lui, dar nu ea! Nu-şi amintea nici măcar dacă fusese prezentată acestui bărbat! Voia o explicaţie, nu o lecţie asupra protocolului de a doua zi dimineaţa.

- Nu-ţi aminteşti nici numele?

- Bineînţeles că da!

-Atunci?

- Megan. Numele meu este Megan.

O fracţiune de secundă, avu impresia că acest nume trezea în el ceva familiar, apoi alungă ideea. Colin Swann habar n-avea de ea.

- Megan...

Rosti silabele ca şi cum savura un parfum. Sub timbrul răguşit al vocii lui catifelate, se transformau într-o incantaţie senzuală. Megan simţi că se înfioară. Ea putea să fie tulburată, furioasă, neliniştită sde altercaţiile care vor urma cu agenţia paternă, dar nu era imunizată nici contra puterii acestei voci, nici contra atracţiei animalice a acestui bărbat. Reacţia sa era

tot atât de exasperantă pe cât de neaşteptată. Nu fusese sensibilă la sexul masculin de la eşecul căsătoriei şi divorţul de Doug Carlyle, de acum un an. Familia ei, care se neliniştea de altfel de rezerva sa, încerca - cu grade diferite de subtilitate - s-o determine să revină în viaţa socială.

Viaţa socială! Poate tocmai experimentase prima ei aventură de o noapte şi nu avea nici o amintire despre ea!

Işi umezi buzele. "îndrăzneşte, Megan. Stai într-un pat cu acest bărbat, ai depăşit limita timidităţii".

- Swann.... Eu... în legătură cu ce s-a întâmplat... între noi. Spuneai.... Vreau să spun, tu şi cu mine.... noi am....?

El puse capăt încurcăturii ei cu un singur cuvânt:

- Nu.

- Nu?

învăţase în profesia ei că trebuia întotdeauna să se asigure de două ori asupra faptelor. In mod special într-o situaţie delicată.

- Nu, repetă el.

- Mulţumesc, Dumnezeule!

Lăsă să-i scape un oftat adânc de uşurare. Greutatea întrebărilor nerezolvate din noaptea trecută apăsa încă asupra ei, dar nelinişte a ei scăzuse puţin.

- Reacţia ta nu este foarte măgulitoare, să ştii, observă Swann după câteva secunde de tăcere.

- Reacţia mea?

Ea îşi ridicase faţa şi în acelaşi timp tricoul care începea din nou să-i alunece de pe umăr.

- Uşurarea ta evidentă descoperind că n-am făcut dragoste.

Tonul lui oscila între indignare şi neîncredere. Ea cunoştea

foarte
bine reputaţia lui Colin Swann de amant legendar. Chiar dacă agenţia nu adunase asupra lui un dosar foarte consistent, trebuia să fi trăit într-o peşteră ca să nu fie la curent cu nebuniile lui. Isprăvile lui amoroase făceau deliciul tuturor revistelor. Dar totuşi! Era oare atât de arogant încât să se aştepte să regrete că nu cunoscuse extazul în braţele lui?

- Ca să nu mai spunem, continuă el, sugestia ta că aş fi capabil să profit de o femeie drogată până la a-şi pierde cunoştinţa...

- Drogată....? repetă Megan, siderată.

El o credea drogată?

- Da, confirmă el. Si gândindu-mă la asta, nu sunt foarte flatat nici la ideea că aş fi destul de degenerat încât să profit de tine, astfel că vei găsi normal să uit această experienţă sublimă...

Işi sublinie cuvintele trasând cu un deget ovalul feţei ei. Ea resimţi efectele acestui contact până în vârful unghiilor şi se trase înapoi:

- Tu.... crezi că ieri seară eram drogată? izbucni ea, hotărând să treacă sub tăcere orgoliul uimitor al ultimei lui observaţii, cel puţin pentru moment. Crezi că narcoticele m-au făcut să-mi pierd memoria?

Swann îi ridică bărbia ca s-o forţeze să-i întâlnească ochii.

- Frumoasa mea, erai departe de lumea asta când te-am scos din piscină, în zorii zilei, o informă el fără să pară că glumeşte.

Pe Megan o marcă şocul:

- Din piscină?

- Din piscină, încuviinţă el abandonându-i bărbia. Iţi pierdusem urma spre miezul nopţii. Am presupus că trebuie să fi hoinărit pe afară. Chelnerii erau pe cale să debaraseze după plecarea invitaţilor când ai apărut brusc dintr-o cabină de baie şi te-ai aruncat în piscină. Oamenii au strigat şi eu am plonjat ca să te salvez. După modul cum reacţionau pupilele când ţi-am examinat frumoşii ochi albaştri, mi-am spus că ai ajuns acolo venind de foarte, foarte departe.

El o privi cu un ochi fugitiv, îngheţat.

- Ciudat.... Când te remarcasem, seara, văzusem în tine o femeie inteligentă şi cu siguranţă departe de a se deda acestui gen de stupidităţi.

Dacă Megan ar fi digerat toate implicaţiile celor ce aflase, ar fi murit din cauza şocului. Dar în mod ciudat, mintea ei rămânea fixată asupra mărturisirii atât de deschise că Swann se interesase de ea în timpul recepţiei.

îşi reveni în fire. Trebuia mai întâi să clarifice confuzia asupra evenimentelor nopţii, oricare ar fi fost aceste evenimente. In orice caz, nu ce dedusese el.

-Ascultă, Swann. Poate am ieşit să hoinăresc pe afară la

un anumit moment. Poate eu.... hm, am căzut în piscină...

-Ai leşinat în piscină, o corectă el.

-De acord. De acord. Am leşinat în piscină.

Dar nu pentru că eram drogată! înţelegi?

Ea avea prea mult respect pentru sănătatea ei mentală şi fizică - şi mulţumită tatălui ei şi profesiei lor comune, prea mult respect pentru lege - pentru a lua stupefiante.

- Singura pudră pe care am înghiţit-o se găseşte în pilulele antialergice şi pentru singurul motiv că nu vreau să-mi petrec viaţa strănutând şi scărpinându-mă din cauza urticariei.

- Pilule antialergice?

Sprâncenele negre se apropiaseră. Scutură din cap cu emfază, mulţumită că făcuse impresie.

- Eu nu beau niciodată, din cauza medicamentului, adăugă ea.

Declaraţia ei nu obţinu reacţia scontată.

- Nu bei ce? insistă el.

- Alcool!

Despre ce credea că vorbea? Despre lapte de capră? După un moment de uluire, trăsăturile senzuale ale lui Swann schiţară un zâmbet.

- In cazul ăsta, Megan, eşti teribil de norocoasă că nu te-ai trezit la serviciul de urgenţă pentru spălătură stomacală. Doamne! Ai avut chiar noroc să fii doar trezită, după doza de cocteiluri pe care te-am văzut înghiţindu-le!

O dată mai mult, o făcea să afle că o urmărise cu privirea o bună parte din seară. In alte circumstanţe, ar fi fost flatată. Dar acum...

- Nu erau decât cocteiluri din sucuri de fructe, îl contrazise ea, sfidându-l cu bărbia.

Cocteiluri care-i lăsaseră vii amintiri. Mai întâi, nu era uşor să uite o băutură atât de delicios de răcoritoare, care avea particularitatea de a fi de un roz fosforescent în care se

îngrămădeau felii de kiwi, de ananas, de cireşe. Apoi, păstra imaginea de neuitat a bărbatului care le prepara şi pe care-l recunoscuse imediat: Albert "Booner" Jankowski, bateristul "Diavolilor". Era un fel de uriaş cu o claie de păr roşu ciufulit - mai roşu decât al ei dacă era posibil, care avea farmecul nonşalant al unui urs polar.

- Ceea ce numeşte Boomer cocteil de fructe este o reţetă personală din toate alcoolurile "de fructe" care pot exista: pere, prune, corcoduşe, alune, banane. Le atenuează cu sucuri de mere, lămâi verzi, nuci de cocos şi de fructe exotice pe care le presează fără îndoială cu picioarele: kiwi, mango, ananas....

- Alcooluri.... de fructe?

Megan simţi mici perle de transpiraţie pe frunte. Swann avea dreptate, avusese noroc să nu ajungă la serviciul de urgenţă al unui spital! Băuse trei pahare din acest amestec mortal!

- Megan?.... Te simţi bine? Eşti verde la faţă.

- Se pare că verdele îmi vine bine, se strâmbă ea într-o tentativă de umor.

- Nu, serios...

- E în ordine, îl linişti ea. Eu.... In fine, nu e deloc uimitor că am leşinat.

Cum putuse să fie atât de naivă încât să-şi imagineze că se serveau cocteiluri de fructe la o recepţie care reunea membrii cei mai celebri din lumea rockului?

- Si.... presupun că este de înţeles că te-ai gândit la.... drog. Dar, într-adevăr, eu....

El îi impuse tăcere punându-i două degete pe buze:

- Sunt sigur... Aşa cum ţi-am spus, te-am considerat

imediat inteligentă, raţională. Si de obicei sunt destul de perspicace la prima privire.... Acum, dacă te-ai îmbrăca? Mă găseşti jos, voi pregăti cafea.

Megan deschise gura să răspundă, dar cuvintele i se opriră în gât în timp ce cântăreţul de rock pe jumătate gol, adică purtând doar un slip, coborî din pat. Megan Louise Harper nu era ipocrită, la urma urmei crescuse cu doi fraţi şi fusese căsătorită cinci ani. Dar nu era obişnuită să asiste la trezirea unui necunoscut. Si Colin Swann avea mişcările graţioase şi puternice ale unei feline.

Ochii cenuşii întâlniră ochii ei albaştri. Un curent o străbătu. El era mulţumit de corpul lui! Părea că se miră că ea rămâne pironită pe pernă, ascunsă de cearşaf şi tricou.

- Imi pare rău, ar fi trebuit să port o pijama dacă aş avea una, spuse el maliţios, aplecându-se din pat să-şi ia de pe jos blugii negri.

- Eu.... nu credeam că te privesc cu atâta indiscreţie, mormăi ea, roşind din nou.

Swann închise fermoarul blugilor care se mula pe muşchii perfecţi ai coapselor lui.

- Nu trebuie să te scuzi. Poţi privi cât vrei. Sunt obişnuit...

- Dar...

- Si pe de altă parte, dacă poziţiile erau inversate, eu nu m-aş jena să te privesc. Ea avea obrajii roşii ca focul. Afurisit bărbat! O făcea să-şi dorească să poarte un sac pe cap, în permanenţă!

- Mă voi lipsi de rândul meu, mulţumesc, spuse ea cu o voce încordată. El zâmbi:

- De acord. Cobor să prepar cafeaua. Hainele tale sunt în baia de alături. Mă tem că nu arată la fel de bine ca ieri, şi-ţi

lipsesc pantofii.

- Da, înţeleg...

Ea îşi muşcă buzele, privindu-l cum se întoarce spre uşă.

- Swann?

- Da?

- Eu.... Tu eşti cel care... m-ai dezbrăcat?

El clătină din cap.

- Erai udă. Era cel mai mic lucru pe care-l puteam face după ce ţi-am examinat pupilele şi ţi-am luat pulsul. Eram de asemenea gata să-ţi fac respiraţie artificială, dar n-aveai nevoie.

- Oh...

Din fericire, nu-i lua pulsul acum. Era un concert de tam-tam. Dumnezeule! Cum va relata toate astea în raportul ei? Tatăl ei, care era atât de sever în privinţa eticii profesionale... va face o sincopă!

- Megan? Ai rămas pe gânduri?

Ea îşi ridică ochii.

- Poţi să-mi explici de ce m-ai adus în patul tău?

Intempestiva Megan Louise. Foarte intempestivă. Dar situaţia era şi
ea atât de stranie... Licăriri maliţioase se aprinseră în ochii deveniţi argint topit, dar demn de apreciat, Swann nu profită de avantajul oferit.

- Deoarece este singurul pat din casă, răspunse el simplu. Pe curând, Megan.

Cum îi promisese, îşi găsi hainele în sala de baie, o rochie de cocteil grej, fără mâneci, din fericire din crepon, neavând aşadar neapărat nevoie să fie călcată. Avea cel puţin avantajul că era uscată, ca şi lenjeria. Dar vesta crem cu verde care

completa ansamblul era un adevărat dezastru. Rotindu-şi ochii, îşi imagină ce s-ar întâmpla dacă ar trece înlocuirea ei în cheltuielile misiunii. Si, fireşte, fără să mai vorbească de pantofii şi de geanta ei, de asemenea dispărute...

Imbrăcându-se, observă decorul. Sala de baie era de mărimea salonului din apartamentul ei. Nu-şi mai amintea de piscină, dar cada era probabil olimpică. Ansamblul era rafinat şi voluptuos în cel mai înalt grad. Faianţă neagră, marmură cu vine verzi, mocheta groasă de culoarea perlei agrementată cu un covor pastel se reflectau interminabil în oglinzile perfect şlefuite de pe cei patru pereţi. In locul accesoriilor obişnuite într-o sală de baie, exista un telefon cu trei linii, televizor în culori şi micul frigider care conţinea şampanie şi icre negre.

Deşi-i plăcea luxul la fel de mult ca oricui, Megan se simţi vag stânjenită în faţa acestei etalări de hedonism. Exista de asemenea ceva enervant să fie confruntată cu imaginea ei proprie reflectată la infinit de cei patru pereţi. Işi petrecu zadarnic câteva minute încercând să-şi disciplineze buclele rebele. Nu era frumoasă. Faţa ei colţuroasă era mai degrabă... interesantă. Dacă frumuseţea exista, era o frumuseţe complexă, ochii ei mari albaştri făcând-o să pară mai tânără, dar unghiul voluntar al maxilarului şi buzele pline dezvăluiau maturitate şi pasiune.

Făcu o strâmbătură, abandonând eforturile de a-şi stăpâni părul. De acord, nu era în avantajul ei în această dimineaţă. Nu era nici mai rău, ceea ce era surprinzător după ce i se întâmplase. Se înfioră. La urma urmei, avusese mult, mult noroc.

Spunându-şi că era vorba de curiozitate profesională, făcu o cercetare rapidă a încăperilor de la etaj. Alte trei camere

proporţionate generos şi alte două săli de baie.

Si nici un alt pat.

Incercă să nu se gândească la implicaţiile acestui amănunt, nici să speculeze prea mult asupra dispariţiei pantofilor şi a poşetei, apoi coborî.

Noua casă a lui Swann era situată în acea enclavă extrem de privată din California şi cunoscută pentru celebrităţile ei artistice, drept Malibu. Scara ducea direct de la etaj în camera de zi spaţioasă, albă. Grinzile aparente şi parchetul de stejar încălzeau atmosfera, a cărei dezinvoltură datora mult absenţei mobilelor, înlocuite de taburete şi perne, părând că provin dintr-un magazin din Marrakech.

Nici o mobilă. Cum era posibil? Işi amintea că în ajun rămăsese aşezată pe o canapea confortabilă de piele, lângă instalaţia de sonorizare punctată de fleşuri multicolore. Gânditoare, privi uşa-fereastră care se deschidea în dreapta ei, spre o piscină. Faimoasa piscină, fără îndoială. In spate, se întindea Oceanul Pacific. In lumina razantă a acestei dimineţi de iunie, vederea era grandioasă. Nu era deloc uimitor că paşii o aduseseră aici, în zorii zilei, la sfârşitul recepţiei. In ciuda nefericitei tendinţe de a face insolaţie, îi plăcuse întotdeauna apa, plaja, aerul liber. Una din prietenele ei de la universitate, biologă şi cu serioase înclinaţii pentru astronomie, îi spusese că era o trăsătură de caracter a semnului ei zodiacal, Vărsătorul.

"Uită piscina, Megan, îi recomandă ea cu fermitate, întorcându-se de la peisajul feeric. Uită totul despre acest loc, şi în special bărbatul care este proprietarul lui. Harper Security va trebui să plaseze pe altcineva pentru partea "internă" a acestei misiuni. După ce s-a întâmplat, ai stricat definitiv

totul!"

După câteva piste false, găsi bucătăria unde aşteptau Swann şi cafeaua promisă. Era o încăpere spaţioasă, proporţională cu restul vilei, cu pereţi albi, pardosită cu cărămizi arse şi cu amenajări ultramoderne. Oferea de asemenea o vedere splendidă spre ocean.

- Cred că ţi-am găsit geanta, o anunţă Swann când intră, indicându-i o poşetă plată din piele de şopârlă verde pe masa de lângă el.

Cu un oftat de uşurare, Megan o deschise ca să facă un inventar mental rapid.

- In cazul că-ţi faci griji, n-am scotocit în ea.

Ea închise poşeta şi ridică ochii:

- Nu m-am gândit nici o clipă că ai făcut-o, spuse ea sincer.

Ce-i drept, n-ar fi avut nici o importanţă. Ea nu lăsa niciodată în urma ei vreun semn despre activitatea ei profesională secretă.

Sprâncenele lui Swann se ridicară:

- Este încurajant să aflu că opinia ta despre mine nu este în întregime negativă.... Cafea?

Ea murmură un vag mulţumesc, roşind din nou.

- Ţi-aş fi oferit cu plăcere zahăr şi frişcă, dar dulapurile mele sunt goale în acest moment.

- O beau neagră.

-Ah, în fine, o femeie pe gustul meu.

- Imi imaginez că există multe, replică ea, cu ochii îngustaţi.

Hotărât lucru, lumina zilei îi era favorabilă. Soarele care intra în

valuri în bucătărie sculpta severitatea frumoaselor lui trăsături, făcându-l să pară mai tânăr.... mai accesibil.

-Reputaţia mi-o ia înainte, dacă înţeleg bine, spuse el fără să se lase ofensat de sarcasmul ei.

-Discreţia nu pare să fie.... punctul tău forte.

-Probabil că nu, recunoscu el cu o ridicare din umeri. Dar, pentru a respecta adevărul, trebuie să admit că nu inima mea urmăreşte femeile de obicei. Corpul şi carnetul meu de cecuri, da. Dar inima mea...

Megan hotărî că era timpul să schimbe subiectul:

-Poate să pară ciudat... răspunse ea după o tăcere, dar aş fi jurat că existau mobile, ieri seară.

-Existau. Furnizorii le-au luat înapoi.

-Vrei să spui că ai închiriat toate acele mobile pentru o recepţie?

Această extravaganţă o stupefia aproape la fel de mult ca luxul din
sala de baie. Colin Swann îşi permitea un stil de viaţă pe care ea putea cu greu să şi-l imagineze... încă mai puţin să şi-l ofere.

-Numai pentru parter, o informă el. Este o reducere de impozite şi mai puţin scump decât pare... Oricum, trebuia să am ceva pe care să se aşeze oamenii, nu-i aşa? Aveam intenţia să mobilez înainte de a sărbători instalarea într-o casă nouă, dar n-am avut timp să mă ocup.

-Te ocupi personal de decorare?

El zâmbi.

- Crezi că singurul lucru pe care un cântăreţ rock ştie să-l facă mobilelor, este să le strice?

-Nu, bineînţeles că nu. Mă gândeam doar că.... ai un

decorator.

- Oh, am avut unul, zâmbi el. Waldo Vandergloss.

Recomandat de mama mea.

- Nu-l mai ai?

Nu întrebă de ce Swann se adresa mamei lui în materie de decorare. Alexandra Collins - regina ecranului pe jumătate retrasă, soţia adorată a producătorului-realizator sir Richard Swann şi gazdă extraordinară la Hollywood - era recunoscută că dădea tonul în modă.

- L-am dat afară după o simplă privire în sala de baie învecinată cu camera mea.

- Oh! Este o încăpere, hm, foarte.... impresionantă.

- Preţul a fost şi el destul de impresionant. Dar sper să recuperez o parte din cheltuieli. Unul din prietenii mei turnează un videoclip într-un decor de imperiu roman. Vrea să-i închiriez sala de baie pentru una din secvenţe.

Megan nu se putu împiedica să nu zâmbească.

- Da, de fapt, m-a făcut să mă gândesc la ultimele zile ale Pompeiului.

El zâmbi la rândul lui.

- Nu lipseşte decât vulcanul. Probabil că Waldo l-ar fi instalat dacă întârziam să-l alung. Cutiile de caviar de o sută de dolari din frigider au fost picătura care a umplut paharul. Prima şi ultima dată când am mâncat icre negre, aveam opt ani. Luasem o felie de pâine prăjită de la bufet în timpul unei recepţii de-a mamei mele. Este lucrul cel mai îngrozitor pe care l-am gustat vreodată şi niciodată n-am mai vrut să repet experienţa.

Ea râse.

- Waldo Vandergloss nu s-a revoltat când l-ai dat afară?

-Nicidecum. Grija lui principală este să n-o ofenseze pe mama, una din cele mai bune cliente ale lui. De la început, a considerat în mod vizibil această treabă cam meschină.

Waldo nu face niciodată lucruri simple. Este sub demnitatea lui.

- Cel puţin, datorită lui, ai telefon în sala de baie. M-am gândit întotdeauna că este culmea confortului.

- Oh, trebuie să fie culmea a ceva... Apropo de telefon, nu există cineva pe care ai vrea să-l suni?

- Să sun? repetă ea, uluită.

Trebuia să ia legătura cu tatăl ei, fireşte, dar Swann nu era desigur la curent cu asta şi nu risca să-l informeze.

- Da, făcu el, evident. Există cineva care trebuie să se întrebe unde ţi-ai petrecut această noapte...

Ea făcu ochii mari, înţelegând brusc ce voia cu adevărat să afle. Se informa chiar puţin cam târziu.

- Nu crezi că ai fi putut să-mi pui această întrebare mai devreme?

El ridică ochii.

-Vrei să spui....

- Da.

- Probabil, admise el.

Dar cum n-am făcut-o, poţi să-mi spui acum dacă trebuie să mă aştept la un amant sau la un soţ furios care să apară aici cu un revolver în mână fiindcă ai amestecat alcoolul şi pilulele antialergice ca să termini în patul meu?

Intrebarea lui îi stârni un frison dezagreabil.

- Nu există un soţ furios, spuse ea, ascunzând brusca indispoziţie.

Cineva putea foarte bine să apară cu revolverul în mână şi

să-l
omoare pe Colin Swann. Tocmai pentru acest motiv se făcuse apel la Harper Security.

- Si amanţii geloşi? insistă el.

Ea îşi întoarse privirea.

- N-ai de ce să-ţi faci griji nici în această privinţă.

In ciuda insistenţei familiei, Megan de-abia ieşise după divorţ.

Ii trebuise mult timp să-şi revină după descoperirea infidelităţilor lui Doug şi după traumatismul separării.

Swann o studie un timp cu o intensitate agasantă.

- Inţeleg. Si cel care te-a adus la recepţie, ieri seară?

Megan ezită. Ajunseseră pe un teren mişcător. Kyle, care-şi făcuse pregătirea la CIA, o învăţase că improvizaţia era o parte importantă a misiunilor secrete. Dar la acest punct, tot ce putea să improvizeze trebuia să se apropie cât mai mult posibil de adevăr.

- "Cel" care m-a adus aici este impresarul tău.

"Este deopotrivă cel care, adăugă ea pentru sine a afăcut apel la agenţia de securitate a tatălui meu ca să te protejeze".

- Bernie? exclamă Swann, stupefiat. Bernie McGillis?

- Da.

-Ai venit într-adevăr cu....

Se opri brusc, cu ochii îngustaţi:

- Aşteaptă o secundă. Te numeşti Megan? Nu Megan.... Howard, sau ceva în genul ăsta?

- Harper, îl corectă ea, din ce în ce mai stânjenită.

- Harper, repetă el. Megan Harper.

Si izbucni în râs.

- Nu-mi vine să cred...

- Să crezi ce? se strâmbă ea, suspicioasă.

- Tu eşti femeia pe care Bernie vrea să mă facă s-o angajez drept guvernanta fiului meu.

Capitolul 2

- Prin urmare, anunţă Bernie McGillis, cinci ore mai târziu, clătinând din cap mulţumit, totul este rezolvat.

In spatele harababurii extraordinare de pe biroul lui, ochii impresarului lui Swann treceau de la Megan la fratele ei Kyle, apoi la tatăl lor Simon. In vârstă de vreo cincizeci de ani, Bernie era durduliu, cu o burtă revărsată şi început de calviţie. Sifonat părea cuvântul cheie al concepţiei sale asupra modei; dacă se putea admite o concepţie despre modă la un bărbat afişând un papion de fibre sintetice verde ca lămâia.

Bernie McGillis nu făcea prin nimic o foarte bună impresie, cu excepţia ochilor. Ei trădau o inteligenţă şi o perspicacitate care cu siguranţă era preferabil să nu fie subestimate.

Megan se baza mult pe ceea ce citea în ochii oamenilor. Experienţa îi demonstrase că există o mare parte de adevăr în dictonul care spune că ochii sunt ferestrele sufletului. Aflase că cei cinci ani de căsătorie erau iremediabil distruşi privind ochii lui Doug în noaptea când îl confruntase cu evidenţa infidelităţilor lui.

El minţise, încercând să scape cu săruturi mai degrabă decât cu cuvinte, dar privirea îl trădase.

Poate, se gândi ea într-o clipă de clarviziune, ceea ce-l făcea pe Colin Swann atât de stânjenitor - în afara celebrităţii sale, a virilităţii lui şi situaţia în care se afla - erau ochii lui, care o tulburau. Erau mai mult oglinzi decât ferestre. In ciuda expresiei lor, ochii cu sclipiri de argint rămâneau o enigmă.

- Noi am încheiat o înţelegere cu concesionarul

automobilului domnului Swann, îi explicase Kyle cu felul lui îndrăzneţ de a ţine frâiele care-i era propriu.

Cu doi ani mai mic ca Megan, era pe cât de frumos, pe atât de tenace. Genul de om pe care bărbaţii îl admiră şi pentru care femeile se prăpădesc. Megan nu ignorase începutul unui flirt cu frumoasa secretară a lui McGillis.

- Intru în companie ca şofer, continuă el. Cu Megan, atuul nostru din interior, vom putea supraveghea totul din apropierea lui Swann.

- Se pare că "atuul nostru din interior" nu spune mare lucru.

Vocea aspră a lui Simon Harper nu se făcea deseori auzită, dar ea
era aceea care conta. Tatăl lui Megan era un fel de buldog impozant care înfiinţase Harper Security acum douăzeci de ani, după un accident în misiune ca ofiţer de poliţie la Los Angeles, care îl forţase să se pensioneze. De douăzeci de ani, stătea într-un scaun cu rotile. Era un bărbat cu o voinţă şi o integritate de fier.

Megan roşi. Făcuse un raport foarte succint tatălui şi fratelui ei - bine, de acord, în întregime născocit - despre evenimentele din ajun. Se aşteptase să-l audă pe McGillis anunţând că noul lor client nu dorea acest gen de femeie pentru a avea grijă de fiul lui. Dar nu. Impresarul primise un telefon de la Swann, spunând că Megan era exact guvernanta pe care o căuta.

Acum, se legase strâns în minciuna ei. Singura speranţă să scape de misiune - deoarece nu dorea să-l revadă pe Colin Swann, după ce se întâmplase, nu-i aşa? - rămânea copilul.

Trebuia să-i convingă pe cei trei bărbaţi că va fi detestată

de la prima privire.

- Mă întreb dacă nu sunt puţin.... novice. Cunosc totul despre protecţie şi securitate, în teorie. Dar experienţa mea practică se mărgineşte la misiuni mai puţin.... misterioase. Totul este atât de ciudat...

- Da, oftă McGillis. Cel puţin dacă am şti cine trimite acele scrisori de ameninţare. Si pentru ce. N-am nevoie să vă informez că celebrităţile ca Swann atrag dezaxaţii. Poate acest.... corespondent nu este decât un nebun inofensiv. Sper.

- Nu sunt la fel de optimist ca dumneata, spuse Simon Harper. Tonul scrisorilor devine din ce în ce mai sinistru în ultimele două luni, şi ameninţările mai precise. S-ar spune că persoana care le trimite se pregăteşte să acţioneze. Si grafologul nostru a detectat semne importante de perturbare emoţională.

- Care sunt reticenţele tale, Megan? o întrebă Kyle. Experienţa ta cu copiii face din tine candidatul perfect pentru acest rol de guvernantă...

-Aş prefera doar să existe mai puţine secrete în jurul funcţiei mele. Este deja greu că nu se ştie unde se situează agresiunea, fără să se mai ascundă de cel pe care-l protejează...

- Inţeleg că eşti jenată, o întrerupse Bernie.

Ea îi captă privirea şi se întrebă deodată ce-i povestise exact Swann la telefon.

- Si credeţi-mă, reluă el, ideea de a-l înşela nu mă bucură nici pe mine. Deoarece îl cunosc şi ştiu ce devine când descoperă că este minţit. Ar fi capabil să mă linşeze. Dar, la naiba! Noi acţionăm spre binele lui!

- Si.... fiul lui? întrebă Megan, hotărâtă să avanseze proprii

ei pioni. Dacă ţine la fiul lui atât de mult cum ai spus...

- Este nebun după J.P.

Dar siguranţa copilului n-a fost în cauză până în prezent. De la plecarea fostei lui guvernante, acum trei luni, el trăieşte la bunicii lui.

- După Steve, Alexandra Collins şi sir Richard Swann posedă cel mai bun sistem de siguranţă din Hollywood, comentă Kyle.

Steve, fratele mai mare al lui Megan şi geniul electronic al agenţiei, revenise de curând dintr-o lungă misiune în străinătate.

-Da, încuviinţă McGillis. Se pare că au pus să se monteze aparatură de care CIA nu dispune încă.... Ascultă, Megan. Crede-mă, am încercat să-l folosesc pe J.P. pentru a inocula puţin bun-simţ în capul lui de catâr, dar Swann nu vrea să audă nimic. Dacă oricare altul din orchestră ar primi acest gen de scrisori, el ar fi primul care să ceară protecţie pentru el. Dar atâta timp cât este singurul în cauză, nimic de făcut. Si nu-mi cereţi să explic. Asta este situaţia.

- Presupun că răpirea lui când era copil nu este străină de reacţia sa actuală, interveni Simon Harper.

Un moment, impresarul păru surprins apoi clătină din cap:

- Ah, este adevărat, eraţi în poliţia din Los Angeles, pe vremea aceea...

- Dar despre ce vorbiţi? făcu Megan, uluită.

- Cu o mamă star de cinema şi un tată atotputernic în industria cinematografică, puteţi să vă imaginaţi că Swann a avut o copilărie destul de publică. A avut multe ameninţări de răpire şi o tentativă aproape reuşită, când avea nouă sau zece ani. Alexandra devenise paranoică şi a angajat o adevărată

armată pentru apărarea sa. Fără să cunosc detaliile, ştiu că Swann nu făcea un pas fără escortă, până la terminarea universităţii.

Kyle scoase un fluierat.

- După asta, oricine ar avea aversiune faţă de gărzile de corp.

Gânditoare, Megan era fireşte de părerea lui. Bernie îi fixa rând pe
rând cu ochii lui pătrunzători şi se opri din nou asupra ei:

- Megan, accepţi să-l întâlneşti pe J.P. mâine după-amiază acasă la lady Swann, în Beverly Hills? Dacă totul se petrece cum prevăd - acest copil este adorabil, credeţi-mă - vom fi pregătiţi.

"Pregătiţi pentru ce? se gândi ea. Asta este problema".

Zece minute mai târziu, cei trei Harper aşteptau liftul la ieşirea din biroul lui Bernie McGills. Când acesta sosi, Megan se lansă în ce spera să fie o imitaţie convingătoare a cuiva care tocmai îşi amintise ceva important.

- Oh, am uitat să întreb la ce oră este întâlnirea mea la lady Swann!

- Il vei suna pe McGillis de la agenţie, îi sugeră fratele ei urcând şi apăsând butonul care menţinea uşile deschise înainte de a manevra scaunul rulant al tatălui lui în interior.

- Nu, spuse ea foarte repede. Prefer să rezolv asta imediat. Inutil să mă aşteptaţi. Maşina mea este jos.

Avea de discutat câteva amănunte cu McGillis. Intre patru ochi.

- Pe curând, atunci, spuse tatăl ei.

Bernie McGillis nu păru deloc surprins s-o vadă reapărând fără familie.

- Mă gândeam că vei reveni.

-Adevărat?

Rămase în picioare în faţa biroului aflat într-o dezordine de nedescris. Cum putea oare găsi ceva în acest haos de contracte, coperte de albume, fotografii, ziare vechi şi reviste?

- Da. Rezervele dumitale faţă de această misiune n-au din întâmplare legătură cu faptul că Swann a pescuit o pereche de sandale din piele de şopârlă verde pe fundul piscinei sale?

Ea deveni stacojie.

- San.... sandale? făcu ea cu toată demnitatea de care era în stare.

Insistase ca taxiul să vină s-o ia din faţa uşii vilei. Fusese destul de
umilitor să se întoarcă acasă în picioarele goale, în rochia de cocteil
care-şi pierduse strălucirea fără să mai înfrunte presupunerile jenante ale impresarului.

- Swann mi-a cerut să te anunţ că le găsise, atunci când a sunat.

Un candidat la canonizare n-ar fi avut, în acest moment, o expresie
mai inocentă decât cea a lui Bernie. Megan ştia destule despre firea umană pentru a recunoaşte că era manevrată cu mână de maestru.

- Permiteţi-mi să vă atrag atenţia, domnule McGillis, că m-aţi lăsat într-o situaţie... stânjenitoare, noaptea trecută.

Tatăl ei era la fel de abil în manevrarea celorlalţi şi ea învăţase de mult că cea mai bună apărare era atacul.

- Ah?

- Da. M-aţi adus la această recepţie de mutare în casă

nouă pentru.... cum aţi spus? a lua contact cu atmosfera. Apoi, m-aţi abandonat...

- Abandonat? Hei, o clipă! Te-am căutat peste tot când am hotărât să plec. Imposibil să te găsesc. M-am gândit că ai întâlnit pe cineva pe care-l cunoşteai.... Eşti o celibatară minunată, nu chiar genul care să treacă neobservat.

Megan îşi muşcă buzele. Era oare o aluzie voalată la faptul că Swann o remarcase?

- In timp ce pretindeţi că mă căutaţi, eu eram afară, lângă piscină, în care am leşinat după ce am băut mixtura făcută de Boomer, care a intrat în reacţie cu un medicament.

—Ai leşinat?

- In piscină!

Bernie primi vestea cu calm:

- Hm.... Dacă înţeleg bine, nu ţi-ai pus familia la curent?

Megan se încordă, începând să-şi piardă răbdarea:

- Din vina dumitale, m-am trezit în această dimineaţă în patul lui Colin Swann, care nu avea altul!

Cum ar fi putut să povestească asta tatălui ei sau lui Kyle? McGillis zâmbi:

- Am văzut cum te privea Swann, dar nu te nelinişti pentru o noapte episodică. Dacă eşti guvernanta fiului lui, asta nu se va mai repeta.

- Dar nu s-a întâmplat nimic!

Urmă o tăcere jenantă şi Megan îşi dădu seama că bătuse din picior pentru a-şi susţine declaraţia. Se potoli, strângând buzele.

- Nu cred că sunt calificată pentru această muncă, încheie ea calm dar ferm.

Bernie oftă.

- Eu cred că eşti la fel de bine pentru a veghea asupra lui J.P. cât şi pentru a-l proteja pe Swann din interior. Tatăl dumitale crede la fel şi se poate avea încredere în judecata lui în acest gen de situaţie. Vei întâlni copilul mâine. Dacă după aceea nu vei mai avea rezerve, ne vom înclina în faţa deciziei şi-i voi spune lui Swann să-ţi trimită sandalele.

Părinţii lui Swann locuiau într-o casă încântătoare în stil de conac englezesc.

Parcul cu peluze impecabile, cu arbuşti tunşi cu grijă, l-ar fi făcut să moară de gelozie pe grădinarul lui Ludovic al XIV-lea. Era un loc imens şi armonios, care respira bogăţia fără un dram de ostentaţie sau de prost gust.

- Domnişoara Harper?

Majordomul care o primi păstra o urmă rafinată de accent britanic.

- Da, confirmă ea, ridicându-şi umerii şi bărbia.

Era sigură că privirea rapidă care o măsurase din cap până-n picioare evaluase până la ultima centimă preţul taiorului ei bleumarin şi al bluzei de bumbac alb. Era de asemenea sigură că preţul total al ţinutei ei nu atingea onorariile pe care stăpâna casei le lăsa în fiecare săptămână pentru pedichiura ei.

- Pe aici. Doamna contesă vă aşteaptă.

Doamna contesă! Megan uitase că Alexandra Collins folosea în particcular titlul obţinut de soţul ei. Doamne! Trebuia oare să facă reverenţă în timpul prezentărilor? Sau să sărute diamantul şi safirul de douăzeci de carate, inelul de logodnă pe care nu-l părăsise niciodată, cum relatau ziarele?

Urmând de-a lungul casei paşii impozanţi ai majordomului, Megan înţelegea de ce Waldo Vandergloss nu binevoia să

lucreze în vila lui Swann. Işi reţinu un zâmbet, imaginându-şi cum putea să arate aici, sala de baie a stăpânilor.

Fu condusă până la o terasă care domina piscina. Două persoane erau în apă. Un băieţel cu părul negru care se ţinea de margine stropind din picioare ca un căţel; şi un bărbat cu un corp sculptural şi cu pielea bronzată, cu părul negru din care şiroia apa, balansând trambulina cu o mişcare uşoară a picioarelor. Deşi se afla la vreo cincizeci de metri, Megan îl recunoscu imediat pe Colin Swann şi inima ei avu o ciudată palpitaţie când îl văzu executând fără efort un plonjon perfect.

- Domnişoara Harper, doamnă contesă, anunţă majordomul cu o mică înclinare a capului.

Alexandra Collins - contesa Swann - era aşezată la umbra unei umbrele. Ea se ridică de pe scaun cu graţia unei femei obişnuite să se mişte în faţa camerei.

- Domnişoară Harper, făcu ea cu căldură, întinzând o mână frumos manichiurată. Ce plăcere să vă cunosc!

Vocea ei era melodioasă şi, în felul ei, la fel de deosebită ca cea a fiului ei.

- Bună ziua, doamnă, răspunse Megan.

Strângerea de mână a Alexandrei Collins contrazicea aparenta ei indolenţă. Trebuia să se apropie de şaizeci de ani. Scundă, slabă, cu trăsături delicate, îşi purta vârsta cu uşurinţă. Bineînţeles, avea câteva riduri, pe gât, la comisura buzelor şi la tâmple, şi câteva fire argintii în părul blond. Dar aura generală era a unei vitalităţi temperate de seninătatea anilor.

- Luaţi loc, vă rog, o invită ea cu un zâmbet frumos, observând-o pe Megan cu un interes direct şi natural. Băieţii vor ieşi din piscină în câteva minute.

- Mulţumesc.

Luând loc pe scaunul indicat, Megan nu-şi putea întoarce privirea de la "băieţi". Swann era acum în partea mai puţin adâncă, cu torsul de idol păgân ieşind din apă, în timp ce fiul său plutea în jurul lui ca o plută. Deodată, J.P. se opri din bălăceală şi arătă cu degetul spre terasă. Swann se întoarse înainte ca Megan să aibă timp să-şi ascundă privirea. Ochii lor se întâlniră o secundă, anulând distanţa dintre ei.

Tocmai îşi petrecuse douăzeci şi patru de ore ca să se convingă că puterea de atracţie simţită în ajun nu era decât rezultatul unei stări confuze după o proastă dispoziţie. Dar descoperi dintr-o singură privire că această atracţie era încă la fel de vie şi nu contribuia la pacea sufletului ei. Swann era poate ameninţat, dar şi ea avea nevoie de protecţie.

- .... dimpotrivă, spunea Alexandra Collins. Sper că înţelegeţi.

Megan îşi reveni:

- Oh, iertaţi-mă, eu.... Spuneaţi?

"Frumos început, Megan Louise. Ce s-a întâmplat cu mândria ta profesională? Fă cel puţin un mic efort pentru a-ţi păstra acoperirea! O guvernantă o asculta pe mama angajatorului potenţial de la prima întrevedere".

Uimitor, actriţa nu păru ofensată. Ochii săi albaştri trecură scurt spre piscină înainte de a reveni la faţa îmbujorată a lui Megan:

- Peisajul poate fi destul de distractiv, observă ea. Spuneam că am sentimente amestecate privind angajamentul dumneavoastră. Nepotul meu trăieşte aici de la plecarea ultimei lui guvernante, doamna Lynton. Inţeleg că fiul meu Colin, vrea s-o înlocuiască, dar o dată ce... In fine, sunt o

bunică ramolită, şi J.P. îmi va lipsi teribil. In mod special în aceste luni, când soţul meu este într-un turneu prin Europa.

- Da, înţeleg, spuse Megan.

Inelul cu diamant şi safir aruncă mii de sclipiri în timp ce, cu o mişcare elegantă, mâna îndepărta un fir de praf imperceptibil de pe pantalonul alb.

- Dar aţi fost recomandată călduros de Bernie McGillis şi Colin pare.... foarte impresionat de dumneavoastră. Fireşte, trebuie să admit că sunteţi mai tânără şi mult mai.... seducătoare decât precedenta. Mă aşteptam la...

- O blondă timidă şi înaltă, încheie vocea uşor de recunoscut a lui Colin Swann, dat fiind că este aşa cum ţi-am descris-o. Tu sperai o Mary Poppins.

Megan se întoarse, roşind din nou. Swann apăruse în capul scărilor de piatră care urcau de la piscină. Părul des şi negru aruncat spre spate dezvăluia fruntea lui lată. In zâmbetul lui provocator, dinţii aveau mai multă strălucire decât prosopul alb aruncat neglijent în jurul gâtului. Nu purta decât un foarte mic slip negru strâns pe şoldurile lui înguste.

- Colin, scumpule, mi-ar plăcea să încetezi să soseşti mereu prin surprindere, se plânse mama sa pe un ton plin de nobleţe. Sunt tentată să-ţi leg la gleznă un clopoţel. Si pentru a reveni la subiectul nostru, n-ai nici o idee ce "speram" eu...

Nu-i voi reproşa desigur domnişoarei Harper tinereţea şi frumuseţea ei. Dimpotrivă.

Işi sublinie declaraţia cu o privire zâmbitoare pentru Megan. Un zâmbet care conţinea o bună doză de complicitate feminină. Dar de ce? Numai dacă.... Dumnezeule mare! Era oare la curent cu complotul lui Bernie McGillis pentru protecţia fiului ei?

- Trebuie ştiut că dezacordul este una dintre stratagemele favorite ale mamei, Megan, spuse Swann apropiindu-se de ea cu supleţea armonioasă care-l caracteriza.

Depuse un sărut pe obrazul Alexandrei înainte de a se lăsa confortabil pe scaunul de lângă Megan.

- Cred că domnişoara Harper ar trebui să înveţe câteva din stratagemele tale preferate.

In pofida glumelor, afecţiunea dintre ei era aproape palpabilă.

- Oh, a prezentat deja una sau două dintre ele. Nu-i aşa, Megan?

Licărirea poznaşă din ochii săi irezistibili era suficientă să înlăture
cele mai bune intenţii. Dacă Swann nu binevoia s-o trateze ca pe o guvernantă acceptabilă, Megan n-avea nici un motiv să acţioneze ca atare:

- Prezentate este cuvântul corect, domnule Swann, răspunse ea cu un sarcasm mieros.

Alexandra îşi drese delicat vocea, cu ochii albaştri trecând de la unul la altul, ca şi cum urmărea un pasionant meci de tenis:

- Bernie ne-a spus că aveţi o licenţă în pishologie infantilă, domnişoară Harper?

- Hm.... dezvoltarea şi comportamentul copilului, rectifică ea, bucuroasă că poate fi onestă în câteva privinţe. Si asta presupune studii de psihologie.

- Si aţi lucrat într-o creşă înainte de a deveni guvernantă?

- Da.

Lucrase în cadrul anchetei practice inclusă în programa universitară, apoi rămăsese acolo. Din păcate, creşa se

închisese după câţiva ani şi, fără slujbă, Megan acceptase o misiune temporară în agenţia familială pentru a proteja un copil al unui mare industriaş ameninţat cu răpirea. Un lucru antrenând altul, rămăsese la Harper Security. Intre timp, îl întâlnise şi se căsătorise cu Doug Carlyle, un avocat care apelase la serviciile agenţiei pentru unul din clienţii săi.

- Cum te-ai hotărât să devii guvernantă? întrebă Swann. Nu este o meserie obişnuită.

-Ador copiii. Am dorit întotdeauna să lucrez cu ei. Creşa mă lăsa cu un sentiment de frustrare: erau prea numeroşi nu te puteai ocupa de fiecare pe un plan personal. Devenind guvernantă, am relaţia directă care-mi lipsea.

Bernie McGillis o asigurase că Swann va accepta referinţele ei pe cuvânt, dar nu-şi putea permite un pas greşit. Chiar dacă se hotăra să se retragă din afacere, nu voia ca Swann să aibă cea mai mică bănuială despre ce punea la cale impresarul lui.

-Am divorţat în urmă cu aproape un an, continuă ea, emoţionată de murmurul de simpatie al Alexandrei Collins. Apoi m-am ocupat de câţiva copii.

Era adevărat. Supraveghease nu doar o dată pe cei trei fii ai fratelui ei Steve.

- Dar acum, aş vrea ceva mai stabil.

- Stabilitatea este tocmai ceea ce vreau pentru J.P. spuse Swann. Eu...

-Vorbind de J.P., îl întrerupse Alexandra, privind mica siluetă care urca scara dinspre piscină. Dragule, îl chemă ea, vino să te prezentăm domnişoarei Harper.

Megan se întoarse. După informaţiile date de McGillis, Jordan Peter Swann, în momentul de faţă şiroind de apă, avea

şase ani. De talie şi greutate medie, arbora un genunchi zdrelit şi un plasture pe umărul drept. Părul lui negru era la fel ca al tatălui său, dar n-avea trăsături asemănătoare. Colin Swann era un tip periculos de fermecător: J.P. era un îngeraş poznaş.

El înaintă pe terasă ştergându-şi cu grijă mâna dreaptă pe un prosop înfăşurat în jurul gâtului într-o tentativă evidentă de a-l imita pe tatăl lui. Apoi îi întinse această mână. Nu-i lipsea îndrăzneala.

- Salut, domnişoară Harper.

- Salut, J.P., răspunse ea strângând mâna mică.

El o examină cu ochii lui strălucitori, cu un viu interes.

- Dumneavoastră sunteţi doamna care a căzut în piscina tatei?

- Eu...

Megan aruncă spre Swann o privire ascuţită pe care el o susţinu cu un zâmbet uşor în colţul buzelor senzuale.

- Da, confirmă ea remarcând sprânceana delicat arcuită a Alexandrei.

Copilul păru încântat:

- V-aţi pierdut sandalele, nu-i aşa? Dar nu vă neliniştiţi, tata vi le-a adus. Numai că nu sunt în stare bună... Il cunoaşteţi pe Boomer? Bateristul tatei?

Ea schimbă din nou o privire cu Swann; zâmbetul lui se lărgise.

- Da, făcu ea, prudentă. Il cunosc pe Boomer.

- Ei bine, a căzut şi el o dată în piscină. L-am ajutat împingându-l. A fost formidabil. A făcut un mare buf. Ca un val seismic! încheie el cu exuberanţă, ilustrând cu un gest din amândouă braţele.

- J.P., interveni Swann cu un amestec părintesc de amuzament şi iritare. Domnişoara Harper n-a acceptat încă să se ocupe de tine. Nu cred că ar trebui să-i povesteşti imediat că împingi oamenii în piscină.

- Dar şi tu îi împingeai! protestă băieţelul privind drept în ochii tatălui lui.

-J.P....

- Hm!...

Copilul întoarse ochii lui mari albaştri-cenuşii spre Megan, căreia îi era greu să-şi păstreze seriozitatea:

- Nu tata v-a împins în piscină, nu-i aşa?

-JP!

- Da, tată?

- Iţi aminteşti discuţia pe care am avut-o în legătură cu întrebările indiscrete?

Copilul reflectă, frecându-şi nasul:

- Când ai spus că o să răspunzi la toate întrebările, dar că trebuie să aştept "momentul potrivit" să le pun?

- Exact, prietene.

- Dar domnişoara Harper nu se supără. Nu este ca cealaltă doamnă.... Nu v-aţi supărat, nu-i aşa, domnişoară Harper? Priveşte tată, ea râde!

Era adevărat. Ea renunţase să încerce să-şi păstreze seriozitatea. In ciuda tuturor altor implicaţii ale acestui interviu, era prea umană ca să nu se delecteze să-l vadă pe Colin Swann, star internaţional de rock, pus pe banca acuzaţiilor de fiul său de şase ani.

Alexandra Collin simţea în mod vizibil aceeaşi plăcere a situaţiei, deoarece întrebă:

- De care "cealaltă doamnă" vorbeşti, J.P."?

- De doamna care a ieşit din camera tatei la Mallory, răspunse copilul cu o ridicare indiferentă din umeri, înainte de a-i explica lui Megan. Mallory este o prietenă a tatei. Noi am închiriat casa ei, pentru scurt timp. Inainte, era Molly!

- Cântăreaţa-vedetă a grupului "Ingerii decăzuţi?"

Megan îşi aminti o fotografie unde Swann cânta cu o tânără femeie extraordinar de senzuală, într-un halo de păr negru.

- Da. Dar s-a oprit ca să se căsătorească. Atunci, Boomer, Coney şi Rick au format cu tata grupul "Diavolii". Inainte, toţi erau în "Ingerii decăzuţi", cu Molly V.... Dumneavoastră vă place rockul? o întrebă el şi micile lui sprâncene se încruntară brusc.

Megan încuviinţă. Ea nu era pregătită să admită în faţa lui Swann, dar era o fanatică necondiţionată a grupului "Diavolii".

- Oah! Doamna Lynton, care s-a ocupat de mine înainte, îşi punea vată în urechi atunci când tata repeta. Ea spunea că muzica lui era ca.... o ofensă la atletic.

Swann interveni:

- Cred că vrei să spui o ofensă la estetic, Jip.

- Oh da, asta trebuie să fie. Doamna Lynton era ciudată cu tata. Poate pentru că era bătrână. Ca atunci când doamna a ieşit din camera tatei şi

- Acum este vorba de o doamnă pe care doamna Lynton a văzut-o ieşind din camera tatălui tău? îl întrebă suav Alexandra Collins. Incep să înţeleg de ce a hotărât să plece, Colin, adăugă ea pentru fiul ei.

- Mamă...

- Lasă, tată, îi explic eu, spuse J.P. cu o siguranţă inocentă. Doamna Lynton n-a văzut doamna... bunică Sandra. Era încă

devreme. Ea sforăia încă, şi părul ei era în bigudiuri roz. Eu i-am spus, când s-a trezit.

Râsul lui se încheie cu mici chicote de satisfacţie.

- Ea s-a înroşit, tată. Ca domnişoara Harper, declară el cu o sinceritate dezarmantă.

Centrul conversaţiei se întoarse spre Megan care, cum era de aşteptat, redeveni stacojie.

- Mulţumesc, J.P., dacă este un compliment, reuşi ea să articuleze.

- Tatei îi plac femeile frumoase. Uneori chiar el...

- Pune frâu limbii, îl întrerupse calm Swann.

Era vocea autorităţii.

Copilul se supuse fără să protesteze, ceea ce spunea mult despre relaţiile lui Swann cu fiul său.

- De acord. Iartă-mă, tată, iartă-mă, domnişoară Harper. Iartă-mă, bunică Sandra, adăugă el pentru a împăca pe toată lumea.

Bunica lui făcu un semn din mână, încercând să transforme râsul într-o uşoară tuse convingătoare.

- Nu face nimic, J.P., spuse Megan.

Nu se simţea foarte indulgentă faţă de Swann în acest moment, dar nu exista nici un motiv să-şi întoarcă iritarea asupra copilului. Ochii mari albaştri-cenuşii se ridicară spre ea, plini de speranţă.

- Vă plac animalele? o întrebă el cu acea capacitate de a schimba brusc subiectul, tipică pentru vârsta lui.

- Da, zâmbi ea. Imi plac animalele. Am avut multe când eram mică.

In mod retrospectiv, se întrebă dacă voia toate aceste animale din

cauza instinctului protector atât de puternic la ea. Celelalte fetiţe se mulţumeau cu păpuşi; ea dorea întotdeauna fiinţe vii, pentru a le alinta şi a se ocupa de ele.

-Adevărat? Ce fel de animale? făcu J.P., cu o expresie uimită.

-Ei bine... Aveam un acvariu mare plin de peşti. Un iepure de casă care se numea Bugs. Si o pisică, pe care o botezasem Tracas, deoarece este exact ce mă atrăgea când omora un şoarece să-l aducă mamei mele.

-Oh, la, la!

Megan râse.

-Aveam de asemenea o pereche de hamsteri, şi fratele meu avea şopârle, şerpi şi o maimuţă...

-O maimuţă? O maimuţă adevărată?

-N-am avut-o decât puţin timp. Tatăl meu a hotărât că o maimuţă avea nevoie de mai mult spaţiu şi am oferit-o unui profesor la care şi-a găsit un cămin bun.

- Oh, ce mult mi-ar plăcea să am o maimuţă, chiar numai cinci minute!

-Tu n-ai animale? îl întrebă Megan, emoţionată de entuziasmul lui.

-Il am pe Godzilla, şoarele meu săritor. El vine din Mongolia.

-Din Mongolia?

-In fine...

După un zâmbet încrezător al lui Megan, el aruncă o privire către tatăl lui şi reluă:

-Nu chiar din Mongolia. Dar, cu mult timp, cu foarte mult timp în urmă, acolo s-au născut şoarecii săritori. Tata mi-a citit o carte despre ei. Eu cred că voi deveni veterinar. De aceea,

tata spune că trebuie să încep să învăţ lucrurile imediat.

-Asta mi se pare o idee foarte bună, spuse Megan.

Intâlni o clipă privirea lui Swann. Curentul dintre ei era cald, de o complicitate neaşteptată, de profundă înţelegere.

- Oricum, continuă J.P. solicitând din nou atenţie, Godzilla este singurul meu animal. Dar acum că avem casa noastră, tata a spus că poate voi putea să am un căţeluş...

Făcu brusc ochii mari, sub o inspiraţie bruscă:

- Deoarece cunoaşteţi atâtea lucruri despre animale, aţi putea să mă ajutaţi să-l aleg!.... In fine... se corectă el, dacă vă decideţi să deveniţi guvernanta mea, bineînţeles. Credeţi că veţi putea? Ar fi amuzant, domnişoară Harper, vă asigur. Voi fi drăguţ şi ascultător.... în majoritatea timpului, rectifică el cu o onestitate scrupuloasă.

El aruncă o nouă privire spre tatăl său:

- Si tata vă promite şi el să fie drăguţ, dacă acceptaţi să veniţi să trăiţi cu noi.

Urmă o pauză. O pauză densă.

Alexandra, care păstrase tăcerea în timpul discuţiei despre animale, se hotărî să-i pună capăt.

- J.P. drag, făcu ea pe un ton vesel, dacă te-ai duce la bucătărie să ceri unul din delicioasele saleuri ale Mariei?

- Dar n-am poftă...

- Ai avut ocazia să participi la întrevedere, i-o tăie ferm bunica lui. Acum, domnişoara Harper şi tatăl tău au de discutat lucruri serioase.

J.P. îşi frecă nasul.

- De acord, se strâmbă el cu un fel de zâmbet dezolat pentru Megan. Pe curând, domnişoară Harper.

Rostise ultimele cuvinte cu multă atenţie şi alergă spre

casă fără a aştepta răspuns.

Urmă o altă pauză. Mai încordată, dacă era posibil, decât cea care o precedase.

- L-ai cucerit pe fiul meu, remarcă Swann.

Vocea lui părea că se înfăşoară asemenea cârceilor unei viţe-de-vie în jurul fiecărui nerv al lui Megan. Mai degrabă ca nişte cârlionţi mângâietori.

- Este un băieţel minunat, spuse ea.

Intâlni ochii argintii cu tot calmul de care era în stare. Era evident că Swann îi va propune postul. Si era tot atât de evident că ea îl va accepta.

La ce nu se aştepta, fu modul în care i-l propuse:

- Aşadar, domnişoară Harper, făcu el, cu vocea uşor tărăgănată, dacă promit să fiu cuminte, vei accepta să vii să trăieşti cu noi?

Capitolul 3

Cincisprezece zile mai târziu, Megan, în camera de zi a vilei, strângea metodic toate şuruburile mecanismului de închidere a uşilor-fereastră. In spatele ei, camera era complet şi confortabil mobilată. In patru zile care urmaseră de la recepţia mutării în casă nouă, Swann aranjase totul pentru a face decorarea completă. Când Megan se mirase că reuşise totul în atât de puţin timp, el ridicase din umeri, spunând că fusese ajutat de Patti Guarino. Patti era soţia lui Coney, pianistul formaţiei "Diavolii". Făcuse de asemenea o mică remarcă ironică despre "plăteşte pe loc şi ia".

Ce păcat că nu investise puţin mai mult pentru închizători, murmură ea pentru sine. Oh, erau acceptabile, la fel de eficace ca toate celelalte ale casei. Dar cu siguranţă, nu puteau rezista la orice încercare. Orice hoţ, destul de

îndemânatic şi hotărât, putea să-i dea de cap în câteva minute.

Se strâmbă la convingerea neplăcută că orice persoană foarte abilă şi nesăbuit de decisă, putea să se infiltreze trecând prin ferestrele duble în câteva secunde.

Nesăbuit. Un nebun. Swann primise o altă scrisoare de ameninţare în ajun şi Bernie informase imediat agenţia Harper Security.

Secretariatul impresarului examina sistematic toată corespondenţa cântăreţilor. Ultima scrisoare expediată din Chicago, era ca şi celelalte scrisă în grabă cu creionul pe o hârtie de calitate mediocră. Mesajul purta de data asta o precizare: "Mă apropii de tine. Stiu ce ai făcut. Vei plăti Swann. N-ai iubit-o niciodată".

Precizare zadarnică: nici un indiciu nu permitea identificarea femeii despre care era vorba. După câte se ştia despre viaţa privată a lui Swann, lista trebuia să fie nesfârşită.

Megan tremură puţin strângând încă puţin şurubul. Verificase discret sistemul de alarmă, foarte sigur, dar departe de a fi sofisticat. Nici camere de supraveghere, nici fascicule electronice, nici detectoare de căldură, toate acele echipamente complexe în care fratele ei Steve se specializase.

Işi lăsă privirea să rătăcească spre ocean. Singura persoană la vedere era un colos greoi într-un trening de nedescris. El mergea cu paşi repezi de-a lungul plajei. Nu i se păru necunoscut şi îşi miji ochii contra luminii puternice a soarelui reverberând pe apă, încercând să-şi amintească unde îl văzuse deja.

Era ceva... nepotrivit în acea specie de luptător neîndemânatic. Poate modul în care se oprea să-şi facă

exerciţiile: un buldozer vrând să danseze în "Lacul lebedelor". Era atât de diferit de atleţii care frecventau plaja, încât nu părea la locul lui...

"Haide, Megan Louise, nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna. Această parte din Malibu are patrula ei de pază privată. Nimeni nu este admis să-şi facă alergarea dacă nu locuieşte în zonă. Rămâi vigilentă, dar nu exagera. Aminteşte-ţi ce ţi-a spus tatăl tău: există o diferenţă între a lua precauţiuni şi a deveni paranoic.

In plus, ea nu era singură în operaţiune. Harper Security avea acum mai mulţi agenţi infiltraţi în anturajul lui Swann. Kyle îşi luase noua lui funcţie de şofer; doi electricieni lucrau cu schimbul în studioul unde "Diavolii" pregăteau următorul lor disc; şi într-o zi, Eddie Ramirez, unul din cei mai tineri şi mai recenţi angajaţi ai agenţiei Harper, transferat în serviciul de curăţarea piscinelor, sosise în timp ce Megan se odihnea în costumul de baie, cu J.P. pe iarbă. După ce-şi terminase lucrul, Eddie trecuse pe lângă ea, murmurând ceva de genul: "Bună slujbă, când o găseşti".

Bună slujbă! Ce iluzie. Pericol potenţial peste tot şi contact permanent cu un bărbat care o deruta peste măsură.... Obligată să-şi repete de mii de ori pe zi: "Eşti o profesionistă; Colin Swann este clientul tău, chiar dacă el n-o ştie; şi profesionistele nu se compromit cu clien "

-Megan?

Tresări şi scăpă şurubelniţa din mână. Se răsuci pentru a face faţă bărbatului care-i ocupa toate visele şi toate gândurile de două săptămâni. Swann se aplecă pentru a ridica unealta. Era îmbrăcat ca de obicei în negru, cu un tricou ce părea făcut pe măsura muşchilor pieptului său.

- Faci exerciţii pentru spargeri? glumi el întinzându-i unealta.

Ea se înroşi.

- Bineînţeles că nu! Am observat că un şurub avea un joc şi l-am strâns. Nu este nevoie de mari studii pentru asta...

"Calmează-te, Megan Louise. Vrei să-l faci bănuitor?" Se temperă, dar nu se putu împiedica să ironizeze:

- Mama dumitale avea dreptate. Ar trebui să-ţi pui un clopoţel.

Văzu imediat un zâmbet apărând pe buzele lui:

- Dacă-mi amintesc bine ce spun fabulele, este un pericol sigur să legi clopoţei pisicii.

- Numai când eşti şoarece, obiectă ea.

Nu era o conversaţie normală între un tată şi o guvernantă. Dar nici ea nu era de fapt o guvernantă normală. Si Colin Swann nu era cu siguranţă un tată obişnuit. Temperamentele lor - pentru a nu spune nimic despre circumstanţele primei lor întâlniri - făceau imposibilă o dezvoltare firească a relaţiei lor.

- Stii multe lucruri, făcu el, privirea lui învăluind-o ca un nor, inclusiv ce încă n-am descoperit. Dar cu siguranţă, nu un şoarece.

Ea se redresă, adoptând cu uşurinţă, fără să-şi dea seama, postura de apărare învăţată în artele marţiale.

- Nici tu nu eşti un pisoi de apartament.

- Nu? Mă vezi cumva făcut ghem şi torcând pe genunchii tăi?

Atât ţinuse postura defensivă! Ea tocmai solicitase atacul.

- De fapt, mi te imaginez mai mult ca o felină prădătoare decât una care toarce.

El râse, cald şi catifelat.

- Si eu care speram că vei începe să vezi ce sunt realmente. Un simplu bărbat domesticit.

Ea scutură din cap. Oh, începea să vadă bărbatul, fără nici o îndoială. Işi făcuse o frumoasă părere despre virilitatea lui evidentă şi seducătoare în clipa când se trezise lângă după o noapte despre care încă nu-şi amintea nimic. Dar în privinţa adjectivelor pe care le enunţase...

Trebuia totuşi să admită că el era mai util în casă decât ar fi crezut. Se aşteptase să împartă acoperişul cu un animal frumos destul de încurcă-lume, înclinat spre plăceri. Nu înceta s-o uimească.

Da, stilul de viaţă al lui Colin Swann era luxos. In afară de întreprinderea care se ocupa de piscină, angajase un grădinar două zile pe săptămână şi o menajeră cu jumătate de normă. El putea să ofere un trai bun şi o făcea. Dar, pe de altă parte, îşi făcea patul în fiecare dimineaţă şi pretindea şi fiului său să facă la fel. In plus, era singurul bărbat pe care Megan îl cunoscuse - inclusiv tatăl ei, cei doi fraţi şi fostul ei soţ - pentru care noţiunea de spălat rufe nu se limita la îngrămădirea lenjeriei în maşina de spălat şi întoarcerea unui buton, sperând că va ieşi bine. Si pentru a încorona totul, era un adevărat maestru bucătar.

- Poate că găteşti mai bine decât mine, admise ea, dar asta nu te face mai domesticit.

El ridică ironic o sprânceană.

- Poate că gătesc mai bine? Si asta vine de la o femeie a cărei concepţie despre friptura la grătar este de a transforma o bucată de carne în talpă de piele?

- Pentru că-ţi place carnea în sânge, nu trebuie să critici

felul meu de a găti, se apără ea. De altfel, J.P. este foarte mulţumit.

- Pentru J.P., crema de arahide cu ketchup este culmea gastronomiei. Si cu greu poate fi ales drept judecător imparţial. S-ar arunca asupra verzei de Bruxelles dacă i-ai pregăti aşa ceva. In ceea ce-l priveşte, nu poţi face nimic pe dos.

Megan zâmbi:

-Era mai puţin fericit când i-am cerut să nu transforme sala de baie în câmp de luptă.

- Dar te-ai ţinut bine şi n-ai strigat când l-a lăsat pe Godzilla să aterizeze pe tine pe neaşteptate în cealaltă dimineaţă.

Zâmbetul ei se transformă în râs.

-Nu l-a lăsat dinadins să cadă. Incerca să-l ţină în echilibru pe capul lui. Si dacă te gândeşti că am crescut cu doi fraţi care se amuzau să-mi pună şerpi pe spate, te asigur că un mic şoricel adorabil căzând din cer nu este nimic.

Expresia lui Swann deveni gânditoare.

-Cred că este prima dată când vorbeşti despre familie, de când eşti aici.

Megan se încordă. Pentru a mia oară, se puse în gardă împotriva pericolului de a lăsa să-i scadă vigilenţa. Cu cât îi spunea lui Swann mai
puţine despre ea însăşi, cu atât va avea de inventat mai puţine minciuni
- şi să le ţină minte.

-Nu este nimic altceva de spus, răspunse ea cu o falsă indiferenţă. Doi fraţi. O mamă. Un tată. O copilărie fericită. Nimic foarte captivant sau excepţional.

- Mmm....

Simţi că răspunsul ei evaziv îl irita... şi-i stârnea interesul. Dar el nu insistă. Instinctul îi spunea că nu peste mult timp o va face.

- In fine, oricum, l-ai cucerit definitiv pe J.P., spuse el, ridicând mâna să se joace cu una din buclele ei roşcate. Aşa fiu, aşa tată...

Ochii lui cu sclipiri argintii coborâră încet, deliberat, asupra buzelor ei întredeschise. Respiraţia lui Megan i se opri în gât, iar pulsul i se acceleră într-un ritm neregulat.

Ochii argintii se întoarseră spre ochii ei.

- Swann.... Swann, asta... nu este o idee bună.

- Cred că există câteva argumente în favoarea sa.

- Concentrează-te asupra argumentelor contra, îl sfătui ea, făcând un efort pentru a urma ea însăşi sfatul. Lucrez pentru tine, Swann. M-ai angajat pentru a avea grijă de J.P. Eu nu... sunt aici pentru altceva.

Ea făcu o grimasă la această ezitare. Mary Poppins n-ar fi tratat în acest mod un început de flirt. Nici doamna Lynton, probabil.

Această misiune îi arăta ce profesionistă proastă era. Cu cât sentimentele ei erau angajate mai mult - şi ei începeau să se angajeze foarte serios - cu atât mai mult resimţea vinovăţia minciunii ei. Avea momente când, prinsă între atracţia pentru Swann şi afecţiunea pentru fiul lui, aproape uita de ce se găsea în această casă. Apoi, realitatea revenea şi se simţea din ce în ce mai ruşinată.

Emoţii diverse traversau profunzimile schimbătoare ale ochilor lui Swann:

- Eu mă gândeam la motivul pentru care te-am angajat,

Megan.
Tu nu eşti genul de femeie pe care un bărbat încearcă s-o cumpere.
Ea îşi plecă ochii. Existau inflexiuni ciudate în modul de a spune asta, ca şi cum avusese prea adesea de-a face cu femei de cumpărat.

-Tată?

Vocea lui J.P. se auzi de la etaj, urmată de un tropot de paşi pe scară. Pe cât de liniştit era tatăl, pe atât fiul avea o înclinaţie pentru intrări şi ieşiri cât mai zgomotoase.

- Salvată de zgomotul unor picioruşe, ironiză Swann, făcând un pas înapoi.

Megan râse, oscilând între uşurare şi regret. Işi aranjă maşinal părul cu o mână şi-şi verifică gulerul bluzei.

- Cucu, Megan! lansă copilul sărind cu vârful picioarelor împreunate ultima treaptă.

Ceremoniosul "domnişoară Harper" fusese abandonat prin consimţământ reciproc.

-Bună, J.P.

El purta blugi decoloraţi şi un tricou "Războiul stelelor" vârât pe jumătate sub curea. Părul lui negru era ciufulit.

-Ai întrebat-o, tată? se interesă el, apropiindu-se.

-N-am avut încă timp, prietene.

-Atunci, o vei întreba acum?

-Cred că aş face bine... Am crezut că înţeleg, reluă el întorcându-se spre Megan, că veţi merge amândoi la Parcul Griffith, astăzi?

Era un parc de atracţii celebru la baza colinelor din Santa Monica. Intinzându-se pe două sute de hectare, era de asemenea al doilea din cele mai mari parcuri din lume

aparţinând unui oraş.

Megan încuviinţă, întrebându-se dacă va avea vreo obiecţie.

-Aveam intenţia să merg la zoo...

-Ţi-am spus, tată! Vom vedea puii animalelor şi tot...

-Asta nu te supără? întrebă ea, ezitând.

El zâmbi, deodată foarte copilăresc:

-Dacă mă deranjează? Vreau să vin cu voi!

Patru zile mai târziu, J.P. vorbea încă despre vizita la zoo. In afară de o criză mică de ficat provocată de tot ce înghiţise la diferite standuri, trăise momente încântătoare. Făcea deja presiuni pentru a se întoarce acolo şi lansa aluzii despre cât de amuzant ar fi să aibă o morsă în piscină.

- Dar era o minciună, nu-i aşa? o întrebă el pe Megan urmărind argumentul cu zelul unui judecător de tribunal, în timp ce Megan îl ajuta să-şi îmbrace pijamaua verde ca menta.

In timp ce tot restul casei era în tonuri rafinate, camera lui J.P. era o ambundenţă de culori primare.

- Când tata i-a spus doamnei de la zoo că este instalator, era o minciună.

- Nu era adevărul, admise Megan. Dar dacă spunea adevărul, doamna nu ne-ar fi lăsat în pace.

-A fost nostim când a spus că nu poate să fie un cântăreţ pentru că este aton, nu?

-Afon, îl corectă ea.

- Si tu minţi, Megan?

El o privi cu ochii lui mari inocenţi.

-Din când în când, admise ea evaziv, cu inima strânsă. Te-ai spălat pe dinţi?

- Da.

El contraatacă schimbarea subiectului cu unul născocit de el:

- Crezi că voi deveni gras?

- Gras? râse Swann, care intra cu o chitară.

Aici, poveştile de adormit erau înlocuite cu cântece.

- Da, ca domnul de lângă cuşca urşilor.

- Ce domn? întrebă Megan.

Era prima dată când J.P. menţiona asta şi, într-un mod complet iraţional, se gândi la bărbatul de pe plajă. El alergase din nou în această dimineaţă, trecând încoace şi încolo.

- Cel care nu înceta să ne privească. Am crezut că va veni să ne plictisească. Dar nu, el o privea mai ales pe Megan.

Megan îşi muşcă buzele, neplăcut conştientă că nu observase nimic. Nu mai era oare la înălţimea sarcinii sale? Tot ce văzuse la zoo era J.P. şi.... Colin Swann. Ce gardă de corp secretă era!

- Megan merită indiscutabil să fie privită, spuse Swann încet.

El îi aruncă o privire din cealaltă parte a patului, cu un amestec de amuzament serios şi de apreciere tulburătoare. Fusese la studio toată ziua; o umbră de barbă se adăuga oboselii, marcându-i trăsăturile.

- Cât despre a deveni gras, mă îndoiesc, zâmbi el fiului său. Vei deveni înalt, da.

Copilul râse, gânditor:

- Mama nu era înaltă, observă el întorcându-se spre fotografia în ramă de pe mica lui noptieră.

Era un portret de profesionist, în culori, al unei blonde cu ochi albaştri, delicios de angelică, extrem de senzuală. Se

numea Iris Ames. Mică noctabulă necunoscută, obţinuse celebritatea la Hollywood devenind amanta lui Colin Swann şi mama fiului lui. Informaţiile date de Bernie McGillis fuseseră sumare şi neinteresante. Iris Ames îl abandonase pe J.P. când avea patru ani, şi murise anul următor de o supradoză de heroină. Intre timp, Swann obţinuse păstrarea legală a copilului. Care erau sentimentele lui Swann pentru Iris Ames, Megan nu ştia. El nu vorbea niciodată despre asta. Si bineînţeles, n-ar fi criticat-o în faţa fiului său. Când J.P. vorbea despre mama lui, era în termeni de vagă afecţiune. El nu avea cu adevărat amintiri despre ea.

- Mama ta avea câţiva centimetri mai puţin decât Megan, dar tu semeni probabil cu mine în ceea ce priveşte înălţimea.

- Sper.

- Bine. Acest punct fiind rezolvat...

Swann ridică uşor chitara în poziţie şi încercă un arpegiu:

-Alte cereri deosebite?

- Trebuie ca Megan să se aşeze şi ea.

Megan se aşeză pe cealaltă margine a patului, în timp ce Swann se prefăcea maliţios că reflectează:

-Trebuie ca Megan să se aşeze şi ea... Nu cred că ştiu bucata asta. Poţi să mi-o fredonezi? J.P. strâmbă din nas:

- Oh, tată! Râzi de mine... Aş vrea cântecul despre prieteni, de acord?

- Iarăşi? făcu el. imitând tonul şi expresia fiului său.

- Oh da, te rog!

- Cu condiţia ca Megan să se alăture la refren... Te vom angaja curând în grupul "Diavolii" pentru a cânta în cor, adăugă el, făcându-i acesteia cu ochiul.

Ea zâmbi, incapabilă să înăbuşe valul de tandreţe care

urca în ea:

- Semnăm contractul imediat.

Colin se aplecă asupra chitarei pentru un scurt acord, apoi atacă primele note ale cântecului.

Cântecul despre prieteni era o arie simplă, cu versuri scurte, pe care Swann părea că le compune pe măsură ce cânta.

- Fă-o pentru morsă, îi ceru J.P., ghemuindu-se în aşternut.

Râzând, Swann cântă câteva secunde, apoi intonă:

"Am o morsă care se numeşte Splash
Are un corp mare şi mici mustăţi,
Se amuză chiar când se supără
Este prietena mea - Splash".

După repetiţiile în studio, vocea sa era puţin mai răguşită decât de obicei. Cu un semn, îi ceru lui Megan să i se alăture la refren, cum promisese:

"Splash este colegul meu de joacă,
Dragostea mea pentru totdeauna,
Noi suntem atât de fericiţi - amândoi".

Le al treilea cuplet, vocea lui se îndulci, muzica deveni învăluitoare ca o pătură de caşmir şi J.P. îşi ascunse un căscat în spatele mâinii lui mici.

- Imi place acest cântec.

- Il vom cânta din nou mâine, promise Swann sărutându-l.

- Noapte bună, tată, noapte bună, Megan...

- Somn uşor, J.P.

- Stii, eşti cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui J.P.... remarcă Swann, o jumătate de oră mai târziu.

Erau instalaţi liniştiţi în camera de zi a casei tăcute, legănaţi de zgomotul oceanului. Swann insistase să ia un

pahar - fără alcool pentru ea. La început, ea se opusese. Scena emoţionantă din camera lui J.P. o făcuse dureros de vulnerabilă, şi avea nevoie de singurătate pentru a-şi reface măsurile de apărare. Avea de asemenea nevoie să-i telefoneze tatălui ei pentru a cunoaşte ultimele rapoarte ale agenţiei. Swann pusese să se instaleze în camera ei o linie privată, astfel că n-avea nici o teamă să fie ascultată sau întreruptă. Dar era greu să-i explice motivele ei lui Swann; de aceea, negăsind altă scuză plauzibilă pentru a refuza invitaţia, se resemnase.

-J.P. este un copil minunat, spuse ea sincer luându-şi paharul cu suc de ananas. Trebuie că nu-i uşor să fii părinte singur. Si tu ai reuşit admirabil cu el.

Swann bău puţin din scotch.

- Mulţumesc. Dar J.P. este într-adevăr un copil uşor de adorat. Firește, uneori se întâmplă să fie puţin obositor, dar este foarte important pentru mine.

-Asta se vede.

El se foi nervos pe locul lui. Erau aşezaţi la mai puţin de cincizeci de centimetri pe canapeaua din colţ, acoperită de perne exotice. Megan îşi strânsese sub ea picioarele goale, iar picioarele lui Swann erau întinse în faţa lui.

-Intr-o zi, îi reaminti el gânditor, spuneai că nu ai nimic de povestit despre familia ta. Că ai avut o copilărie fericită, dar nimic interesant sau excepţional. Mi-ar plăcea ca J.P. să poată spune acelaşi lucru când va fi mare.

Megan puse jos paharul cu suc de fructe.

-Vrei să aibă o copilărie... diferită de a ta? întrebă ea încet.

El o privi:

- Oh, da. Nu că am fost un copil nefericit. Numai că... eu

cred că mondenităţile Hollywoodului nu sunt ambianţa visată pentru un copil.

- Recunosc că înainte de a-l întâlni mă aşteptam puţin ca J.P. să fie un mic precoce în domeniul spectacolului.

- Impresie fondată fără îndoială pe părerea pe care o aveai despre mine.

- Ei bine... ezită ea, ascunzându-şi ochii cu genele lungi la amintirea primei lor întâlniri. Probabil că nici eu nu eram aşa cum te aşteptai.

El izbucni în râs.

- Aşa este!

- Am fost chiar surprinsă că te-ai hotărât să mă angajezi, după noaptea aceea.

- Hm, hm...

El mai luă o înghiţitură de whisky şi-şi lăsă paharul, neavând nici o intenţie să-şi explice motivele.

- Este un oraş ciudat, Megan, şi o profesie la fel de ciudată. Un dispozitiv aurit de prins muşte. Seducător ca infernul. Si care poate să te devoreze de-a dreptul, dacă nu eşti atent. Care a sucit multe minţi. Este un loc unde nu este nici o contradicţie, nici o insultă, să califici oamenii şi lucrurile de "artificial autentic"... Vreau ca J.P. să crească învăţând să distingă adevărul de fals. Personal, mi-a trebuit mult timp să discern diferenţa pentru a fi capabil să văd limpede. Să fii tot timpul sub reflectoare, capeţi tendinţa să ai viziune tulbure, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Nu din experienţă personală, zâmbi ea.

- Si nu doreşti să afli din experienţă personală, nu-i aşa?

Nu era o întrebare. Ochii fixaţi asupra ei aveau profunzimea unor lacuri în care se reflectau norii. Dar nu

exista nimic rece sau inconsistent în această privire. Mister, da, dar al căldurii şi al unor promisiuni nerostite.

- Nu, nu nutresc dorinţa secretă de a deveni o vedetă, spuse ea înconjurând cu degetul marginea paharului.

Megan avea secrete.... şi dorinţe.... dar nu asta. El îşi arcui buzele într-un zâmbet senzual:

- O întrebare îmi vine în minte, dar te voi scuti să roşeşti şi n-am s-o pun.

- Mulţumesc.

- Ţi-ar plăcea să ai copiii tăi? întrebă el brusc.

Ea clipi din pleoape.

- Ar trebui să fiu căsătorită, replică ea, prea surprinsă de neaşteptata întrebare pentru a-şi cenzura răspunsul.

Apoi îşi muşcă buzele, amintindu-şi circumstanţele extraconjugale ale naşterii lui J.P.

- Nu mă gândeam s-o spun...

- Stiu, o întrerupse el amabil. Aş fi preferat şi eu să fiu căsătorit, dacă vrei să ştii adevărul.

Adevărul. Asta voia oare de la el? Asta voia el de la ea? Ii evită privirea, jucându-se cu ciucurii unei perne. Munca - cea adevărată - era să se apropie de Swann. Tocmai asta se întâmpla, dar cum să se apropie menţinând distanţa profesională pe care o pretindea situaţia? Intimitatea, şi nu putea nega că intimitatea creştea între ei, era pentru ea o dificultate.

- Megan... La ce te gândeşti?

Vocea era blândă, dar cele două degete care-i ridicau bărbia erau neîndurătoare. De data asta, emoţiile din ochii ei erau clar lizibile.

- Cred şi acum că nu este o idee bună.

Această frază pe care i-o spusese şi acum câteva zile, reflecta îndoielile pe care ea le avusese de la început. Ce-ar face oare Swann dacă ar şti? Poate ar fi capabil să-şi înfrângă prejudecăţile asupra oamenilor de pază. Dar înşelătoria... minciuna? Oh, Dumnezeule, ea nu era nici măcar o prefăcută autentică!

- Si eu cred încă în câteva argumente în favoarea sa, spuse el. Ca.... acesta.

Megan ştiu, cu o secundă înainte ca el să pună stăpânire pe gura ei, că aşteptase sărutul lui. Că vrusese s-o sărute. Că poate avea nevoie de el.

Buzele lui erau ferme, calde şi flexibile peste ale ei, cu o uşoară aromă de whisky şi mai ales de parfumul lui, atât de particular, familiar, ca şi gentileţea controlată a degetelor mişcându-se de-a lungul obrazului pentru a-i prinde posesiv ceafa.

Nu era nimic asemănător cu primul lor sărut sau cu acela pe care l-ar fi primit acum patru zile, dacă J.P. nu i-ar fi întrerupt. Acum, cercetarea gurii sale era plină de intenţii. Se simţi cedând ca ceara deasupra flăcării. O făcea să se topească sub o mângâiere care chema alta. Chemările dorinţei, ale plăcerii reciproce, deveniră irezistibile. Cu degetele lui de muzician, o trezea, o făcea să vibreze...

- Swann...

Propria voce i se păru că zgârie gâtul său ca glaspapirul. Mângâierile se opriră chiar în clipa când ea începu să se opună, dar corpurile lor rămăseseră la câţiva centimetri unul de celălalt. El nu spuse nimic. Doar o privi şi aşteptă. Pupilele îi erau dilatate ca nişte medalii de onix încercuite cu argint.

- Eu... nu putem, spuse ea, degajându-se de contactul cu

el atât cât era posibil.

- Nu putem?

Un scepticism ironic analiza protestul ei ca un scalpel.

- Lucrez pentru tine, îi aminti ea, cu vocea blândă dar fermă.

O licărire se aprinse în ochii argintii.

- Dacă asta este problema, te concediez.

- Ce? Cum?

Parcă primise o lovitură de pumn în stomac. El adăugă foarte repede, cu un zâmbet tachinător pe buze:

- Dar numai până mâine dimineaţă. Si te voi angaja din nou.

Ea îngheţă complet. Expresia ei trebuie să-i fi trădat şocul, deoarece văzu trăsăturile lui Swann schimbându-se în faţa a ce citea în ea. El scoase o înjurătură.

- Megan, se grăbi el, n-am spus asta în sensul în care îl iei.

In fond, ea ştia că era sincer. Nu ştia dacă situaţia era mai rea sau mai bună. Pe moment, oricum, sesizase interpretarea cea mai ofensatoare a glumei lui şi dacă va continua să se simtă insultată şi furioasă, ar putea spune nu.... acum şi definitiv.

- Nu spuneai că nu aştepţi de la mine decât o noapte trecătoare? făcu ea puţin tăios.

- Ce aşteptam de la tine.... repetă el, cu vocea încordată. Megan, nu

- Nu, tocmai asta este. Nu, şi nu.

Ea se îndepărtă pe canapea, tremurând, încercând să-şi pună ordine în îmbrăcăminte şi în gânduri.

- Nu. Nu acum, nu mâine dimineaţă. Nu.

Aproape aştepta ca el să încerce s-o reţină, s-o facă să-şi schimbe părerea. Dar el rămase aşezat privind-o cu ochii plini de o emoţie impresionantă pe o faţă deodată de granit.

Ea se ridică în picioare, cu corpul ţeapăn când se răsuci pe călcâie, cu gâtul uscat.

- Eu urc. Noapte bună.

- Megan.

Era ca şi cum o atinsese, ridicând o punte peste distanţa care-i separa, jumătate ordin, jumătate rugăminte... şi complet irezistibilă.

Ea se întoarse.

-Vreau de la tine mult mai mult decât o simplă noapte trecătoare, spuse el.

Inima ei se opri o clipă să bată. "Revino-ţi, eşti o profesionistă, Megan Louise, acţionează ca atare!"

- Eu am grijă de fiul tău, domnule Swann, declară ea, cuvintele fiind la fel de tăioase ca un ciob de sticlă. Noapte bună.

Câteva ore mai târziu, se răsucea în patul ei, fără să-şi găsească somnul, întrebându-se ce voia el exact.... şi cine va avea grijă de ea.

Capitolul 4

Căscând de oboseală, termină de aranjat vasele de la micul dejun în maşina de spălat, cu gesturi mecanice.

Se simţea ca în secvenţa iniţială a unui film publicitar pentru o miraculoasă cură energetică. Incordată şi epuizată...

- Ei bine, sunt fericit să descopăr că nu sunt singurul care a dormit prost. Megan tresări. Paharul de lapte cu poza lui Supermen al lui J.P. îi alunecă din mâini şi se rostogoli pe jos. Din fericire, era din plastic. El sări şi nu se sparse. Ce păcat că nu era la fel de insensibilă.

- Nu te-ai gândit niciodată să baţi, sau ceva de genul ăsta? spuse ea cu umor, ridicând paharul.

Când se ridică, Swann se afla în faţa ei. Pantofi de cros, şort şi tricou al "Diavolilor" destul de decolorat. Era evident că alergase pe plajă, şi după cum arăta, cursa fusese lungă şi dură.

- Sunt acasă la mine, remarcă el pe un ton la fel de rece ca un bloc de granit. Megan depuse paharul în maşina de spălat, cât pe ce să se înţepe într-o furculiţă.

-Atunci, tuşeşte înainte de a intra într-o încăpere, sugeră ea, puţin amabilă, masându-şi mâna. N-am chef să mă prezint cerului după o criză cardiacă.

Doamne, o secundă mai devreme era moale ca o cârpă. Acum, avea destulă adrenalină fierbând în venele ei pentru a porni în galop.

- Imi pare rău.

El îşi scoase tricoul şi-l folosi pentru a-şi şterge pieptul. Muşchii lui tresăreau la fiecare mişcare şi părul de pe piept îşi relua locul său în creţuri pe pielea bronzată imediat după ce fusese şters.

- Unde este J.P.?

Megan îşi întoarse privirea. Trebuia să fie nervozitatea - şi nimic altceva - care o făcea atât de sensibilă la detaliile

înfăţişării lui.

- Este sus. Curăţă colivia Godzillei.

Curăţenia săptămânală era una din regulile programului copilului. Inchise uşa maşinii de spălat vasele cu mai multă forţă decât trebuia.

- Bine. Avem aşadar câteva minute să vorbim.
- Despre ce?
- Despre noaptea trecută.

Ea îşi şterse palmele umede de şort.

- Nu este nimic de spus.
- Eu cred că da.
- Ieri era ieri. A trecut. Să uităm.
- Putem oare?
- Ce să putem?
- Să uităm?

Ochii lui cu sclipiri argintii erau ca nişte nituri, zgâriind locul unde se fixau.

- Da.

Gura lui Swann se arcui:

- Nu eşti foarte tare în minciuni, spuse el cu blândeţe.

"Ai fi surprins să descoperi cât de bine mă descurc", se gândi ea într-un acces de furie.

- Nu mint.
- Nu cred că ai putea uita mai mult decât mine noaptea trecută, Megan.
- Swann. Eu lucrez....
- Nu reîncepe din nou să-mi arunci asta în faţă.

Ea îşi strânse pumnii. Nu numai lucrul dorea să i-l arunce în faţă!

- Ai auzit vreodată vorbindu-se despre hărţuire sexuală? îi

aruncă ea, căutând o apărare.

Un amestec straniu de furie şi de admiraţie străluci în profunzimea ochilor lui.

- Megan. Este categoric sexual. Dar nu hărţuire.

- Nu? Atunci, cum numeşti asta?

El păstră o scurtă tăcere. Pentru un motiv inexplicabil, ea se simţi ca unul din acele personaje din desenele animate cărora le trebuie câteva secunde înainte de a realiza că a alergat mai repede decât faleza şi se regăseşte suspendat în aer, bun pentru marea cădere.

- Nu mă simt pregătit să răspund, spuse el încet. Si dacă eram, tu n-ai fi pregătită pentru acest răspuns.

Ea îşi muşcă buzele.

- Nu ţi-a trecut prin minte ideea că aş putea să nu.... vreau ce vrei
tu?

- Nu, răspunse el simplu.

- Oh! Ce.... înfumurare! şuieră ea printre dinţii strânşi.

Era uluită. Chiar dacă ideea nu-i trecuse prin minte, nu şi-ar fi imaginat niciodată că avea tupeul să admită!

-Vorbesc din experienţă, nu din aroganţă, reluă el cu blândeţe. Am treizeci şi şase de ani, Megan. De mult timp mi-am pierdut virginitatea, şi inocenţa asupra lucrurilor vieţii cu câţiva ani în urmă. Stiu când o femeie este atrasă de mine.

-Aşadar, ştii că sunt atrasă de tine, încercă ea să-l ironizeze.

- Da, confirmă el. Si tu ştii la fel de bine că sunt atras de tine.

In timpul scurtului lor schimb de replici, el se apropiase la o lungime de braţ. Işi puse mâinile pe umerii ei, degetele mari

odihnindu-se uşor pe claviculele ei. Cu obrajii în flăcări, îşi ridică ochii spre el, înălţându-şi bărbia.

- Chiar dacă eu.... dacă noi.... ţi-am spus deja...

- Că nu este o idee bună, încheie el. De ce, Megan? Mie mi se pare bine. Mi se pare.... logic.

El îi examină faţa ca şi cum încerca să descifreze un manuscris dificil.

- Ascultă, ştiu că mi-am construit o reputaţie destul de..... îndoielnică, de-a lungul anilor. Dar nu sunt... Nu-ţi voi face niciodată rău.

"Oh, ba da, îmi vei face, gândi Megan cu strângere de inimă. Deoarece ţi-am înşelat deja încrederea, orice ai putea resimţi pentru mine. Si când vei descoperi, nu-mi va servi la nimic să-ţi explic că era spre binele tău, nu vei putea decât să-mi întorci răul pe care ţi-l voi fi făcut. Asta este firea umană".

Ea închise o clipă ochii.

- Nu sunt la înălţimea acestei situaţii, spuse ea cu o sinceritate absolută.

O secundă mai târziu, deschise ochii simţind mângâierea degetelor lui pe obrazul ei.

- Cred că eşti la înălţimea acestei situaţii ca şi în multe alte privinţe, Megan.

Nu era ironie. Nici o încercare de măgulire, deşi mângâierea şi tonul lui erau subtil seducătoare. Nu, era o simplă afirmaţie despre modul în care vedea faptele.... cum o vedea pe ea.

- Nu. Nu-i aşa, repetă ea cu convingere. Nu acum.

El se îndepărtă. Fără s-o respingă. O elibera pur şi simplu.

-Ai nevoie de timp, spuse el, cu vocea foarte ponderată.

Ea clătină din cap. Da, avea nevoie de timp! De timp pentru a descoperi cine îi adresa acele scrisori de amenințare; timp pentru a găsi cum să-i spună că nu era cea care o credea el; timp pentru a pune ordine în sentimentele ei

El îşi aruncă tricoul pe umeri şi-şi trecu mâna prin păr.

- De acord, spuse el pe un ton hotărât. De acord. Ascultă, Megan, nu vreau să te grăbesc în ceva ce nu eşti sigură... Deşi ştim amândoi, aş putea să te grăbesc.

Se opri, aşteptând vizibil reacţia ei. Ea nu reacţionă. Cum putea să nege evidenţa când amintirea sărutului lui îi ardea încă buzele?

- Aşadar, pot să aştept, continuă el. Am învăţat cu greu că nu se evită inevitabilul, şi că nu serveşte la nimic să încerci să provoci ceea ce nu se poate întâmpla.

Deşi vocea lui era controlată perfect, simţea amărăciunea sub frazele lui de filozof. Care era oare partea lui Iris Ames în "duritatea" acestei ucenicii?

- Asta poate lua mult timp, spuse ea după câteva secunde, fără timiditate sau provocare, ci cu toată onestitatea posibilă în acest moment.

Swann zâmbi:

- Sunt muzician profesionist, aminteşte-ţi. Stiu cât să aştept pentru intrarea mea.

Ii atinse obrazul cu vârful degetelor uşor aspre:

- Si nu pot s-o ratez, când vine... Ia te uită, vorbim de intrare, zâmbi el auzind zgomotul paşilor lui J.P. subliniindu-i observaţia.

Puţin după aceea, băieţelul apăru în bucătărie, la fel de uşor şi sărind ca o minge de plajă.

- Am terminat! Am curăţat toată colivia Godzillei aşa cum

mi-ai explicat, Megan, o anunţă el fără preambul. Este foarte curată!

- Ţi-ai spălat mâinile? se interesă ea.

Ca toţi copiii de şase ani, J.P. avea o aversiune vizibilă pentru apă şi săpun. El strâmbă din nas:

- Hm.... Puţin.

- Puţin? repetă tatăl lui cu o notă de dezaprobare.

J.P. îi arătă palmele.

- Priveşte, sunt curate. Le-am şters cu prosopul.

Megan şi Swann schimbară o privire. Tensiunea slăbise. Orice îi despărţea, se regăseau întotdeauna apropiaţi în afecţiunea pe care o împărtăşeau pentru J.P.

- Voi avea din nou grijă ca prosoapele să fie schimbate, spuse ea, resemnată.

J.P. şi cel mai bun prietent al lui, tânărul Joey Guarino, de şapte ani, creaseră prosoape personalizate imprimându-şi pe ele degetele pline de vopsea.

- Nu le-am murdărit atât, protestă imediat băiatul. Si oricum, le-am întors astfel încât să nu se vadă.

Ochii lui trecură de la tatăl lui la Megan.

- Ce-ar trebui să-i spui menajerei, este să nu facă ordine în camera mea. Godzilla.... hm... L-am pus pe jos în timp ce curăţam, cu puţină mâncare; ca să nu-i fie foame. Si apoi, sunt sigur că vrea să.... reintre.... imediat...

Vocea lui se stinse sub privirea dojenitoare a lui Megan.

- Dar tată, la zoo, spuneai că este bine să laşi animalele în al lor hobby.... habi.... acolo unde trăiesc.

- Nu cred, J.P., că mocheta din camera ta poate să semene cu habitatul natural al şoarecilor săritori.

- Da, dar....

- J.P. îl întrerupse Megan, urcă imediat, caută-l pe Godzilla şi pune-l în colivia sa.

Băieţelul oftă.

-Va fi greu să-l găsesc. Poate că data viitoare, va trebui să-i pun un clopoţel!... Megan, tată? De ce râdeţi?

-Tată? Sunt Megan.

-Cum stau lucrurile, Meg?

Vocea familiară a lui Simon Harper răsuna aspră şi gravă, în telefon. Era o voce care putea să dojenească sau să calmeze cu aceeaşi uşurinţă.

-E linişte, răspunse ea adunându-şi picioarele sub cuvertura de pe patul ei. Am avut doza noastră de agitaţie când şoarecele lui J.P. a fost cât pe ce să fie înghiţit de aspirator. In fine, şoarecele a supravieţuit, dar menajera şi-a dat demisia.

Râsul răguşit al lui Simon Harper avea întotdeauna ceva emoţionant:

-Asta mă face să mă gândesc la ziua când Kyle a golit pe ascuns în toaletă iaurtul pe care nu voia să-l mănânce. Pisicuţa ta lacomă care se gândea că profită şi ea pe ascuns şi care, toată udă, nu mai putea să urce peretele alunecos. Ce miorlăituri şi ce emoţii!

-Da, a fost cam aşa, căscă Megan.

J.P. era în pat de o oră şi Swann încă nu se întorsese de la studio.

- Vorbind despre Kyle, cum găseşti noul lui loc de şofer? Am impresia că a intrat în pielea rolului său: într-o zi, şi-a ridicat şapca în faţa mea.

Pentru a evita să trezească bănuielile lui Swann, ea şi fratele ei conveniseră să-şi limiteze contactele.

- Il cunoşti pe Kyle, îşi ia întotdeauna meseria în serios, spuse tatăl ei cu o mândrie de înţeles. Dar bănuiesc că se plictiseşte puţin.

Colin Swann nu duce viaţa agitată care spera el.

- Este decepţionat că n-a fost martor la orgii pe bancheta din spate a limuzinei? râse Megan, gândindu-se că nici pentru ea Colin Swann nu fusese cum se aştepta.

- Ceva de genul ăsta.

- S-a descoperit vreun indiciu în scrisoarea de ieri? întrebă ea, revenind imediat la neliniştile ei.

Această scrisoare fusese mai sinistră decât celelalte, cu desene obscene, cu ameninţări mai violente, incluzând o fotografie a lui Swann sfâşiată. Si, mai alarmant, purta ştampila unui oraş mai apropiat ca precedentul: Phoenix.

Chicago, Illinois, Phoenix, Arizona. "Mă apropii de tine".

- Nu, nimic. Dar continuăm să cercetăm. Tu, rămâi vigilentă în interior.

- Eu.... Această aşteptare... fără măcar să fiu sigură că este cineva aici

- Este cineva, replică sumbru Simon Harper. Ceea ce nu ştiu, este doar dacă are intenţia să acţioneze sau nu.

- Dar tu, crezi că se pregăteşte?

- Meg, nu există nici o certitudine într-un caz ca acesta. Dar am puţină experienţă în problemă. Aceste scrisori sunt foarte directe, foarte personale. Si am impresia că cel care le scrie se încurajează el însuşi, legându-se de Swann. In ce te priveşte, păstrează-ţi sângele-rece. Fă exact ce trebuie să faci.

"Dar nu mai ştiu ce trebuie să fac!" ar fi vrut ea să strige. Să se confeseze. In loc de asta, răspunse:

- Bine, domnule. Dar o dată misiunea asta terminată mă

întorc la postul meu obişnuit. Nu sunt făcută pentru munca secretă.

- Te vei descurca foarte bine, o asigură tatăl ei cu fermitate. Si pariez că faci mişcare alergând după fiul lui Swann.

- Da, nu-i rău, recunoscu ea destinzându-se puţin.

- Mama ta spunea întotdeauna că, ocupându-se de voi, se menţinea în formă. După ce aţi crescut, a luat câteva kilograme. Bineînţeles, dacă avea puţin mai mulţi nepoţi

- Tată, îl întrerupse ea repede. Să nu reîncepem cu acest subiect.

Tema îi era prea familiară. Si de când i se repeta întruna, avusese
timp să reflecteze. Pentru a avea copii se repezise în căsătoria cu Doug. Oh, îl iubise sincer, deşi fusese obligată să admită cu timpul că nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat.

Si Doug o iubise şi el, în felul lui. Dar felul lui nu includea fidelitatea, nici întemeierea unei familii.

In fine, având în vedere eşecul mariajului lor, poate era un bine că nu avuseseră copii.

- Meg, ar fi totuşi timpul....

Când ţinea la un subiect, tatăl ei nu se lăsa uşor. Ea i-o tăie:

- Mai este altceva?

- De acord, de acord, pricep. Mama ta a trecut pe la apartamentul tău şi a făcut puţină curăţenie.

- Câte mobile a schimbat din loc?

- Oh, câte una, ici şi colo.

- Ei bine, mulţumeşte-i. Cred că a smuls pardoseala de la bucătărie cu detergent?

- Cred că-mi amintesc că a menţionat asta.

- Nu mă îndoiesc. Haide, pe mâine. Noapte bună, tată.

- Noapte bună, scumpo.

O săptămână mai târziu, Megan era lungită pe un şezlong la marginea piscinei, bronzându-se la soare cu Patti Guarino. J.P. şi Joey erau în apă, râzând şi stropindu-se.

Megan făcuse cunoştinţă cu toţi membri grupului rock, precum şi cu familiile şi prietenii lor, imediat după începutul slujbei ei ca guvernantă.

Dar prietenia lui J.P. cu Joey Guarino o apropiase mai mult de Patti, la care îi plăcuse imediat căldura şi realismul. Cât despre Patti, o trata pe Megan ca pe o soră care-i lipsise prea mult.

Pentru moment, discuta problema că avea o fiică de cincisprezece ani angajată în primul ei flirt serios.

- Cred că înţeleg bine situaţia, spunea ea atingându-şi părul grizonant întotdeauna ciufulit.

Din când în când, îl strângea într-o coadă de cal, apoi îi dădea drumul, jucându-se cu elasticul. Mică, grăsuţă şi total indiferentă faţă de modă sau eleganţă pentru ea însăşi, Patti Guarino era departe de stereotipul soţiei unei celebrităţi.

- Oare învăţaţi, în psihologia copilului, să trataţi aceste probleme ale adolescenţilor Coney, adăugă ea, este întors pe dos.

-Am crezut întotdeauna că doar un cutremur l-ar putea zdruncina, spuse Megan cu un zâmbet.

Coney, cel mai în vârstă şi cel mai stabil din grupul "Diavolii", era un bărbat slab cu ochi visători. Semnul lui cel mai distinctiv era o mustaţă groasă cu colţurile lăsate.

- Este convins că iubitul Lisei este o versiune mai tânără a

lui Rick Nichols.

Râseră amândouă. Rick Nichols, chitaristul bas al grupului, schimba femeile ca pe cămăşi. Cu câţiva ani înainte, o jurnalistă titrase sub o fotografie a muzicianului cu ultima sa cucerire: "Ultimul parfum al lunii lui Nichols".

- Crezi că este dificil pentru un tată să admită că fetiţa lui a crescut, comentă Megan, gândindu-se la reacţiile propriului ei tată când începuse să iasă cu băieţi.

Ii supunea pe bieţii băieţi la un adevărat examen de susţinere a unei teze.

- Poate. Personal, cred că îşi aminteşte stratagemele pe care le folosea cu ceilalţi taţi de fete.

Patti, cu ochii ei negri strălucitori, avea un râs expansiv şi maliţios.

- Coney? se miră Megan.

- Oh, ştiu că acum pare un căţeluş devotat, dar a avut partea lui de urlete la lună - ca să zic aşa - înaintea căsătoriei noastre.

Patti îşi examină unghiile scurte nelăcuite şi reluă:

- Si cum merg lucrurile la Malibu?

Megan se strâmbă, văzându-l pe J.P. că încearcă să plonjeze.

- Nimeni nu urlă la lună... ca să zic aşa, răspunse ea în cele din urmă.

De fapt, toul se petrecea liniştit la vilă... dată fiind situaţia. Relaţia sa cu Swann se destinsese considerabil după confruntarea din bucătărie. Bineînţeles, puternica atracţie fizică şi afectivă nu dispăruse, dar Swann îşi ţinea cel puţin promisiunea să nu precipite lucrurile.

Patti rămase gânditoare.

- Să ştii că oamenii se... în fine, îşi pun întrebări în legătură cu Swann şi cu tine, lăsă ea să-i scape din vârful buzelor.

- Cine, în mod deosebit?

- Oh, muzicienii bandei...

- Patti...

Megan se ridică într-un cot. Patti încercase de mai multe ori deschiderea acestui subiect. Ea îşi încreţi nasul:

- Bine, de acord. Eu îmi pun întrebări despre Swann şi despre tine. Dar nu sunt singura, înţelegi...

- Nu există nici o întrebare de pus, o întrerupse ea cu fermitate. Lucrez pentru Swann ca guvernantă a fiului său. La fel ca doamna Lynton.

Patti izbucni în râs.

- Crede-mă, nu semeni în nici o privinţă cu Edwina Lunton!

- Vrei să spui că nu-ţi puneai întrebări despre ea şi Swann?

- Glumeşti! Doamna Lynton era atât de... atât de rigidă.

- Cu cât aud mai mult vorbindu-se despre ea, cu atât înţeleg mai puţin de ce Swann o angajase, spuse Mehan, gânditoare.

- Cred că mama lui i-o recomandase. Ea este foarte pasionată de guvernantele britanice. Doamna Lynton s-a prezentat... oh, cam la şase luni după plecarea lui Iris. Totul era... în fine, presupun că Swann avea nevoie de cineva pentru a-i da lui J.P. maximum de stabilitate. Si Dumnezeu ştie dacă doamna Lynton era stabilă! Femeia asta era solidă ca stânca Gibraltarului şi nu vorbesc doar de masivitatea ei...

- O cunoşteai bine.... pe mama lui J.P.? se interesă Megan încet, aproape fără tragere de inimă.

Ar fi putut încerca să se convingă că această curiozitate era pur profesională, că, cu cât afla mai multe despre cei

apropiaţi lui Swann, cu atât mai bine ar putea să-l protejeze. Dar ar fi însemnat să se mintă pe ea însăşi.

Patti oftă.

- Am cunoscut-o. Bine, nu, deoarece, sincer, nu-mi plăcea. Era egocentrică, neglijentă.... Folosea oamenii.

- L-a folosit pe Swann?

- Oh, da... deşi el nu va recunoaşte niciodată. Era foarte frumoasă, să ştii. Dar dincolo de asta.... ceea ce cerea un anumit timp, deoarece frumuseţea ei era într-adevăr uimitoare, n-avea nimic de oferit nimănui. Si mai ales unui bărbat ca Swann. Cum a fost destul de abilă pentru a-şi da seama, s-a grăbit să rămână însărcinată, cunoscând simţul lui de onoare... De fapt, Swann este.... să spunem demodat, nu găsesc alt termen. Mulţi tineri de vârsta lui în această situaţie ar fi pretins cel puţin să ştie dacă acel copil era într-adevăr al lor.

-Vrei să spui....? întrebă Megan, sincer şocată.

Ochii ei se întoarseră spre J.P. şi Joey, care se jucau cu mingea, în partea cea mai puţin adâncă a piscinei.

- Vreau să spun că se culca cu toată lumea, preciză fără menajamente Patti... Nu ştiu dacă... In fine, J.P. este legal afectiv şi copilul lui Swann. Si este singurul lucru care contează. Oh, se pot găsi scuze purtării lui Iris, oftă ea. Işi pierduse părinţii foarte tânără, fusese plasată în diferite cămine. I-a lipsit totul.... şi mai ales atenţie. Apoi a debarcat la Hollywood, şi bum, de la o zi la alta a devenit blonda anului. Trebuie că n-a fost uşor, mai ales cunoscând că poziţia ei era nesigură.... dar oricum....

Oftă din nou:

-Imi pare rău că a murit. Dar nu regret că a ieşit din viaţa

lui Swann şi a lui J.P.

Megan tăcu, învinuindu-se brusc că o încurajase pe Patti să vorbească atât de deschis. N-ar fi aflat toate aceste lucruri despre Swann

- şi în spatele lui.

- Megan?

- Nimic... nimic.

- Nu te-ai gândit niciodată la.... tine şi la Swann? insistă soţia lui Coney după câteva secunde.

Megan o privi. Conversaţia revenise inevitabil în acelaşi punct.

- Este foarte seducător, admise ea.

- Mai mult decât atât, Megan. Si tu eşti la fel.

Ochii negri ai lui Patti o fixau cu cea mai mare seriozitate. O clipă, tentaţia de a-i mărturisi adevărul, fu foarte puternică. Megan putea aproape să simtă cum se formează cuvintele în gâtul ei. Tăcu chitic.

- Există.... complicaţii.

- Complicaţii?

- Da. Nu pot... In fine, momentul nu este propice.

Buzele lui Patty schiţară un zâmbet foarte feminin. Exista o urmă stranie de conspiraţie în privirea ei, care amintea surâsul Alexandrei Collins din ziua aceea, pe terasă.

- Nu te nelinişti..încheie prietena ei. Momentul va veni.

Megan se gândea încă la cuvintele lui Patti câteva ore mai târziu, când deschise uşa Alexandrei Collins.

- Oh, doamnă Swann! exclamă ea, surprinsă şi puţin intimidată. Eu...

- Sper că nu vă deranjez, răspunse actriţa.

Purta cu eleganţa obişnuită un costum de mătase de

culoarea safirului. Un şofer în livrea stătea în spatele ei, cu o cutie de pălării în mână.

- Colin mi-a spus că aţi organizat un program pentru J.P.

- Nu, nu mă deranjaţi deloc, o asigură repede Megan. J.P. merge la petrecerea de aniversare a unui prieten şi este în camera lui, pentru a-şi împacheta cadoul.

- Oh, bine... Alan, pune cutia în interior, îi ceru şoferului intrând cu mersul ei graţios.

Alan se execută, apoi îşi atinse marginea caschetei şi dispăru în tăcere. Megan privea cutia cu interes. Partea de sus era perforată de găuri şi un mic zgomot de zgârieturi părea să vină din interior. O privi pe mama lui Swann, care zâmbi.

- Da, este un căţeluş. I-am vorbit deja lui Colin. făceam unele târguieli în această dimineaţă când am văzut.... căţelul, şi pur şi simplu n-am rezistat. Sper să-i placă lui J.P.

Megan râse.

- Sunt sigură că-l va adora.

Se întoarse, îl strigă pe copil, apoi făcu din nou faţă actriţei.

- Scuzaţi-mă că nu v-am vizitat în ultimul timp, dar aţi menţionat cât sunteţi de ocupată cu pregătirea viitorului dumneavoastră film.

- Este prea amabil să-l numeşti filmul "meu". La drept vorbind, numele meu nu este primul pe generic. Dar mărturisesc că sunt totuşi multe ore de muncă.

- Bunică Sandra!

J.P. alergă spre ea. Tricoul lui era decorat cu bucăţi de hârtie colantă.

- Bună, scumpule, făcu bunica sa acceptând săritura entuziastă a copilului pe picioarele ei fără nici o obiecţie.

- Megan m-a învăţat să împachetez un cadou. Am ales hârtia împreună. Ce frumos este! Megan ştie să facă o mulţime de lucruri! Ai venit să mă vezi pe mine? o întrebă el cu inocenţa egocentrică a copilăriei.

- Se întâmplă să am ceva de livrat, făcu bunica sa stăpânindu-şi râsul. Ceva pentru tine.

Ii arătă cutia. Megan văzu ochii băiatului mărindu-se de uimire.

- Pentru mine? Oh! Ce este?

- De ce n-o deschizi, pentru a descoperi?

Copilul n-avea nevoie de mai multe încurajări. Se opri, respirând scurt şi cu gura deschisă de încântare când văzu ce se afla înăuntru.

- Oh! Ua! Ua! începu el să repete luând căţeluşul pentru a-l strânge cu stângăcie în braţe. Este pentru mine? Este un căţel adevărat?

- Este un prepelicar cam de şapte săptămâni, îl informă Alexandra.

J.P. îşi frecă obrazul de blana mătăsoasă.

- Un prepelicar! O la la!... Megan, spuse el cu o nelinişte bruscă. Trebuie să fie curat? Vrei să-l mângâi?

Megan acceptă invitaţia.

- Este cu siguranţă curat, J.P. Dar nu-l strânge aşa de tare. Si n-ai nimic să-i spui bunicii tale?

- Hm... oh! Mulţumesc, bunică Sandra. Căţeluşul meu! Mulţumesc! Pot să-i dau un nume?

- Vei putea să-i dai un nume, îl asigură mama lui Swann cu un zâmbet afectuos.

- Atunci, îl voi numi Copain - prieten - hotărî imediat J.P. Cum îmi spune tata.

Strânse din nou căţeluşul, dar nu prea tare.

- Te numeşti, Copain, de acord?... Pot să urc să i-l prezint Godzillei? Voi fi foarte atent să nu facă prea multă dezordine, promise el, plin de speranţă. Si dacă face murdărie, voi curăţa. Megan spune că atunci când ai un animal, trebuie să fii res.... responsabil, explică el, foarte serios. Chiar dacă să faci curăţenie nu este plăcut... Pot, Megan?

- Poţi să-i prezinţi, dar să nu-l scoţi pe Godzilla din colivia sa. Promiţi?

- Ce bine! Mulţumesc, Megan. Mulţumesc, bunico. Vino Copain, îl vom vedea pe Godzilla.

- Bun, cred că i-a făcut plăcere, declară Alexandra cu un zâmbet satisfăcut când băieţelul dispăru zgomotos pe scară. Sper că acest nou locatar nu va aduce multe neplăceri. Câinele - pardon, Copain - a făcut toate vaccinurile şi l-am dus să-l examineze un veterinar.

- Sunt sigură că nu va pune nici o problemă, spuse Megan, încă emoţionată de bucuria copilului. J.P. se ocupă foarte bine de Godzilla şi se va ocupa la fel de bine şi de Copain.

Actriţa ridică uşor capul, amuzată.

- Megan spune, Megan ştie, Megan face, murmură ea. Se pare că sunt frazele preferate ale lui J.P., în ultimul timp.

- Aud repetând mult tata spune, tata ştie, tata face.

- Nu negaţi că aţi devenit vizibil o parte importantă a vieţii nepotului meu.

Megan îşi întoarse o clipă ochii, încercând să-şi ascundă emoţiile contradictorii. Aprobarea pe care o ghicea la interlocutoarea ei o mişca dar, în acelaşi timp, era chinuită de gândul că acceptarea ei în familie, de bunică, tată şi fiu, nu era decât o trădare. O trădare necesar, dar nu mai puţin

decepţionantă.

- Mulţumesc, mormăi ea, întâlnind din nou ochii albaştri ai Alexandrei. Doriţi să luaţi loc? Pot să vă prepar o băutură?

- Oh nu, nu, mulţumesc. Trebuie într-adevăr să plec. Dar.... dacă înţeleg bine, Colin nu este aici?

- Nu, este la studio.

- Ah. Stiţi, se confesă brusc actriţa, când J.P. rămânea cu mine, îl vedeam pe fiul meu în fiecare zi. Si înainte de asta, aveam mai mult sau mai puţin veşti despre el din ziarele de scandal. Dar în ultimul timp...

- Lucrează mult, o întrerupse Megan, neştiind ce turnură va lua conversaţia.

- Si rămâne mult acasă, când nu lucrează.

- Ei bine...

- Nu fără un motiv serios, fireşte.

Megan se revoltă:

- Doamnă Swann....

- Alexandra, te rog.

- Nu vă imaginaţi...

- Am văzut o fotografie cu dumneata, Colin şi J.P. la zoo, continuă actriţa, trecând peste întreruperi.

Megan simţi că roşeşte.

Un fotograf, probabil amator, îi surprinsese în timpul vizitei la Parcul Griffith şi Swann fusese mult mai iritat de această publicare decât de intervenţia femeii căreia îi spusese că este instalator.

- Fiul dumneavoastră n-a apreciat acest amestec în viaţa sa privată, admise ea prudent, nştiind la ce să se aştepte.

- Inţeleg, fotografia nu era foarte avantajoasă pentru el... în orice caz, departe de imaginea pe care publicul şi-a făcut-

o.... Dar multe persoane au remarcat-o, de fapt...

- Poftim? Au remarcat ce? făcu Megan, în defensivă.

Mama lui Swann îi acordă o privire limpede.

- Trebuia inevitabil să se aştepte la asta. Dumneata locuieşti aici.... Asta antrenează în mod obligatoriu speculaţii.

Megan făcu ochii mari. Ce se întâmpla? Alexandra Collin nu părea nicidecum supărată de această stare de lucruri.

- Dumneavoastră... n-aţi vorbit cu Patti Guarino, din întâmplare? întrebă ea.

Intâlni o expresie surprinsă:

- Patti? Oh nu, nu recent. De ce?

Megan ezită, apoi hotărî să se arunce.

- Pentru că... acum câteva ore, îmi vorbea despre aceste faimoase.... speculaţii, despre fiul dumneavoastră şi mine.

- Ah? Trebuie să spun că Patti este o femeie foarte perspicace.

- Doamnă Swann...

- Alexandra, te rog.

- De acord. Alexandra. Nu înţeleg...

- Inţelegi foarte bine, o întrerupse actriţa cu o siguranţă enigmatică. Dar acum, trebuie să te las. Am impresia, adăugă ea cu un zâmbet maliţios spre etaj, că prezentările între Godzilla şi Copain s-au desfăşurat bine.

- Sunt sigură că este începutul unei foarte frumoase prietenii, dar...

- Nu te nelinişti, copila mea. Totul va fi bine.

Expresia Alexandrei se schimbă brusc. Ochii ei deveniră mai pătrunzători şi calmul ei obişnuit se transformă într-o voinţă îndârjită.

- Totul, repetă ea.

Megan resimţi o notă de teamă.

-Alexandra... Ceva nu este în ordine?

- Nu, nu, absolut nimic. Eu... Aveam doar câteva griji în cap, înţelegi.... Intr-adevăr, trebuie să plec.... Megan?

- Da?

Megan avu un sentiment profund că era mai mult decât o simplă curtoazie. Se întrebă din nou ce ştia exact Alexandra Swann despre funcţia sa în vilă şi ameninţările care atârnau asupra fiului ei.

A doua zi, Swann primi o altă scrisoare care, ca şi precedentele, era mâzgălită cu creionul pe hârtie ieftină şi, ca şi cea anterioară, făcând aluzie la o "ea". Plicul era expediat din Los Angeles.

Capitolul 5

Mica mutrişoară de obicei veselă a lui J.P. era marcată de o încruntare de nelinişte copilărească:

- Ceva nu merge, Megan? întrebă el cu teamă.

Era puţin după prânz şi amândoi erau aşezaţi într-un restaurant în faţă cu hamburgeri, după vizita la dentist. Cu o uşoară vinovăţie, Megan îşi impuse un zâmbet liniştitor. Niciodată să nu desconsideri perspicacitatea unui copil de şase ani, îşi aminti ea.

- Nu, totul este în ordine, J.P., făcu ea pe un ton fals indiferent.

Dar nu era în ordine. Ultima scrisoare expediată din Los Angeles o
făcuse mai vigilentă... şi mai nervoasă. Dormise prost.

- Eşti cu adevărat sigură? insistă băieţelul, oprindu-se din a scoate cu furculiţa ceapa din interiorul hamburgerului. Eşti ciudată, în ultimul timp.

Megan inspiră adânc, încercând să se relaxeze. Apoi expiră încet.

- Sunt puţin preocupată, asta-i tot, explică ea.

După ce termină de scos cu grijă tot ce-l deranja, inclusiv feliile de castraveţi muraţi, stropi cu grijă hamburgerul cu ketchup şi-l luă în mâini pentru a muşca din el.

- Ce înseamnă "preocupată?"

-Am nişte lucruri în cap....

- Oh.... şi tata este ciudat, declară el după ce făcu să treacă o mare îmbucătură cu o înghiţitură de ciocolată rece. Si el are lucruri în cap?

Megan îşi termină sifonul. Abia dacă-l văzuse pe Swann în ultimele patru zile. In majoritatea timpului fusese la studio şi-i

lipsise.

- Stii că el lucrează mult la înregistrarea noului său album.

- Da, ştiu.

Copilul începu să mestece încet, gânditor. Megan cerceta restaurantul pe ascuns. O senzaţie de nelinişte persista, deşi nimic nu părea anormal în vecinătatea imediată: doi adolescenţi râdeau şi flecăreau peste limonadele lor; o mamă tânără, la masa de alături, încercând să negocieze împărţirea unui cornet de cartofi prăjiţi între trei copii; un alt consumator, om de afaceri în costum de trei piese, mesteca un peşte fript citind "Wall Street Journal". Mulţimea obişnuită a prânzului în acest gen de loc. Nimic suspect...

Cu coada ochiului, zări o namilă pe jumătate ascunsă după un stâlp, în cealaltă parte a sălii. Stomacul ei se strânse când înţelese cu cine avea de-a face. Alergătorul de pe plajă. Nu putea să se înşele. Atât statura masivă cât şi gesturile repezite erau uşor de recunoscut.

- Megan? se nelinişti din nou J.P., cu gura plină.

Ea îşi umezi buzele, împiedicându-şi mintea s-o ia razna. Exista probabil o duzină de motive inofensive pentru prezenţa acestui bărbat în acelaşi loc public cu ea şi J.P. Trebuia totuşi, rămânând calmă, să nu neglijeze nimic.

- Ia te uită, făcu ea pe un ton vesel, ca şi când tocmai descoperea
umerii masivi. J.P. .hm.... îţi aminteşti de domnul gras de la zoo despre care mi-ai vorbit, de lângă cuşca urşilor?

Copilul făcu ochii mari, surprins.

- Da, bineînţeles.

- Crezi că l-ai putea recunoaşte, dacă l-ai revedea?

Apropierea pe care o făcea era iraţională. Doar o intuiţie.

Dar cunoştea valoarea intuiţiilor în meseria ei: o scutiseră de timp şi de neplăceri în mai multe rânduri.

- Să-l recunosc? Oh da! Cu nasul lui ca porcul roz din desenele animate! Si apoi, ochii lui mici care privesc pe ascuns, ca vulpea!

- Da, asta este, murmură ea pentru sine.

Bărbatul avea într-adevăr privirea ascunsă şi vicleană.

- J.P. întoarce-te încet şi priveşte-l pe domnul de lângă stâlpul de acolo. Spune-mi dacă este el.

Copilul intră în joc cu mai multă încântare decât nelinişte.

- Este un om rău? întrebă el surescitat.

Ea îl temperă, căutând o ieşire dacă temerile ei se confirmau.

- Nu, nu, dragul meu. Sunt doar curioasă. Si cum curiozitatea este un obicei urât, mai ales nu-l fixa, ar fi un semn de proastă creştere.

J.P. pufni, bucuros de această complicitate. Dar câteva secunde mai târziu, se posomorâse.

- Da, el este, sunt sigur, Megan... nu crezi că ne urmăreşte? Pentru a încerca să ne răpească sau... ca la televizor...

- Nu, J.P. îl asigură ea cu fermitate. Nu este cu siguranţă decât o coincidenţă. Termină-ţi hamburgerul înainte să se răcească.

Incercă să se convingă chiar pe ea însăşi că exagera situaţia. Işi terminară liniştiţi masa şi se ridicară. Luă instinctiv mâna lui J.P., care nu protestă la o dovadă de protecţie pe care în mod obişnuit ar fi respins-o. Micile lui degete le strânseră pe ale ei cu recunoştinţă.

Ieşiţi din restaurant, se îndreptară spre parcarea unde îşi

lăsase maşina. După ce luase slujba la Swann, el îi întinsese cu nepăsare cheile unui Ferrari negru, spunându-i să-l folosească atât pentru a-l plimba pe J.P., cât şi pentru uzul ei personal.

- Megan, el ne urmăreşte!

Nepăsătoare, deschise portiera.

- Nu-ţi face griji, J.P. Urcă doar în maşină.

Dacă bărbatul nu făcea poate un gest spre copil, acesta n-ar fi scos un strigăt alarmant, poate urmarea s-ar fi petrecut altfel. Dar în acest stadiu, reacţiile lui Megan erau pur automatisme şi de înaltă profesionalitate.

Colosul era exact în spatele ei, cu braţul drept întins. Ea îi prinse încheietura mâinii stângi, se apropie cu un pas în spatele piciorului drept, şi se răsuci. Umărul ei drept se fixă solid sub subsuoarea agresorului. Era o priză de judo dintre cele mai obişnuite, dar bărbatul nu era pregătit. Era de-ajuns să folosească propria lui greutate şi dezechilibru. Se prăbuşi fără graţie, ca un sac de cartofi, cu o exclamaţie de surpriză schimbată într-un suflu de protest. Megan îl aruncase deja pe J.P. în maşină şi apăsa pe claxon cu toată puterea.

Treizeci de secunde mai târziu, se formase o înghesuială şi după alte treizeci de secunde, doi poliţişti în uniformă veneau să vadă ce se întâmpla.

După primele minute de confuzie, rezultau patru lucruri:

Mai întâi, bărbatul era înarmat. Nu opuse nici o rezistenţă când agentul îi scoase pistolul calibru 38 din tocul de la umăr.

In al doilea rând, spunea că se numeşte Lewis Bosley.

In al treilea rând, avea o licenţă de detectiv particular.

Si al patrulea, afirma că lucrează pentru Colin Swann.

- Si dumneavoastră spuneţi că lucraţi de asemenea pentru

Colin Swann? îi ceru precizări ofiţerul lui Megan, în timp ce colegul îi punea cătuşe lui Bosley, posomorât.

-Megan se ocupă de mine, decretă J.P. Colin Swann este tatăl meu. Eu sunt J.P.

- Il cunoşti pe domnul Bosley, băiete?

- Domnule ofiţer, v-am spus.... interveni Bosley.

- Nu cred că este necesar i-o tăie Megan.

- El era la zoo cu urşii. Megan m-a întrebat dacă-l recunosc...

- Dar îl cunoşti? insistă poliţistul care nu era vizibil obişnuit să interogheze copii.

- El ne-a urmărit şi a încercat s-o prindă pe Megan...

- N-am încercat s-o prind...

- Ba da, domnule! L-am văzut! Megan l-a aruncat în aer şi el a căzut!

-J.P., calmează-te, dragul meu, nu este nimic grav, îl asigură Megan aplecându-se la înălţimea lui pentru a-i lua amândouă mâinile. Domnule ofiţer, n-am putea lămuri asta într-un alt loc mai.... privat?

Cei doi agenţi schimbară o privire.

- Da, doamnă, vă rog să ne urmaţi până la comisariat.

Ochii lui J.P. se măriră, vocea lui se transformă într-un murmur:

- Ne vor aresta?

- Tată! Tată!

Swann îşi făcuse o intrare explozivă în secţia de poliţie. Se deplasa cu periculoasa distincţie a unei pantere, autoritar şi neîndurător.

Bernie McGillis îl urma cu paşii lui dinamici, ca şi Kyle, strălucitor în livreaua lui de şofer. Megan abia le înregistră

prezenţa, doar Swann o atrăgea ca un magnet. El îşi grăbi paşii auzind vocea fiului lui, furia şi neliniştea făcând loc uşurării pe frumoasa lui faţă. Il luă în braţe pe băieţel care începu să vorbească tot mai repede, din înşiruirea cuvintelor rostite pe un ton exaltat reieşind frecvent cuvintele Megan şi domnul cel gras şi rău.

Ochii cenuşii şi ochii albaştri se întâlniră pe deasupra micului cap negru şi Megan înţelese că o parte din teamă şi uşurarea pe care le văzuse fuseseră pentru ea. Intr-o fracţiune de secundă, această privire o învălui cu tandreţe.

- Ar fi trebuit să vezi, tată! A fost aşa cum ai învăţat tu în Japonia! Megan l-a ridicat şi l-a aruncat în aer, a fost teribil!

Expresia lui Swann se schimbă din nou, uşurarea amestecându-se acum cu înţelegere şi apoi cu furie.

- Bosley, ce dracu faci aici? îl acuză el, sfredelindu-l cu privirea pe bărbatul aşezat cu cătuşe la mâini.

- Ce?

- Il cunoaşteţi?

- Tu îl cunoşti?

Intrebarea izbucni simultan din trei surse diferite: Bernie McGillis, ofiţerul de poliţie şi Megan.

Swann clătină scurt din cap:

- Da, este Lewis Bosley, detectiv particular. L-am angajat ca gardă de corp a fiului meu.

- Nu-mi vine să cred, Swann, explodă ea furioasă, câteva ore mai târziu.

Din grijă pentru J.P., îşi ţinuse gura după revelaţia stupefiantă de la comisariat. Dar acum copilul era la adăpost în patul lui, liniştit şi gata să adoarmă. Megan nu se mai putea stăpâni. In timpuri normale nu s-ar fi stăpânit probabil atâta

timp, tendinţa temperamentului ei fiind de a izbucni ca o furtună de vară şi să se potolească la fel de repede - frământările lungi şi ranchiunele nu erau stilul ei. Dar circumstanţele actuale nu erau normale. La naiba! Nimic din viaţa sa nu mai era normal de când îl întâlnise pe Colin Swann!

Erau în micul studio unde Swann se izola când lucra acasă. El se rezemase de uşa închisă, cu braţele încrucişate, în timp ce ea mergea încoace şi încolo, agitată, confuză, rănită, furioasă. Ii venea să spargă ceva.

Incăperea, unde nici măcar J.P. n-avea permisiunea să intre fără prezenţa tatălui său, era mai degrabă mică şi modestele ei dimensiuni erau şi mai restrânse prin acumularea de material sonor foarte sofisticat, reprezentând mii de dolari. Dar avea avantajul de a fi izolată fonic şi cu siguranţă pentru acest motiv Swann o condusese aici pe Megan după culcarea fiului său.

- Nu-mi vine să cred, repetă ea. M-ai angajat ca să am grijă de fiul tău. Credeam că aveai încredere în mine!

- Megan...

- Pentru Dumnezeu, Swann! Ai cea mai mică idee despre ce putea să-mi treacă prin minte la restaurant? Si când acest om înarmat m-a agăţat...?

- Bosley a explicat de ce venise spre voi.

- Oh da! exclamă ea ironic. Si-a dat seama că-l observasem şi a considerat brusc că este preferabil să ne pună la curent cu misiunea sa înainte ca noi să.... cum se spune? ne "prăvălim? de nelinişte.

Il imita pe Bosley cu o emfază acidă.

Swann îşi ridică paşnic ambele mâini:

- De acord, de acord, a stăpânit foarte prost situaţia şi el este cel care a fost.... hm, prăvălit.

- Nu este nimic nostim!

- Sunt întru totul de părerea ta. Ii recomandasem discreţie după interludiul de la zoo...

- Discreţie? Cum poate un bărbat de talia Munţilor Stâncoşi să fie discret?

- Fii dreaptă, Megan. Nu l-ai remarcat niciodată înainte să...

- Fals! explodă ea fără să gândească. L-am privit alergând pe plajă în toate dimineţile până...

Se opri brusc, roşie în obraji.

- L-ai privit? repetă el cu ochii cenuşii şi cu vocea tăioasă ca un scalpel gata să analizeze amănunţit explicaţia pe care i-o va da.

Brusc, se trezi pe un câmp minat. Si ea depusese majoritatea minelor, fără să ştie cu exactitate când, unde, nici în ce fel. Un pas greşit şi.... bum, drama!

- El.... îmi atrăsese atenţia în ziua când.... priveam piscina. Intr-adevăr, nu trece neobservat.

- Nu mi-ai spus nimic.

Ea înghiţi în sec.

- Eu... Din care motiv ţi-aş fi vorbit? îl contră ea, ridicând bărbia.

- Megan Louise Harper, în calitate de guvernantă, nu era în măsură să cunoască scrisorile de ameninţare şi să se neliniştească de un bărbat foarte solid care alerga pe plajă.

- Megan...

- Si de ce nu mi-ai spus nimic când J.P. a menţionat prezenţa lui Bosley lângă cuşca urşilor? îl acuză ea.

Acţiona cu o duplicitate deliberată, care începea s-o îmbolnăvească. Dar ce putea face altceva? Era ceea ce tatăl ei numea "repoziţionare", când lucrezi sub acoperire. Cum puteau agenţii să suporte asta? Era ca şi cum te-ai îngropa de viu.

Swann respiră adânc şi-şi masă ceafa.

-Ai dreptate, spuse el după un timp. Trebuie să mă ierţi.

- Ce.... Cum?

Ea se oprise din mers. Era ultimul lucra la care se aştepta.

- Iţi cer să mă ierţi, repetă el. Megan, vrei să te aşezi şi să mă laşi să-ţi explic? Te rog....

Dădu curs cererii lui după o secundă sau două şi luă loc pe singurul fotoliu care nu era plin cu partituri, discuri sau casete. Se aşeză încet, aproape în silă, ştiind că dacă Swann i se va deschide, îi va spune adevărul.

Se simţea îngrozitor.

El eliberă cu precauţie un taburet şi, după ce-şi trecuse de câteva ori mâinile prin păr, începu:

- In ultimele luni, am primit scrisori de la un dezechilibrat.

-Vrei să spui scrisori de ameninţare?

El făcu o grimasă.

- Să spunem că nu sunt chiar scrisori de admiraţie. Si sunt anonime. Dar se pare că toate provin de la aceeaşi persoană.

-Ai vreo idee?

- Nu.

El nu părea să găsească nimic straniu cu privire la întrebările ei. Din punct de vedere profesional, Megan avea datoria să ancheteze. Dar din punct de vedere personal... "Recunoaşte, Megan, eşti interesată, neliniştită, înfricoşată, şi asta n-are de-a face cu slujba.

- Până în prezent, scrisorile n-au fost îndreptate decât împotriva mea, continuă el. Ele nefăcând nici o referire la fiul meu sau la altcineva. Dar am fost... In fine, în timp ce J.P. era la mama, nu mi-a fost teamă că cineva se va apropia de el. Dar când a revenit aici....

- L-ai angajat pe Lewis Bosley ca să fie garda lui de corp.

- Si a ta.

Ea nu-şi ascunse surprinderea.

- A mea?

- Da, încuviinţă el. Dar judecând după felul cum te privea la zoo, Bosley ar fi făcut bucuros mai mult decât să-ţi apere corpul.

Din nou, obrajii ei se înroşiră.

- Personal, cred că l-ar fi sfâşiat cu plăcere după scena din parcare.

- Recunoaşte că i-ai zdruncinat din plin mândria profesională, susţinu Swann. Apropo... nu ştiam că guvernantele sunt dotate astăzi cu noţiuni de karate.

- J.P. a exagerat, spuse ea cu o grimasă.

In gura copilului, tratamentul pe care i-l aplicase lui Bosley lua noi proporţii de fiecare dată când povestea - şi-l repeta oricui voia să-l asculte. Tremura gândindu-se la versiunea pe care o va da a doua zi lui Joey Guarino, când îşi va petrece după-amiaza cu prietenul lui.

- Nu era karate. Doar judo. Eu.... In fine, tatăl meu este fost ofiţer de poliţie, explică ea cu prudenţă. Este mare adept al ideii ca femeile să se poată apăra singure.

- In cazul că un "nu" n-ar fi de-ajuns?

Inţelese imediat că făcea referire la ceea ce se petrecuse între ei pe canapeaua din camera de zi. Se încordă, simţind o

vagă reacţie trădătoare în corpul ei.

- De ce nu m-ai informat despre Bosley?

El o lăsă să schimbe subiectul... de data asta.

- Pentru că nu voiam să te neliniştesc. Nu ştiam cum vei reacţiona la idee. Si nu voiam ca J.P. să ştie.

- Nu i-aş fi spus nimic!

- Nu mă îndoiesc, o asigură el. Dar ştiind, ţi-ai fi putut schimba comportamentul. Si J.P. şi-ar fi dat seama.

El îşi drese vocea, căutându-şi cuvintele.

- De când aveam nouă ani, până.... aproape de universitate.... am avut gărzi de corp. La început, nimeni nu mi-a dat vreo explicaţie, dar eu ştiam. La început, am fost terorizat de moarte. Apoi, după un anumit timp, m-a amuzat. Era o porţie de aventură în mica mea viaţă. Apoi, cu timpul.... m-am simţit foarte izolat.... alienat. Pentru a nu spune nimic despre frustrarea sexuală.

- Frustrarea?

- N-ai fost niciodată la o întâlnire de dragoste însoţită de o namilă?

- Oh...

Ea îşi studie o clipă unghiile, apoi ridică ochii.

- Bun. Inţeleg că l-ai angajat pe Bosley pentru a veghea asupra lui J.P. fără să-mi spui. Dar.... şi tu? Ai o gardă de corp personală?

Asta ar fi cea mai tristă ironie după toate aceste subterfugii.

- Nu. N-am nevoie de aşa ceva.

Răspuns scurt şi tăios.

- De ce? îl provocă ea. Pentru că ştii karate?

El fu vizibil surprins de deducţia ei.

- Ce te face să crezi că ştiu?

- Mai întâi, modul cum îl rosteşti. Si J.P. a menţionat ceva "ce-ai învăţat în Japonia".

- Ah.

Urmă o pauză. Megan îşi muşcă buzele înainte de a risca:

- Swann.... In legătură cu aceste scrisori!

- Ce-mi pasă de scrisori!

- Dar dacă ar exista o posibilitate ca persoana care le scrie să fie serioasă...

- Megan, nu.

- Incearcă să mă asculţi, insistă ea căutând cu disperare să-i atragă atenţia asupra acestui subiect.

Doar o mică cedare din partea lui şi va găsi poate mijlocul de a-i spune adevărul.

- Dacă... ai de luat pentru tine câteva precauţiuni...

- Nu. Nu vreau gardă de corp. Lasă asta, te rog.

Ochii lui deveniseră opaci asemenea metalului. Inima lui Megan se strânse. Abandonă lupta.

- Si Lewis Bosley? întrebă ea în cele din urmă.

Swann zâmbi.

- După performanţa ta, ne putem dispensa de serviciile domnului Bosley.

Megan nu putea dormi. Se agita, se răsucea, îşi boxa perna, număra oile, dar nimic n-o ajuta. Megan nu putea să doarmă.

La unu fără zece, se ridică în patul ei şi aprinse veioza de pe noptieră. Fără o clipire din pleoape, privirea ei cuprinse tonurile de crem, piersică şi jad ale camerei. In mare parte, decorul avea o răceală contemporană, dar cu tuşeuri de romantism - un aranjament de flori uscate într-o vază mare,

un vechi şezlong acoperit cu mătase verde deschis - şi tuşeuri de fantezie, ca broasca de bronz care servea la oprirea uşii. Camera, feminină fără zorzoane, nu semăna în nimic cu apartamentul dezordonat al lui Megan, dar îi plăcuse de cum îl văzuse. După Patti Guarino, Swann fusese foarte meticulos în alegerea mobilelor şi culorilor.

Unu fără cinci. Unu fără patru minute. Se ridică; luă în trecere un capot vaporos asortat cu scurta ei cămaşă de noapte, cadou de aniversare de la Lynda, soţia lui Steve, şi merse în vârful picioarelor până în camera lui J.P. Aşa cum prevăzuse, Copain era ghemuit pe marginea patului. Zâmbind, Megan ridică o şuviţă de păr negru mătăsos de pe fruntea băieţelului.

Chiar în seninătatea somnului, trăsăturile lui păstrau o urmă de zburdălnicie.

Uşa camerei lui Swann era închisă şi nu se auzea nici un zgomot. Megan se abţinu să se gândească la cum putea să arate în somnul lui.

Swann ştia în schimb cum arăta ea...

Roşi în întuneric, şi coborî cu intenţia să ia un pahar de lapte. Dar vederea, prin ferestrele livingului, îi atrase atenţia. Cerul nopţii de vară avea strălucirea catifelei: o lună plină era suspendată ca un glob de argint într-un pom de Crăciun. O adiere uşoară încreţea suprafaţa piscinei. In tot acest decor era ceva fermecat şi o chema în mod irezistibil.

Deschise încet uşa-fereastră. Aerul avea savoarea proaspătă de iod a oceanului. Totul era atât de paşnic, atât de liniştit... Si totuşi, continua să se simtă agitată, cu o senzaţie ciudată de aşteptare.... de nelinişte. Merse până la piscină şi-şi înmuie vârful degetelor de la picioare. Apa era perfectă.

Invitaţia era prea puternică.

"De ce nu? Doreşti atât de mult, Megan Louise".

Işi scoase capotul şi, după o ezitare, păstră cămaşa fină de noapte; o s-o usuce mai târziu. Doar să înoate puţin, ca să se destindă... In spatele ei, casa era întunecată, liniştită ca noaptea.

Plonjă. Apa o învălui într-o stare plăcută. Nu ştia de cât timp înota, se bălăcea. Secunde, minute.

Timpul părea că se oprise.

Si brusc, ştiu că nu era singură. Se îndreptă spre partea unde putea să stea în picioare, îşi aruncă spre spate părul ud pentru a-şi degaja ochii. Si, tremurând, privi înalta siluetă întunecată care stătea în picioare lângă capotul ei abandonat neglijent.

Swann. Buzele ei formară numele, dar nu se auzi rostindu-l. Instinctiv, îşi încrucişă braţele peste sânii rotunzi şi plini, mai mult precizaţi decât ascunşi de voalul fin şi ud.

El nu purta decât un halat scurt care lăsa să se vadă muşchii lungi ai picioarelor. Picioarele lui erau uşor îndepărtate ca şi cum avea nevoie să-şi menţină echilibrul. Braţele îi atârnau de-a lungul corpului, cu pumnii strânşi.

Bărbatul îi formă numele, dar ea nu fu sigură că-l rostise. Ea îl privea, cu ochii imenşi şi pulsul sacadat. El îşi dezlegă cordonul halatului şi-l lăsă să alunece de pe umeri cu încetineala unui ritual. Era gol. Razele lunii îi îmbrăţişară corpul, celebrându-i simetria perfectă şi forţa fluidă. Exista mândrie, pasiune, putere în ţinuta capului, sculptura pieptului, insolenţa glorioasă a virilităţii lui.

Megan ştiu că avea de ales. Putea să scuture capul şi să se întoarcă. Stiu de asemenea, că era gata să facă alegerea.

Incet, deschise braţele.

Swann plonjă. Apa păru că se deschide într-o fracţiune de secundă pentru a-l primi şi a se închide abia tremurând în timp ce el dispăru în adânc.

Reapăru la câţiva centimetri de ea, cu părul negru lipit, cu apa curgând pe pielea bronzată a pieptului, stropi de apă agăţându-se ici şi colo pe firele de păr întunecat. Megan vru să le bea.... să-l ţină în braţe, să-l mângâie... să-i înveţe corpul la fel de intim cum o făceau razele lunii.

Dorinţa era întipărită pe trăsăturile lui severe şi senzuale, încordate în aşteptare. El îşi ridică mâinile şi-i încadră faţa. Ochii lor se întâlniră. Captivă conştientă a acestei uşoare posesiuni, Megan tremură uşor.

- Eşti reală, murmură el pentru sine.

Ea zâmbi.

-Auzi cum îmi bate inima?

- O văd chiar. Aici.

El îşi apăsă buzele pe tâmpla ei dreaptă, căldura respiraţiei lui mângâindu-i pielea.

- Si aici....

Gura lui alunecă încet spre pulsaţia de la baza gâtului. Ea tremura de plăcere, simţind buzele lui pe pielea ei umedă.

- Swann...

Când îl atinse, tremura şi el, reacţia lui exprimând cu mai multă elocvenţă decât cuvintele puterea pe care o avea asupra lui, şi că el nu făcea nici un efort s-o ascundă.

Fizic, era un străin, şi totuşi asperitatea pielii, căldura şi reacţia lui îi erau familiare. Oare de la cele câteva săruturi pe care le schimbaseră? Megan îl cunoştea. Nu era vorba nici de experienţă, nici de instinct, era acolo, total. O cunoaştere

dintotdeauna care aştepta să fie folosită.

Swann puse stăpânire cu aviditate pe gura ei. Apa rece se infiltra cu senzualitate între pieile lor calde, dând mângâierilor lor din ce în ce mai intime, din ce în ce mai exigente, o subtilitate voluptuoasă. Deodată, cu mâinile pe şoldurile ei, o trase violent spre el.

- Megan.... Iubito.... Nu mai pot....

Ea îi simţea lângă gât respiraţia grea, în sânii striviţi de pieptul lui bătăile dezordonate ale inimii lui. Işi înnodă sălbatic picioarele în jurul şoldurilor lui.

- Da, Swann. Da....

Era o permisiune şi totodată o rugăminte. Era învăluită, invadată de flăcări lichide. Dar senzaţia n-o sperie. O dorinţă cum nu-şi imaginase niciodată o consuma în interior, prefăcând în cenuşă toate inhibiţiile, toate neliniştile, lăsând-o fără apărare.

- Eşti atât de frumoasă, spuse el, acoperind-o din nou cu săruturi. Pielea ta este ca sideful sub lună...

Femeia gemu când se aplecă să-i muşte erotic vârful ridicat al sânilor prin voalul transparent al cămăşii de noapte. Era la fel de lacom pe cât era de generos, dând o plăcere în schimb pentru fiecare plăcere pe care o lua - şi-i trata corpul ca pe un festin creat pentru delectarea lui personală.

In cele din urmă, nu mai era plăcerea lui sau a ei. Era imposibil să le mai separe. Megan nu se mai simţea consumată de flăcări. Deveni ea însăşi focul.

- Megan, priveşte-mă, îi porunci el.

Ea se supuse şi se văzu reflectată în ochii lui. Luna îi cizela trăsăturile ca o mască de argint.

- Te-am văzut de la fereastra mea, murmură el. Si la

început mi-a fost teamă să nu fie.... în fine. Dumnezeu ştie ce.... credeam că visez....

- Eu sunt.... reală, spuse ea pierdută de dorinţă. De cât.... timp....?

Nu ştiu dacă-l întreba cât timp o privise, crezuse că visează, sau cât
timp va mai întârzia momentul pe care-l aşteptau cu disperare amândoi. Se undui contra lui într-un ritm la fel de vechi ca oceanele.

- Prea mult timp....

Si se uni irevocabil cu ea. Ea îl strânse cu braţele şi cu picioarele, murmurându-i numele. Swann îi impuse tăcerea unui sărut.

Capitolul 6

Megan se trezi în propriul ei pat. Si singură. Timp de câteva clipe, la fel de dezorientată ca în ziua când se trezise lângă Swann, după o noapte de care nu-şi amintea încă. Apoi, fiecare lucru îşi reluă încet locul.

Il revăzu pe Swann purtând-o pe scară după ce se iubiseră în piscină, şi din nou în cabina de lângă piscină.... Reîncepuseră a treia oară, tandru, încet, îndelung, în patul ei înainte de a adormi unul în braţele celuilalt, murmurându-şi cuvinte de dragoste.

Nu-l auzise plecând...

Se aşeză în capul oaselor, strângând cearşafurile mototolite cu o mişcare languroasă.

Era goală, avea impresia că respiră parfumul lui Swann pe cearşafuri, pe pielea ei. Perna de lângă ea purta încă urma capului lui, cu o foaie de hârtie pusă pe margine. O luă, inima începând în mod stupid să-i bată mai repede. In timp ce autograful lui Swann era un model de strălucire, scrisul cotidian era ascuţit. Cuvintele se aliniau pe hârtie în toată simplitatea lor:

"Eşti o femeie splendidă lângă care să te trezeşti, şi greu de părăsit. J.P. este cu mine. Al tău Swann".

Privi biletul mai bine de un minut, străbătută de emoţii ca nişte săgeţi. "Trebuie să-i spui adevărul, acum, îi sufla o mică voce din interior. Trebuie. După această noapte, va înţelege".

Dar dacă nu va înţelege? se întrebă o a doua voce. Dacă se va încăpăţâna? Are încă nevoie de protecţie. De protecţia ta.

Al tău, Swann. Aceste cuvinte aveau oare o semnificaţie? Voia oare să aibă una? Ochii ei căzură pe pendulă şi avu un

şoc. Era aproape amiază! Niciodată nu dormise atât de târziu.

Se ridică şi după o clipă de ezitare, strecură hârtia într-un sertar. Ii trebuia timp. Işi făcu duş, conştientă de o nouă senzualitate în timp ce se săpunea. Swann fusese un amant inventiv, experimentat, care se delectase fără inhibiţie cu fiecare detaliu al corpului ei, arătându-şi adoraţia în cuvinte şi mângâieri cu o înflăcărare dincolo de raţiune.

Doamne! Au fost într-adevăr în piscină? Apoi, după aceea în cabină?

Ea fusese cea care ?

Roşind ca întotdeauna, ieşi de la duş amintindu-şi de asemenea de o discuţie în legătură cu cearşafurile din satin negru... In oglindă, regăsi aceleaşi trăsături ale unei femei de treizeci de ani, dar cu o nouă desfătare pe buzele ei umflate de săruturi şi un fel de vulnerabilitate în ochii albaştri. Cum spusese Swann? Nu se evită inevitabilul şi nu serveşte la nimic să încerci să provoci ceea ce nu se poate întâmpla... Timp. Da. Avea nevoie de timp.

Coborând, îl găsi pe J.P. întins pe burtă în mijlocul livingului, înconjurat de o colecţie de avioane de plastic pe care le făcea să decoleze cu mâna, cu o mulţime de "Bzzz, bzz..." Copain, lângă el, participa la joc cu încântare, bătând frenetic din coadă.

- Megan!

Copilul se ridică imediat în picioare şi sări spre ea.

- Tată, Megan s-a trezit! strigă el în direcţia biroului lui Swann, a cărui uşă era întredeschisă.

- Bună, J.P. Bună şi ţie, Copain.

- Este aproape ora prânzului. Tata m-a lăsat să pregătesc sandvişuri cu brânză şi cu ketchup. Vrei şi tu unul?

-Jip, acordă-i răgaz lui Megan, prietene! sugeră Swann pe un ton uşor, intrând în încăpere cu mersul lui silenţios obişnuit. De-abia s-a trezit şi cred că preferă o cafea bună în loc de ketchup.

O clipă, totul încremeni. Nu erau decât ei doi în încăpere.... în lume. Megan nu ştiuse ce-i va aduce prima întâlnire cu amantul ei de o noapte. Se pregătise pentru o oarecare jenă, stângăcie - poate indiferenţă. In loc de asta, se simţi puţin intimidată, în prima secundă, apoi timiditatea dispăru într-un elan plăcut de emoţie.

Ochii lor se întâlniră. Doar o clipă. Dar în această clipă, Megan ştiu: pentru ea, Colin Swann era de neînlăturat.

- Bună, o întâmpină el zâmbind.

Ea îi întoarse zâmbetul.

- Bună.

-Ai dormit bine? întrebă J.P., eu şi Copain, da.

Ochii lui Megan reveniră spre copil.

- Hm.... da.

- Erai obosită, nu? Tata a spus-o. Asta pentru că l-ai bătut pe domnul Bosley?

-J.P începu ea, întreruptă de Swann.

- J.P., credeam că am terminat cu această poveste şi am stabilit împreună că Megan nu l-a bătut pe domnul Bosley.

Băiatul se strâmbă.

- Da, dar ea ar fi putut, insistă el. Pariez că Joey va crede că... Oh! radie el brusc, revenind la Megan. Ghici ce? Petrec noaptea cu Joey.

-Ah?

Megan şi Patti organizaseră o după-amiază la familia Guarino pentru copii, dar nu fusese vorba de noapte.

- Da, tata i-a cerut-o lui Patti.

Ochii de azur îi întâlniră pe cei argintii.

-Asta da surpriză, zise ea.

Nu era sigură ce simţea. Poate furie, în faţa ipotezei că era vizibil opera lui Swann; de teamă, de asemenea.... şi nerăbdare. Dar, înflorind în mijlocul tuturor acestor emoţii confuze, exista incontestabil fiorul de anticipaţie.

- Era o surpriză şi pentru mine! exclamă cu inocenţă J.P. Eu nu ştiam, tata tocmai mi-a spus-o.

- Si acum, tata îţi spune că ar fi o idee bună să urci în camera ta să pregăteşti ce vei lua cu tine la Joey, îl informă Swann.

- Si sandvişurile?

- După aceea.

- Pot să-i iau pe Copain şi pe Godzil....

- Nu! strigară împreună adulţii.

Ochii băieţaşului trecură de la unul la altul.

- Sunteţi foarte ciudaţi, uneori, îi anunţă el confuz, mergând spre scară.

- Aşadar.... făcu Swann înaintând spre ea cu pasul lui suplu de felină sălbatică. Fiul meu ne găseşte bizari.

- Doar uneori, articulă ea.

Era atât de aproape, încât trebui să-şi ridice faţa. Ea îi cuprinsese cu aceeaşi privire bustul şi umerii cu muşchii tari şi se întrebă brusc dacă purta pe corp urma unghiilor ei. Un văl senzual întuneca ochii lui cu reflexe argintii.

- Nu vreau să ştiu ce crede despre noi în restul timpului, răspunse el, cu vocea răguşită.

Apoi o sărută. La comisura stângă a buzelor, apoi la dreapta. Si ea sfârşi prin a-i întoarce sărutul. Era un sărut mai

mult jucăuş decât provocator, de o tandreţe de flirt, survenit dintr-un consimţământ reciproc în care problema de a şti cine lua, cine dădea, nu se mai punea. Apoi se separară prin acelaşi consimţământ tacit.

- Cred că ţi-am scris-o, spuse el calm. Este bine să mă trezesc lângă tine, şi este dificil să te părăsesc.

Ea avu din nou impresia că roşeşte, dar tot corpul ei era atât de cald, încât nu fu sigură.

- Dar m-am gândit, analizând totul că ai prefera să te trezeşti în propriul tău pat.... şi singură.

Era o aluzie la J.P., dar şi o înţelegere mai profundă a temerilor pe care putea să le aibă.

- Mulţumesc.

Ea îşi întoarse privirea. Al tău, Swann. O credea cu adevărat?

- Megan?

Ea îl privi din nou.

- Cea a spus Patti când i-ai propus acest aranjament pentru
noapte?

Un zâmbet amuzat apăru pe buzele lui. Prevăzuse în mod vizibil întrebarea.

- Eşti sigură că a fost ideea mea?

- Fireşte....

Ea se opri, amintindu-şi conversaţia cu Patti, pe marginea piscinei. Oare soţia lui Coney avea tendinţa să facă pe peţitoarea?

- Swann, ce ţi-a spus?

-A spus, textual: "Ei bine, era timpul".

Două ore mai târziu, Swann plecase să-l ducă pe fiul lui la

familia Guarino înainte de a merge la un interviu. O invitase pe Megan la cină şi ea acceptase. Ea ridică telefonul.

- Tată, sunt Megan. Scuză-mă că nu te-am sunat ieri seară, dar lucrurile s-au întors...

- Bănuiam. Kyle mi-a explicat ce s-a întâmplat.

Se pare că l-ai făcut pe Bosley să treacă printr-un moment dificil.

- Te rog, nu face la fel ca micul J.P., care umflă mult isprăvile mele. L-am trântit doar pe bietul om în mijlocul parcării.

- Swann n-a devenit suspicios?

- Nu, răspunse ea foarte repede. Cel puţin, nu pare. L-am lămurit că tatăl meu este un fost ofiţer de poliţie care predică autoapărarea pentru femei.

- Jumătatea de adevăr, funcţionează întotdeauna cel mai bine în acest gen de situaţie...

- Il cunoşti pe Bosley? îl întrerupse ea pentru a stăvili neliniştea pe care i-o provoca acest gen de comentariu.

- După reputaţie. Este solid. Swann are oroare de oamenii de pază, dar pentru fiul lui îl angajează pe cel mai bun. Fireşte, nu ştia c-o avea deja pe cea mai bună...

- Mulţumesc, i-o tăie ea. Apropo, ai veşti despre Bosley? Părea puţin zdruncinat, ultima dată când l-am văzut.

- După câte am înţeles, este anihiliat o săptămână.

- Serios?

- Hm.... hm. A făcut un lumbago. Dar nu te nelinişti, nu i-ai provocat un prejudiciu permanent, exceptând amorul lui propriu.....
Kyle mi-a spus că Swann era îngrozit ieri, la comisariat.

- Se neliniştea pentru fiul lui, poţi să-l condamni?

- Fratele tău a avut impresia că se temea şi pentru tine.

Megan îşi muşcă buza.

- Oh, ştii cât de impresionabil este Kyle....

Urmă o pauză, apoi tatăl ei reluă încet:

- Megan, se întâmplă ceva ce vrei să-mi spui?

"Ai dreptul să păstrezi tăcere, gândi ea. Toate cuvintele tale pot fi folosite împotriva ta".

- Nu.

- Nu, nu se întâmplă nimic.... sau nu, nu vrei să-mi spui?

- Tată...

- Megan, tu eşti importantă, în această afacere. Pivotul central...

- O ştiu, spuse ea cu umor şi emoţie.

- Scumpo...

- Tată, te rog. Am treizeci de ani. Sunt o profesionistă. Stiu ce fac.

- Nu vreau să te văd suferind.

- Vorbeşte tatăl sau patronul?

Işi regretă cuvintele imediat ce le rostise.

- Meg, în această dimineaţă a sosit o nouă scrisoare.

- Alta. Atât de repede?

Strânse receptorul atât de tare, încât articulaţiile i se albiră.

- Da. Expediată din Los Angeles. Este mai neliniştitoare decât precedentele şi vorbeşte de momentul când "muzica se opreşte de-a binelea". Si.... există o fotografie în care capul lui Swann este marcat de o ţintă.

- Oh, Doamne!

- Meg, asta nu este o fotografie decupată dintr-o revistă, ci una de amator cu teleobiectiv. Kyle a examinat-o şi crede că a

fost făcută săptămâna trecută, când Swann se ducea la studioul de înregistrare.

Megan se forţă să respire profund de mai multe ori, cuprinsă de ameţeală.

-Aşadar, nu mai este un nevrotic oarecare ce se amuză să sperie. El.... îl urmăreşte pe Swann!

"Mă apropii de tine", îşi aminti ea.

-Aşa s-ar părea, spuse tatăl ei. Si altceva: cifra cinci este înscrisă în mijlocul ţintei.

- Cinci?

- Da. Asta îţi sugerează ceva?

- N.... nu. Nu, nu înţeleg.

- Swann n-a menţionat niciodată cifra cinci?

Ea îşi scormoni memoria deodată goală.

- Nu. Nu cred.... tată, asta poate să semnifice orice. O dată. O oră. Un fel de cod nebun. Orice!

- Sau nimic, încă o dată.

-Agenţia n-are încă nici o pistă a scrisorilor?

- O echipă lucrează la asta, Meg. Insist să-ţi sporeşti prudenţa şi vigilenţa, începând de acum. Mă înţelegi?

- Da, tată, promise ea.

- Si, Meg...

- Da?

-Acum, tata vorbea.

- Eşti pe cale să regreţi noaptea trecută? întrebă încet Swann, privind-o pe Megan care se juca gânditoare cu furculiţa.

Ea nu ştiu ce să răspundă. Până acum, conversaţia lor fusese un joc amical de seducţie, dar un puternic curent de intimitate plutise între ei. Aparent, Swann voia să aducă la

suprafaţă acest curent.

- Să regret, nu, admise ea, fixând restul de spumă de ciocolată. Dar recunosc că reflectez mult la asta.

- Si eu la fel.

El se rezemă de scaun, dar nu se destinse. Intârziau în jurul cafelei şi desertului într-un restaurant romantic numit "Le Chardonnay". Megan se aşteptase s-o ducă la "Spago's" care servea pizze şi pateuri la un cortegiu de celebrităţi zgomotoase, sau într-un local elegant ca "Ma Maison", unde înalta societate a Hollywoodului degusta bucătăria cea mai rafinată. Alegerea acestui loc pe care mintea îi amintea mai mult de bulevardul Saint-Germain decât de Beverley Hills, o surprinsese. Lambriurile de lemn de trandafir, mari oglinzi rotunde, abajururi difuzând o lumină de culoarea ambrei şi nostalgică, evocând Parisul din Belle Epoque. Pateuri, peşte fript, carne şi păsări fripte, ţineau de stilul celor mai bune bucătării familiale. Lui Megan îi plăcuse "Le Chardonnay" din clipa când intrase acolo.

Nu-i plăcea însă modul cum o privea Swann. Sau poate îi plăcea prea mult. Ochii argintii o cuprindeau, o atrăgeau, o absorbeau. Privirea lui Swann era ca un sărut: un act de pură concentrare.

- Foarte bine, spuse el cu un gest liniştitor.

In costum de in gri, cămaşă de mătase albă şi cravată neagră cu argintiu, îşi purta hainele elegante europene cu aceeaşi strălucire ca blugii.

- Vorbeşte-mi despre gândurile tale.

Ea îşi încrucişă degetele.

- Sunt aceleaşi ca înainte de noaptea trecută.

- Crezi că este... că noi suntem o greşeală?

Cum să califice drept greşeală extazul şi plenitudinea pe care le împărtăşiseră?

- Swann, eu nu te...

Se opri, pe punctul să spună că nu-l blama. Doamne! Dacă era cineva de blamat în această situaţie, atunci ea era aceea! Era o femeie adultă, responsabilă, ştia ce făcea. Si Swann fusese onest în intenţiile sale.

Onest. Respinse cuvântul. "Spune-i, Megan Louise", insista o mică voce.

- Megan?

Ea îi întâlni ochii întrebători.

- M-am... gândit şi la acele scrisori despre care mi-ai vorbit.

-Ah nu! Iţi interzic să te gândeşti la asta.

- Dar....

El se aplecă şi-i prinse mâinile pe masă.

-Megan, ţi-am vorbit despre aceste scrisori, fiindcă voiam să explic pentru ce l-am angajat pe Lewis Bosley. N-aveam intenţia să te neliniştesc.... sau să te superii...

- Poate că pentru tine mă neliniştesc!

- Nu-i nevoie, replică el neîndurător. Pot să-mi port singur de grijă.

- De ce eşti atât de încăpăţânat în legătură cu acest subiect?

Un zâmbet ciudat, fără umor, apăru pe buzele lui.

- Pentru că aşa sunt eu.

Megan tăcu câteva secunde înainte de a încerca o altă abordare.

- Impresarul tău este la curent, nu-i aşa?

- Bernie? Da. Era uşor de ghicit după serenada pe care ne-

a făcut-o la comisariat.

- Părea neliniştit, încuviinţă ea.

- A investit în mine, răspunse Swann cu oarecare cinism. Si pe de altă parte, a fost convins întotdeauna că ştie totul mai bine decât toată lumea.

Megan hotărî să se lanseze.

- Si ce.... ce-ai face dacă ar angaja un agent de securitate pentru tine? Vreau să spun, aşa cum l-ai angajat pe Bosley....

- Vrei să spui, i-o tăie el, ce aş face dacă ar acţiona în spatele meu? Nu te teme, n-ar risca aşa ceva. I-aş sparge capul de perete şi el o ştie.

Ingrijorarea făcu să treacă un fior de gheaţă pe şira spinării lui Megan. Ea crezuse, sperase, că Bernie McGillis exagera. Brusc, îşi dădu seama că nu. Nu îndrăzni să se gândească la momentul când Swann va afla şiretlicul lor.

- Megan, de ce crezi că această noapte a venit? întrebă el cu bruscheţe.

- De ce?

Dumnezeule, cum putea răspunde la asta?

- Da, de ce?

- Eu.... Două persoane în aceeaşi casă.... ezită ea.

- Apropierea? Ascultă, contrar opiniei curente, nu duc în patul meu toate femeile pe care le cunosc. Si încă şi mai puţin de câtva timp, adăugă el.

Megan se încruntă, întrebându-se de ce sesiza în tonul lui un soi de amărăciune.

- O ştiu, spuse ea încet şi sincer.

Stia de asemenea că în caz contrar n-ar fi cedat pasiunii lui noaptea precedentă, oricât de puternică ar fi fost nevoia corpului ei. Fusese una dintre altele în patul lui Doug Carlyle, o

experienţă pe care nu dorea s-o repete.

Tensiunea se slăbi pe trăsăturile lui Swann.

-Am trăit doi ani lângă Edwina Lynton, şi jur că n-am pus niciodată mâna pe ea.

Megan se destinse şi ea.

- După câte am înţeles, zâmbi ea, ţi-ai fi pierdut probabil timpul dacă ai fi încercat.

Râseră amândoi, apoi Swann redeveni serios.

- Cum era soţul tău? întrebă el din senin.

Megan se încordă. Intrebarea putea să pară o schimbare brutală de subiect, dar ştia că nu era aşa.

- Swann.... Eu.... Asta n-are nimic de-a face cu Doug, se apără ea.

- Eu cred dimpotrivă că trecutul are multe de-a face cu prezentul... Si cu viitorul. Se numea Doug şi mai cum?

- Carlyle, răspunse ea în silă. El.... nu semăna cu tine.

- Sper! M-aş detesta să am ceva în comun cu un nebun notoriu.

- Un nebun?

Doug fusese atât de raţional, atât de subtil, atât de metodic şi de calculat! Fără toate aceste calităţi - şi propria ei orbire - Megan n-ar fi rămas niciodată căsătorită atâta timp.

- Un bărbat care are norocul să te aibă şi te lasă să pleci răspunde la definiţia mea de nebun, dacă nu mai rău.

Megan îşi întoarse privirea de la profunzimile fascinante ale ochilor
lui.

- Nu m-a lăsat să plec. Am plecat eu. El n-avea de ales.

- De ce?

- Oh.... pentru o mulţime de motive.

Cunoştea desigur patru sau cinci, dar trebuia să fi avut multe altele care-i scăpaseră.

- Te înşela? ghici el, după dispreţul din voce.

- Da.

- Dar tu îi erai fidelă?

- Da!

- Megan... Nu era o întrebare.

El îi întinse din nou mâna.

- L-ai cunoscut în activitatea ta?

- Doug era avocat. Eu.... Unul din fraţii mei mi l-a prezentat.

Nu minţea. Kyle a fost cel care-i prezentase, în ziua când Doug venise să discute despre o afacere la Harper Security.

- Unul din fraţii tăi a îmbrăţişat cariera tatălui tău? In poliţie?

El voia să ştie. Megan strânse pumnii sub masă. Simţise că va veni ziua când Swann va dori să ştie mai multe despre ea. Ii repugna să mintă, dar fusese obligată. Cum tatăl ei îi amintise, era pivotul central în organizarea protecţiei lui Swann şi era din ce în ce mai evident că acesta nu voia să fie protejat. Nu putea opta, ca întotdeauna, decât pentru jumătate de adevăr.

- Fratele meu mai mare lucrează în electronică.

Si cel mai mic în cinematografie.

- Actor? întrebă Swann, uimit. L-am văzut deja?

Ce ironie! Il vedea în fiecare zi, în limuzina lui!

- Poate, dar nu l-ai remarcat. Face dublări, este cascador, adăugă ea cu o reală mândrie fraternă, deoarece Kyle era foarte bun cascador şi refuza multe solicitări, deoarece prefera să lucreze în agenţia familială.

Jumătăţile ei de adevăr o făceau totuşi să sufere. Era grăbită să schimbe subiectul.

- Si.... cum era.... Iris Ames?

Crezu o clipă că el va refuza să răspundă. Ii văzu trăsăturile întunecându-se.

- Patti nu te-a copleşit cu detalii?

- Patty? rosti ea. Ei bine...

- Aţi vorbit, spuse Swann, pe un ton egal. Dar nu mă deranjează, Megan. Stiu că Patti este guralivă, ştiu de asemenea că nu se deschide decât oamenilor care-i inspiră încredere. Ea nu i-ar fi acordat-o niciodată lui Iris.

- Scuză-mă, Swann...

Nu ştia foarte bine de ce se scuza, dar trebuia să spună ceva. Swann clătină din cap. Urmară câteva momente de tăcere. Când el reluă dialogul, trăsăturile lui erau încă întunecate, dar tonul era sincer:

- Iris era ca unul din acele cadouri de Crăciun etalate în vitrine. Ambalaje minunate şi nimic înăuntru. Dar presupun că eram eu însumi destul de gol când am întânit-o. Era în culise, la concertul unui prieten. Aştepta pe cineva.... sau ceva.... Am avut o aventură. Apoi a rămas însărcinată, i-am cerut să ne căsătorim dar a refuzat. Atunci, am trăit împreună. Asta... a durat aproape patru ani. Si într-o zi, a plecat de-a binelea. Nu pe mine mă voia, ci frivolitatea vieţii de la Hollywood. Nu-l voia nici pe J.P. De altfel, nu cred că ştia ce voia. Un an mai târziu, a murit. Exceptând urmele de înţepături din venele ei, era la fel de frumoasă.

Se opri, mototolind gânditor faţa de masă.

- I-am fost fidel lui Iris cât am fost împreună. Apoi, când m-a părăsit... am petrecut şase luni de care nu-mi amintesc

foarte clar.

- După aceea? insistă ea încet.

- După aceea, m-am trezit într-o dimineaţă înţelegând că riscam să trec pe lângă singurul lucru bun care ieşise din aventura mea cu Iris.

-J.P.

El încuviinţă.

- Atunci, am început să-mi revin. La puţin timp după asta, Bobby Donovan, primul chitarist al grupului "Ingerii decăzuţi" şi soţul lui Molly V. a murit într-un accident de navigaţie. Am alergat să salvez grupul. Dar aproape imediat Molly s-a retras, şi noi am format grupul "Diavolii". O adevărată familie rock and roll.

- Iţi place meseria ta.

Megan era o adevărată admiratoare a grupului "Diavolii" şi recunoştea talentul fantastic al lui Swann. Incepea să împărtăşească intensitatea şi integritatea pe care le punea în profesia lui.

- Imi place să fac muzică şi sunt doat pentru asta. Si sunt înzestrtat şi pentru punerea în scenă. Dar nu voi face asta toată viaţa. Vine un moment când picioarele şi laringele nu mai răspund. Am intenţia să încetez să apar pe scenă înainte ca asta să se întâmple. Nu pot scăpa de îmbătrânire, dar pot scuti publicul de spectacolul unui star al rockului cu burtă şi chel, care încearcă să-şi păstreze tinereţea.

Megan nu se putu împiedica să nu zâmbească.

- Nu mi te imaginez cu burtă şi chel.

-Adevărat? Vrei să rămâi destul de mult timp ca să te convingi?

Intrebarea fusese pusă ca o glumă, dar expresia privirii n-

avea nimic
poznaş. Respiraţia lui Megan se blocă.

- Swann...

- Stiu. Am promis să nu te grăbesc

El observase de asemenea că ştia că putea s-o grăbească.

- Si.... J.P., în toate astea? întrebă ea.

Un zâmbet nedefinit apăru pe buzele lui.

- Dacă vrei să-i cer aprobarea, sunt sigur că o voi obţine.

- Nu mi-ar plăcea să fie rănit în această poveste, încercă ea să-i explice.

- Nici mie.

Urmă o tăcere cumpănită.

- Megan, în seara asta, nu suntem decât noi doi. Spune-mi ce ţi-ai dori.

Poate că povara minciunii o făcea total cinstită cu el, cu ea însăşi. Poate că sentimentele pe care i le trezea Swann erau prea puternice pentru a fi negate.

-Acelaşi lucru ca tine, răspunse ea.

Si Megan nu roşi

Capitolul 1

- Nu sunt prea greu? murmură Swann cinci nopţi mai târziu, luându-i perna.

- Mmm...

Megan scutură lasciv din cap într-un răspuns care era mai mult un murmur de satisfacţie decât un cuvânt inteligibil. Simţi o uşoară atingere a bărbiei încă nerase pe obrazul ei.

O străbătu un fior.

J.P. îşi petrecea noaptea la bunica lui. Ei profitaseră pentru a ieşi într-o mică discotecă din vestul Hollywoodului, unde un prieten muzician încerca noi instrumente. Ea fusese încântată

de experienţă, singura mică umbră fiind privirea fratelui ei Kyle când îi deschisese portiera limuzinei. Sub această privire, simţise o oarecare jenă şi reacţionase ca o adolescentă timidă când Swann o luase în braţe pe bancheta din spate. Din fericire, acesta fusese mai mult amuzat de reticenţele ei.

- Este un "da" Megan? întrebă el continuând explorarea erotică a urechii ei. Sau un "nu"?

- Mmm.... nu eşti prea greu, îl asigură ea, alungând amintirea fratelui ei.

Erau pe podea, pe jumătate învălmăşiţi în cearşafurile de satin negru oferite de Rick, Coney şi Boomer la petrecerea mutării în casă nouă. Când reveniseră acasă, Megan glumise de acest cadou şi un lucru antrenase rapid altul.

Nu, nu era prea greu. Se delecta cu greutatea bărbatului, cu moliciunea pielii lui uşor jilave, cu puterea masculină a corpului lui strălucitor. Gâfâi când palma lui veni să-i captureze un sân.

- Stiu, Rick are o teorie asupra femeilor, spuse el, cu vocea lui profundă şi răguşită.

Ridică uşor capul, ca s-o privească. Ochii lui cenuşii cu reflexe argintii erau înceţoşaţi, buzele lui minunate arcuite într-un zâmbet.

Megan îl fixă, ridicând o sprânceană. Rick Nichols fusese în această seară la discotecă, însoţit de o brunetă durdulie care se lipsea de el cu tenacitate de super glu.

Deşi Rick, cu părul lui lung blond, nu era genul ei, Megan înţelegea că femeile îl găseau irezistibil.

- Imi place mult Rick, se strâmbă ea ciufulindu-l, dar nu cred că vreau să aud teoria lui despre femei. Un bărbat care îşi porecleşte fata cu care iese "Jeleu de zmeură...."

- Si ar fi trebuit s-o vezi pe cea de acum două luni, căreia îi spunea "Drum anevoios".

- Rămân la părerea mea.

- Totuşi, este o teorie foarte interesantă....

El spuse în acelaşi timp ceva cu mâinile, care-i trimise senzaţii foarte interesante până în vârful urechilor, apoi continuă:

- Rick spune că femeile seamănă cu chitarele...

Megan se încordă sub mângâierile care o înfiorau.

- Eh? Si... Oh, Swann.... De ce spui asta?

- Pentru că.... nu poţi fi sigur că o femeie este acordată până nu te-ai jucat cu.... Hei! Au!

Megan îşi ridicase capul doar atât cât să-l muşte de gât.

- Canibală! strigă el. N-am spus niciodată că eram de acord cu el.

- Dar probabil eşti, replică el răsucindu-se puţin sub represalii. Toate vedetele rock seamănă între ele.

- Adevărat? Si câte vedete rock ai cunoscut exact, inima mea?

- Destule pentru.... Oh! Swann.... Te rog...

- Hmm... Poate că teoria lui Rick are vreo valabilitate, la urma urmei.

- Swann!

Tremura când degetele lui deveniră mai îndrăzneţe.

- Se pare că răspunzi ca un instrument bine acordat şi extrem de sensibil.

- Swann?

- Doamne Dumnezeule, Megan, ai o savoare excepţională. Ar trebui să te gust, şopti el ronţăindu-i umărul.

- Nu, mulţumesc.... încercă ea să râdă. Si aş avea o mică

cerere de formulat...

El îşi întrerupse explorarea lacomă ca s-o privească.

- Spuneai că nu sunt prea greu....

- Nu e vorba de tine. Podeaua.

- Podeaua? Mocheta mi se pare confortabilă.

- Pentru că nu ai spatele lipit de ea.

-Ah. Este tare, aşa-i?

- Sinceră să fiu.... Swann!

Fără preaviz, el inversă poziţiile lor, rostogolindu-se alături şi antrenând-o cu el.

- Este mai bine? întrebă el, cuprinzându-i talia.

- Hmm.... mai bine.

Urmă o scurtă tăcere şi Megan îşi înfipse degetele în părul lui negru:

-Ai observat că facem dragoste în locuri excentrice?

-Vorbeşti de piscină?

- Si de cabină. Si de canapea. Si de limu....

Vru să-şi ia înapoi cuvântul, dar ieşise deja.

-Nu, nu în limuzină, obiectă el. Ţi-a fost teamă că-l jenezi pe şofer, deşi este separat printr-un geam complet opac.

Se juca acum cu o buclă din părul ei roşcat. Megan îşi dori să nu deducă nimic din roşeaţa ei bruscă. "Bravo! se dojeni ea. Foarte inteligent. Ca şi cum Swann nu găsise destul de bizar comportamentul tău în timpul drumului. Vrei să se întrebe de ce eşti atât de interesată de şofer?"

-Apropo de şofer...

Ea făcu o mişcare din cap.

- Soferul?

- Da, şoferul. Stii, tânărul în uniformă care stă la volan şi conduce în timp ce noi, în spate.... nu făceam de fapt nimic...

- Swann. Stiu de cine vorbeşti. Despre ce vorbeşti nu....

- Cred că este îndrăgostit de tine.

- Ce?

- Oh, îl înţeleg, bineînţeles.

Descoperindu-şi un talent de comedian' complet neaşteptat, Megan simulă un râs.

- Ce te poate face să crezi că şoferul tău....?

- Deoarece până în seara când ne-am dus să cinăm la "Chardonnay", el şi cu mine aveam relaţii foarte bune. De atunci, mă priveşte ca şi cum aş avea un fel de boală contagioasă.

- Eu.... n-am remarcat. Am mai curând impresia că mie îmi aruncă priviri furioase.

- Ţie?

Ea clătină din cap.

- Poate că este "îndrăgostit" de tine, sugeră ea batjocoritor, vrând să găsească o modalitate de a închide acest subiect potenţial exploziv.

Stratagema funcţionă. Swann izbucni în râs.

- Mă îndoiesc. Am impresia fermă că lui Kyle îi plac femeile. Primesc aceleaşi vibraţii de la el ca de la Rick.

Deşi Megan nu-l clasase exact pe tânărul ei frate în aceeaşi categorie cu chitaristul, trebuia să recunoască unele asemănări.

-Ai uitat sub masa din bucătărie, aruncă în sfârşit Swann

- Sub....

- Erai pe cale să inventariezi locurile unde facem dragoste.

- Oh.

- Fireşte, mai sunt scările...

-A fost ideea ta.

- Dar tu ai prins-o din zbor. Ai un teribil simţ al echilibrului.

-Al echi.... Am fost cât pe ce să cad şi să-mi rup oasele!

Sprâncele lui Swann se apropiară.

- Este adevărat, la un moment dat, trebui să fi avut o oarecare slăbiciune în genunchi.

Incetă brusc să glumească şi mâinile lui alergară înfrigurate peste spatele ei.

- Megan? Iţi dau oare ameţeală? o întrebă el pe un ton grav, grăbit, mângâierile lui devenind de foc. Spune-mi.

- Da.

O antrenă într-un vârtej de plăcere, de dorinţă, de nerăbdare.

- Bine, spuse el căutându-i avid buzele. Deoarece îmi faci acelaşi lucru.

"Intr-un loc de trecere
Ea avea acel gen de faţă
Pe care nu-l văzuse niciodată.
Prin camera luminoasă,
Parfumul ei plutea în aer...."

Colin Swann măsura cu un pas sinuos pista de dans a unei săli arhipline şi pline de fum.

Buzele lui se mişcau în perfectă sincronizare cu cântecul preînregistrat şi-şi urma parcursul cu o precizie coregrafică.

Mulţimea era alcătuită din figuranţi plătiţi cu ziua. Fumul era artificial. Clubul era autentic, închiriat pentru turnarea ultimului videoclip al "Diavolilor". Megan asista dintr-un loc bine plasat, în afara câmpului obiectivului. Era fericită să-l vadă pe Swann lucrând. Singura ei problemă venea de la privirile speculative pe care le primise de la intrarea pe platou. Deşi toţi cei cu care intrase în contact se arătaseră amabili,

sesizase câteva comentarii ironice despre guvernante. Fără să fie o femeie afectată, nu era în largul ei să se simtă punctul de atracţie.

Swann, în schimb, se simţea perfect sub reflectoare. In blugi negri şi vestă de piele neagră fără cămaşă, cu un inel în lobul urechii drepte
- accesoriu de scenă - cu obrajii uşor albăstrui de barbă, evolua cu graţia lui obişnuită de felină de pradă.

-Tăiaţi! urlă brusc realizatorul. Tăiaţi! Tu, bomboana roşie! Da, tu! Ce crezi că turnăm? O secvenţă cu Jane Fonda la aerobic? V-am spus: fără transpiraţie! Vreau să se facă rece!

- Poate s-ar putea încerca aerul condiţionat? sugeră Swann, trecându-şi mâinile prin păr în timp ce un machior alerga să şteargă fruntea fetei în roz.

-Aşadar, ce face băiatul?

Megan tresări auzind întrebarea lui McGillis acoperită de râsetele de relaxare pe care Swann le declanşase. Nu-l auzise apropiindu-se.

-J.P. face bine, răspunse ea.

Il văzuse pe McGillis de câteva ori după discuţia din biroul lui a doua zi după petrecerea de casă nouă, dar întreţinuseră contacte minime amabile.

- Nu-l văd aici, continuă impresarul.
- Este la bunica lui. Cu câinele, firește.
- Practic, observă el fără alt comentariu.
- Swann m-a invitat să privesc turnarea.

Spera să nu pară în defensivă, aşa cum era.

- Oh, n-am nimic împotrivă, din contră... Cu cât vă îndepărtaţi mai puţin de Swann
- Domnule McGillis....

- Hei, eu nu critic, o întrerupse el. Am presupus întotdeauna mai mult sau mai puţin că voi doi.... In fine, atâta timp cât nu uitaţi pentru ce sunteţi aici

- Nu, nu uit de ce m-aţi angajat, domnule McGillis, spuse ea tăios.

- S-a primit o altă scrisoare.

-Aceeaşi?

- Aproximativ, da. Cu o altă fotografie de amator cu ţintă şi cifra cinci. Uşor tremurată, ca şi cum mâna tipului tremurase. Trebuie s-o fi luat când Swann a venit la biroul meu, în cealaltă zi. Si.... avea un cuvânt în plus: "Pe curând". Subliniat de trei ori.

- Swann... ştie?

Bernie clătină din cap.

- Nu s-ar spune văzându-l, nu-i aşa?

Megan îşi îndreptă ochii spre Swann. Stătea impasibil sub pensula unui machior. Ca şi cum îi simţise privirea, se întoarse pe jumătate pentru a-i adresa un mic zâmbet. Ea îi zâmbi la rândul ei.

- Nu, nu s-ar spune, răspunse ea cu o notă de nelinişte.

- Stirea bună a zilei, este că avem poate o pistă.

Megan se întoarse brusc.

- O pistă?

- Tatăl dumitale nu ţi-a spus? Agenţia a lucrat bine şi discret. A fost regăsită secretara care se ocupa de scrisorile admiratorilor lui Iris Ames. Ea jură că-şi aminteşte că Iris a primit un timp acelaşi gen de scrisori.

- Ameninţări?

- Nu. Genul vă iubesc şi vom fi bine împreună. Dar acelaşi aspect al scrisorilor: hârtie ieftină, creion negru, multe semne

de exclamaţie, cuvinte şterse sau subliniate.

Megan se încruntă.

- Dar au trecut cel puţin... cât? Sase ani? Iris Ames ar putea să fie acea "ea" despre care este vorba?

- Ne întrebăm toţi, de azi-dimineaţă.

- Si acele scrisori de la admiratori erau anonime?

- Da.

Secretara crede că unele erau trimise din Chicago.

Si prima scrisoare către Swann fusese expediată din Chicago. Megan se gândi.

- Iris, era din Illinois?

- O mulţime de oameni sunt originari din Illinois, răspunse Bernie.

- Toată lumea pe loc pentru noua înregistrare! strigă realizatorul. Si amintiţi-vă, îngheţaţi!

- Nu ştiu cum faci asta, observă Megan câteva ore mai târziu, atunci când în faţa ieşirii de siguranţă îl aşteptau pe Kyle să aducă limuzina.

Trecând în faţa lui, observase cu prudenţă împrejurimile şi continua, vorbind. Nu reţinea nimic anormal.

Swann se întinse ca o pisică.

- Să fac ce?

- Să repeţi acelaşi cântec, încă şi încă.

Cu un râs obosit, el îi luă mâna.

- Fără transpiraţie, bomboană roz!

Schimbându-şi vocea, imita perfect realizatorul. Apoi, expresia ochilor argintii deveni gânditoare; îi mângâie faţa şi zăbovi pe curba buzei inferioare:

- Sunt bucuros că ai venit, spuse el cu tandreţe. Este bine să ai pe cineva real să priveşti în toată această mulţime fără

valoare.

Reală. Cuvântul o răni ca un cuţit. Sentimentele ei pentru Swann erau reale. Dar tot restul

- Megan? întrebă el cu sprâncenele apropiate. Ceva nu este în ordine?

- Totul este în ordine, zâmbi ea prompt.

Dar el o prinse de umeri.

- Ce ţi-a spus Bernie, sau altcineva?

- Ce.... ce vrei să spui?

Era prea perspicace şi ea îşi pierdea cu el puterea, sau dorinţa de a minţi, dar trebuia. Atâta timp cât înşelătoria va fi necesară pentru a-l apăra.

- Cineva ţi-a spus ceva, nu-i aşa? Stiam că oamenii murmurau puţin, dar eu n-am.... Megan, îmi pare rău. Sunt toţi la fel de rafinaţi ca petrolul brut când este vorba de a discuta viaţa mea privată. Sunt obişnuit cu asta şi de-abia îi aud. Dar tu....

- Nu te nelinişti, Swann. Nu este nimic, te asigur.

Era mişcată de atâta atenţie, în ciuda oboselii sale şi a grijilor pe care trebuia să le aibă pe cap.

- Să spunem că mă simţeam puţin... clasică, zâmbi ea cu un gest ironic spre pantalonul ei crem şi bluzei verde pastel. Comparată cu alte femei care se aflau pe platou, arăta într-adevăr ca Mary Poppins, de data asta. Dar am notat câteva detalii de modă de care îmi voi aminti.

- De exemplu? întrebă el înlănţuindu-i strâns talia.

- Ei bine... Tocuri ascuţite cu trening sau tenişi cu bluze cu strasuri...

Avea ochii cufundaţi în ai lui, vag conştientă că fratele ei Kyle înaintase cu limuzina. Swann zâmbi maliţios, arătându-şi

dinţii strălucitori.

- Si ce-ai spune de tocuri ascuţite cu o bluză cu strasuri?

- Hm.... aş spune că este de încercat.

- Poate, dar fără îndoială nu le vei păstra mult timp.

Imbrăţişarea deveni posesivă în timp ce el se apleca pentru a-i
reclama buzele. După aceea - un timp lung confuz - Megan se întrebă cât aşteptase fratele ei în faţa portierei deschise a limuzinei.

-Aşadar, te-ai distrat la bunica? îl întrebă ea înainte de a-l săruta de seară.

- Da, răspunse J.P. In afară de puiul cu un sos ciudat pe care l-am avut la cină. I l-am dat lui Copain şi nici lui nu i-a plăcut.

Copilul îşi încreţi nasul.

- Si tu, te-ai distrat bine cu tata?

- Da, răspunse ea, aranjând cearşafurile.

De ce se lăsa oare tulburată de o întrebare foarte inocentă a unui copil de şase ani?

- Mi-ai simţit lipsa în timp ce eram la bunica Sandra?

- Bineînţeles, îl asigură ea.

- Adevărat?

- Adevărat.

Fiul lui Swann era într-o dispoziţie ciudată de când se întorsese acasă şi ea căuta motivul.

- Si tu mi-ai lipsit. Si tata la fel. Oftă. Ce mult regret că este la repetiţie, astă-seară.

- Stii că "Diavolii" trebuie să se pregătească pentru concertul de weekend, îi aminti ea.

Printre altele, orchestra avea un angajament de cinci zile

la Amfiteatrul din Universal City, semnat în urmă cu câteva săptămâni.

- Da, ştiu. Tu vei merge?

Megan ezită. Avea sentimentul că J.P. voia să ajungă undeva cu alte întrebări, dar nu ştia unde.

- Tatăl tău m-a invitat la seara de deschidere. Patti ţi-a explicat că-ţi vei petrece noaptea cu Joey, sub supravegherea unei bone drăguţe.

- Va trebui să fii atentă la fotografi. Bunica spune că aceştia sunt o adevărată pacoste. Si dacă ei te supără, să-i arunci în aer ca pe domnul Bosley!

- J.P....

- I-am povestit bunicii Sandra tot ce ai făcut.

- Ah?

Nu era sigură că vrea să audă care fusese reacţia Alexandrei faţă de această poveste.

- Da, da. A făcut mari ochii şi urechile şi mi-a pus o mulţime de întrebări despre tine. Ea te place mult.

Megan nu prea ştiu ce să răspundă.

- Ei bine... este plăcut să aud asta.

J.P. oftă din nou, cu o expresie clar tulburată. Megan se încruntă.

-J.P Ai o grijă?

Ochii mari albaştri-cenuşii mărginiţi de gene negre se îndreptară un moment spre ea, apoi se întoarseră.

- L-am văzut pe tata sărutându-te.

Megan se încordă, jenată. Incercase să fie foarte discretă în relaţia cu Swann în prezenţa băiatului. Se pare că eşuase.

- Când asta? întrebă ea îndatoritor, ridicându-i o şuviţă de păr de pe frunte.

-Acum două zile.

-Si asta... te-a necăjit? rosti ea, căutându-şi cuvintele.

-Nu ca atunci când am văzut-o pe doamna aceea ieşind din camera tatei. Dar eu găsesc că a te săruta este o prostie, decretă el bosumflat şi ridicând din umeri. I-am spus-o bunicii Sandra.

-Oh!

Megan se înroşi până în vârful urechilor, recapitulând scena, căutând o breşă în purtarea Alexandrei când trecuse cu Swann pe la conac să recupereze băiatul, după turnarea videoclipului. Nu putea detecta nimic ciudat sau neobişnuit în farmecul legendar al actriţei. Se arătase la fel de prietenoasă ca întotdeauna. Si totuşi...

-Bunica a zâmbit, continuă J.P. Ea făcea "hm-hm-m-m". Si apoi, ştii ce mi-a spus? Că nu trebuia să expionez oamenii. Dar eu nu expionam, Megan. Cinstit şi adevărat. Doar am văzut.

Ea îi mângâie din nou fruntea.

-Stiu că nu spionai, scumpule.

Urmă o întrerupere în dialog. Megan rămase tăcută, ghicind că băiatul voia să spună mai mult.

-Il iubeşti pe tata? o întrebă el în sfârşit.

-Da, răspunse ea încet.

-Mai mult decât mă iubeşti pe mine?

Ochii albaştri-cenuşii erau imenşi.

-Oh, J.P…Inima mea, nu este vorba să-l iubesc mai mult decât pe
tine. Vă iubesc pe amândoi mult, mult, dar în feluri diferite.

Da, îi iubea. Cel puţin în privinţa asta putea să fie cinstită!

J.P. înghiţi în sec.

-Atunci, vei rămâne cu noi pentru totdeauna?

Cu un nod în gât, o clipă fu incapabilă să vorbească.

- Totdeauna, este foarte mult timp, făcu ea în fine.

Acest timp, de care ea spunea întotdeauna că avea nevoie, părea că aleargă acum cu o viteză nebună.

- Stiu, dar...

- Si curând vei creşte, nu vei mai avea nevoie de guvernantă.

- Da, ştiu şi eu, dar.... După o pauză lungă, continuă: dar chiar atunci când voi fi mare, vom putea rămâne prieteni. Prieteni pentru totdeauna, ca în cântecul tatei.

- Bineînţeles că vom fi prieteni pentru totdeauna, promise ea strângându-l în braţe.

J.P. se agăţă de ea într-un gest de tandreţe aproape disperată.

- Mmm... Swann? murmură Megan la limitele unui somn profund fără vise, simţind un corp suplu de bărbat cuibărindu-se lângă ea şi două braţe musculuoase înconjurând-o.

- Sper că n-aştepţi pe altcineva.

Vocea răguşită era marcată de oboseală şi amuzament.

- Cum s-a desfăşurat repetiţia?

- Nu prea rău. Dar să nu laşi pe nimeni să-ţi spună că o orchestră rock funcţionează ca o democraţie.

-Ah...

Orice veleitate de a urmări subiectul se pierdu în sărutul pe care îl depuse în spatele urechii ei.

- Ce ai pe tine?

-Ce am? repetă ea în acea stare minunată între somn şi trezire. O.... cămaşă de noapte.

El râse încet, mângâindu-i un sân prin ţesătura uşoară.

-Asta văd. Dar vorbeam de parfumul tău. Este.... mmm,

inocent, dar senzual.

- Nu-mi dau cu parfum. Este doar al meu.

-Ah, ar fi trebuit să ghicesc.

O strânse mai aproape de el, cu un vaiet lasciv:

- Dumnezeule, am într-adevăr nevoie să dorm.

- Este târziu?

- Foarte târziu, căscă el. N-aveam intenţia să te trezesc. Doar să fiu aproape de tine pentru câteva ore. Să te ţin în braţe. Nu te nelinişti, voi pleca înainte ca J.P. să se trezească.

J.P.

Megan se ridică brusc, mintea ei înceţoşată limpezindu-i-se dintr-o dată.

- Megan? întrebă Swann, reacţionând instantaneu la schimbarea ei de dispoziţie. Ce nu merge?

Ea se întoarse în braţele lui.

-J.P Swann. J.P. te-a văzut sărutându-mă.

-Ah, asta...

El se destinse din nou, strecurându-şi degetele în părul ei roşcat.

- Da, ştiu.

- Stii!

In clarobscurul zorilor, putea discerne trăsăturile lui: surâdea.

-J.P. ţi-a vorbit despre asta?

- I-a spus mamei, care apoi mi-a transmis. Am avut o mică discuţie în timp ce tu vegheai în camera sa ca fiul meu să nu uite nimic.

- Swann...

Incercă să se degajeze, dar el o ţinea strâns.

- N-ai de ce să-ţi faci griji, Megan. Iţi aminteşti reflecţiile lui

Patti Guarino când l-a păstrat pe J.P. noaptea?

Lui Megan îi trebui un moment pentru a face legătura.

- Că... era timpul? cită ea.

- Exact. Si discursul mamei a avut în mare acelaşi sens.

- dar...

- Te iubeşte mult, scumpo.

Megan se înfioră la acest cuvânt de dragoste, necrezându-şi urechilor.

- Dar mama ta abia mă cunoaşte! protestă ea.

- Mama îşi face foarte repede o părere asupra oamenilor. Ea a hotărât că se va căsători cu tatăl meu, după o audiţie de cinci minute pentru un rol pe care el nu i l-a dat. Iar el susţine că s-a hotărât să se căsătorească în momentul când ea intrase în sala de audiţie. Si nu s-au înşelat...

- Dar, Swann...

- Ea te-a văzut cu J.P. Si cu mine, spuse el cu o voce tandră care deveni mai profundă când adăugă: ea te cunoaşte, Megan.

"Nu. Nu, nu mă cunoaşte, se gândi Megan cu o strângere de inimă. Si nici tu, Swann.... dragostea mea. Nu cu adevărat".

Inspiră adânc.

- Swann...

- Sst.

Ii impuse tăcere cu un sărut.

Dacă ar fi ştiut exact ce voia să spună şi modul cum voia să spună, Megan ar fi rezistat. Dar lucrurile fiind aşa cum erau, capitulă. Buzele lor se reîntâlniră, se peceduiră, se savurară. Mâinile căutară corpurile lor, arzătoare, înfrigurate, într-o izbucnire instantanee de pasiune. In această clipă, în penumbră, Colin Swann o cunoştea pe Megan Harper. In

întregime.

-Credeam că aveai nevoie să dormi, murmură ea.

-Am şi mai multă nevoie de tine.

Capitolul 8

- Megan? Eşti gata?

- Intr-o secundă, Swann! răspunse ea, privindu-se îngrijorată în oglindă, aranjând o ultimă dată partea de sus a rochiei.

Brăţările aurite zornăiră la încheietura mâinilor. Cum putea Swann să pară atât de calm? Stia că primise o altă scrisoare anonimă de ameninţări. Tatăl ei i-o citise la telefon, în seara precedentă, şi conţinutul trivial îi răsucise stomacul. Mai rău, scrisoarea nu fusese timbrată. Fusese depusă la recepţia studioului de înregistrare unde "Diavolii" lucrau. Nimeni - nici Kyle, care-l aştepta în faţă în limuzină - nu-l observase pe cel care o adusese. Dacă bărbatul fusese văzut, el trecuse neobservat.

Pentru a pune capac, Swann dădea seara asta un concert în faţa a cinci mii de spectatori!

Inăbuşindu-şi greaţa, netezi mătasea verde deschis a rochiei care, fără îndoială, era îmbrăcămintea cea mai deliberat provocatoare pe care o purtase vreodată. Fără bretele, se modela strâns pe pieptul ei, fusta se mula pe şoldurile în spirale care se opreau deasupra genunchiului. Ţesătura, presărată ici şi colo de fire de aur, accentua albeaţa pielii şi se potrivea cu părul ei strălucitor.

Croiala îi avantaja silueta şi-i sublinia perfecţiunea picioarelor.

Remarcase rochia într-o vitrină, acum două zile, făcând cumpărături cu Patti, J.P. şi Joey. Singură, ar fi rezistat cu siguranţă tentaţiei. Dar Patti - după ce potolise văicărelile băieţilor cu o promisiune de îngheţată de fragi - insistase să intre s-o încerce. Toate reticenţele lui Megan se evaporaseră

când se văzuse în această nebunie scandalos de seducătoare şi inacceptabil de scumpă, şi Patti o reţinuase, remarcând că era ţinuta ideală pentru concertul din această seară.

Cu dosul mâinii, făcu să se înfoaie buclele roşcate şi-şi trecu un strat de ruj corai pe buze. O picătură de parfum Shalimar, şi era gata, în momentul când vocea lui Swann marca un amestec de amuzament şi nerăbdare.

- Megan, sunt sigur că aşteptarea merită...

Ea deschidea uşa.

- .... osteneala, termină el într-o suflare.

Ochii lui se plimbară peste ea ca apa unui lac argintiu, notând fiecare detaliu, de la părul frumos aranjat la eleganţa pură a sandalelor aurii.

- Scuză-mă că am întârziat...

Ii era greu să-şi găsească propriile cuvinte. Expresia lui Swann îi scădea temporar facultatea de a respira, în timp ce pulsul marca un puternic puseu de adrenalină.

- Deodată, nu-mi mai pasă de ora care este, răspunse el trasând cu o atingere delicată osul claviculei. Eşti minunată.

Sângele - supraîncărcat de adrenalină - urca la umeri şi la obraji.

- Tu nu crezi că eşti cam îndrăzneţ?

O clipă, ea îşi permise să uite impostura, să uite ameninţările care apăsau asupra lui Swann.

El avu un zâmbet lent, senzual.

- O vei scoate dacă spun da?

Ochii lui alunecară din nou peste ea. Megan îşi umezi buzele.

- Patti m-a convins s-o port la concert... Se pare că recepţia, după concert, va fi foarte elegantă...

-Adevărat, o întrerupse el luându-i mâna pentru a o duce la buze. Dar nu ştiu dacă vom merge la această recepţie.

-Tu.... nu vei merge?

El depuse un sărut fierbinte, ameţitor de erotism, în centrul palmei ei. Scântei se împărştiară în tot centrul ei nervos sub perspectiva incendiară a buzelor lui pe pielea ei sensibilă.

-Nu, confirmă el. Cel puţin, nu imediat.

-Unde... unde ai intenţia să mergi mai întâi?

Swann o privi.

-Mai întâi, vom merge într-un loc privat.

Privat era probabil ultimul cuvânt pe care Megan l-ar alege ca să descrie Amfiteatrul Universal înainte de concert. Dar în culise, cinci minute înainte ca el să-şi facă intrarea, se simţea totuşi izolată într-un cocon privilegiat.

Se simţea de asemenea protejată. In afară de vreo sută de poliţişti şi pompieri repartizaţi în sală, putea număra şase agenţi de la Harper Security în spatele fratelui ei Kyle. Fără o pistă precisă, tatăl ei hotărâse că putea să fie o legătură între concert şi muzică, cum spunea scrisoarea, care "se întrerupe de-a binelea". Harper luase astă-seară precauţiuni deosebite.

-Degetele tale sunt reci! observă Swann strângându-i mâinile.

-Sunt... sunt puţin nervoasă. Tu nu?

El scutură din cap. In costumul lui de scenă din piele neagră, cu cercelul sclipind la ureche peste părul negru, Swann iradia o energie abia stăpânită. S-ar fi spus că are în interior un motor zbârnâind în nerăbdarea de a se avânta.

-In cât timp?

-Două minute. Destul pentru a începe o mulţime de

lucruri, dar nu destul pentru a le încheia...

El îi privea gura, pe care rujul corai se diluase pe drumul de la Malibu.

- Voi fi aici când vei reveni, promise ea.
- Dacă nu vei fi, voi şti unde să te găsesc.

Rumoarea creştea; era începutul unui tunet de aplauze.

- Swann...

Ar fi vrut să-i spună atâtea lucruri în această clipă.

"Succes.... Fii prudent. Te iubesc".

El o trase spre el şi o sărută, un sărut cald şi înfometat.

- Devii tot mai greu de părăsit, Megan, spuse el.

Apoi intră pe scenă.

Aplauzele de anticipaţie se transformară în urlete frenetice. Rămasă unde era, încă tremurând după sărut, Megan simţea toată puterea lor. In faţa microfonului, Swann primea uralele, le absorbea, le incita.

- Aţi venit să ne vedeţi cântând? întrebă el cu o voce suavă. Spectatorii îşi urlară aprobarea. Dinţii lui Swann străluceau, foarte
albi pe faţa sa bronzată.

- Ei bine, n-o să vă decepţionăm.

"Eu ţi-am spus iubito,
C-o să revin Priveşte-mă, păzea!

Tu mă cunoşti...

Incep necazurile,
Infrigurarea creşte Surescitarea creşte,

Pulsul se accelerează".

Primul cântec, înflăcărat, era întrerupt de toate complexităţile muzicale şi rafinamentele ritmice care făceau reputaţia grupului "Diavolii". Cu o precizie de brici, melodia

urca într-o senzaţie periculoasă. Totul fusese calculat, cel mai mic pas, cea mai mică schimbare a reflectoarelor, dar Megan nu se putea să nu fie cucerită de spontaneitatea pe care o crea orchestra.

Spectatorii îşi urlară aprobarea când Boomer Jankowski porni un asalt criminal asupra bateriei lui. Coney Guarino, capabil să cânte Mozart cu o siguranţă cristalină, bătea şi pedepsea xilofonul. Rick Nichols puncta un ritm nemilos care fixa grupul la nivelul cel mai primitiv.

Swann le răspundea, sălbăticie pentru sălbăticie. Stilul lui era păgân şi total pasionat. Nici el, nici publicul n-aveau nevoie de încălzire. După o jumătate de oră de obositor consum fizic, el ieşi din scenă pentru prima dată. Ochii lui scânteiau, nările îi palpitau în timp ce inspira guri mari de aer. Îşi scoase vesta de piele şi se lăsă fricţionat cu un prosop pluşat. Cineva îi întinse un pahar de apă pe care-l goli dintr-o înghiţitură. Nu-i spuse nimic lui Megan, deşi ea îi simţea prezenţa în fiecare fibră a corpului ei. Apoi o privi o fracţiune de secundă, ca şi cum era un talisman nespus de preţios.

După care se întoarse din nou sub reflectoare.

De data asta, cântecele au fost mai liniştite, mai sfâşietoare. Luminile de ocru şi albastru metalic îi cizelau trăsăturile severe în timp ce el glorifica frământările intime, promisiunile tacite şi seducătorii necunoscuţi.

Cuvintele şi melodiile erau ale lui în cea mai mare parte, filtrate de experienţele lui, distilate de geniul lui. Dar ce-i făcea performanţa atât de completă, era modul în care se implica el însuşi în emoţiile evocate. Nu încerca să meargă la auditoriu. N-avea nevoie de asta. Auditoriul venea la el.

Megan voia şi ea să-l atingă, să-l reţină. Suferea pentru el,

în inima ei. Voia să-l consoleze pentru totdeauna.

In pauză, oamenii în picioare săreau pe scaune. Si în final, nu fu nici o pauză. Vigilenţa lui Megan nu slăbea faţă de cei care o înconjurau. Toată lumea părea la postul ei. Schimbă o scurtă privire cu un agent de la Harper care ridică degetul mare într-un semn liniştitor. Apoi întâlni ochii geloşi ai unei blonde impertinente pe care o văzuse la turnarea videoclipului şi primi un rapid zâmbet amical de la Patti Guarino. Kyle se afla la zece metri, flirtând cu secretara lui Bernie McGillis. Dar când tânăra plinuţă îi arătă o admiraţie entuziastă, Megan simţea că el nu se lăsa cu adevărat distras. Kyle era cu ochii în patru, când lucra. De la el, primi o privire pătrunzătoare nuanţată de o obişnuită dezaprobare fraternă.

Pe scenă, orchestra se dezlănţuia. Solourile răspunzându-şi ca provocările fotbaliştilor, nici unul din membri rămânând în urmă.

- Hei! aruncă în cele din urmă Swann, greblându-şi cu ambele mâini părul transpirat. N-aveţi nicăieri unde să mergeţi?

- Nu! strigă publicul în cor.

Swann râse. Timbrul lui era răguşit şi respiraţia sacadată. Rick îşi încerca alene chitara. Boomer golea o sticlă cu apă. Coney fixa cântăreţul în expectativă.

- Păcat pentru voi, declară Swann. Pentru că eu am. Cineva mă aşteaptă. Si Dumnezeu ştie că vă iubesc pe toţi, pentru a nu spune nimic de Coney, Rick şi Boomer, dar prefer să fiu cu ea.

Strigătele izbucniră din nou, pe care le potoli cu un gest.
-Atunci, este chiar ultimul.
Si cântă.

"Femeie, femeie, dragoste luminoasă,

Prinde bărbatul orb, dă-i ziua,
Ia-i mâna, dă-i aripi
Mişcă-i inima, fă-l real
Femeie, femeie, dragoste luminoasă
Tu eşti flacăra lumânării
Peste tenebre... "

După care, Megan nu ştiu exact cum se regăsi cu Swann în loja lui particulară. Işi amintea că fusese înghesuită, înşfăcată, aproape sfâşiată în timp ce el o proteja cu corpul, propulsând-o în faţa lui. Dar ceea ce se petrecuse între momentul când cântase ultima notă şi cel în care se regăseau închişi singuri în încăpere rămânea confuz. Si deşi nu-şi recuperase toate brăţările aurite, rochia, cel puţin, rămăsese intactă.

Amintirea, persistentă şi voluptuoasă, începea când Swann încuiase uşa în spatele lui. O privea, cu trăsăturile puternice şi senzuale încordate de emoţie. Apoi îi rosti numele. Era inutil. Ea ştia cine era, ce reprezenta pentru el. O citea în focul ochilor lui.

Se agăţară unul de altul, propulsaţi de tot ce uneşte un bărbat şi o femeie. Nu le păsa de mulţimea aflată de cealaltă parte a uşii. Cealaltă parte a uşii nu exista.

Dorinţa de contopire din privirea lui Swann îi incendia sufletul. Era slăbită din cap până-n picioare şi când el se aplecă pentru a pune cu lăcomie stăpânire pe buzele ei, încovoindu-i talia pentru a o încrusta în el, îi găsi fără greş fermoarul rochiei pe care o făcu să alunece într-un gest fluid.

- Oh, Megan... Megan...

Era goală, exceptând slipul fin de satin, portjartierele şi ciorapii de mătase deschişi la culoare. Dacă ar trebui să simtă

timiditate în faţa lui Swann, era în acest moment. Dar Megan nu simţea nici o timiditate. Alesese lenjeria pentru un moment ca acesta în minte.

- Megan... continuă el cu o voce emoţionantă. Aş vrea să te poţi vedea cu ochii mei. Dacă ai şti cât eşti de frumoasă.... cât eşti de perfectă...

- Nu. Nu, Swann.... nu perfectă.

Ea scutură cu tristeţe din cap.

- Ba da. Ba da, iubirea mea.

Ii torura sânii tari cu dinţii şi cu limba, ducând plăcerea la limita durerii, făcând-o să se înfioare, să tremure, să suspine, să geamă. Ea avu un mic protest când buzele lui arzătoare coborâră pe abdomenul ei.

- Nu, Swann.... Nu... Te vreau pe tine.... Noi doi. Impreună.

El se redresă cu acea graţie felină care nu-i aparţinea decât lui.

- Impreună, promise el.

Işi scoaseră hainele pe drumul până la canapeaua din colţ, pe care se rostogoliră împreună.

Prezenţa lui Swann îi umplea mintea, savoarea lui îi umplea gura, plăcerea o cuprindea total.

Ei se cufundară în plenitudine.... împreună.

Tremurând ca o petală de floare sub un vânt de furtună, Megan i se deschidea. Intr-un ritm disperat de săruturi şi mângâieri, atinseră armonia perfectă.... împreună.

Si în paroxismul căutării lor, rostiră aceleaşi cuvinte.... împreună.

- Te iubesc.

- Tu.... o credeai? întrebă Megan, regretându-şi deja întrebarea înfundându-şi faţa în adâncitura umărului lui.

Dar el nu se eschivă nici de la întrebare, nici de la răspuns. Strecurându-şi mâna în părul ei roşcat, o obligă să-l privească.

- Da, Megan. O credeam. Te iubesc.

Ea îşi închise o clipă pleoapele. Cum putea să fie atât de copleşită şi în acelaşi timp atât de speriată?

- Si tu, o credeai?

Ea redeschise ochii.

- Da, spuse ea cu ardoare. Da, Swann, te iubesc.

El îi mângâie obrazul, cercetându-i intens ochii, ca şi cum căuta ceva.

Adevărul.

- Swann...

Trebuia să-i spună. Trebuia să-i spună acum.

- Swann, am ceva să-ţi spun.

Lovituri puternice în uşă îi readuse brusc în lumea reală.

- Stiu, spuse el, un fulger de frustraţie traversându-i trăsăturile. Avem de vorbit.

- Da, Swann...

Loviturile se înteţiră.

- O clipă! strigă el sălbatic.

Luă mâna lui Megan şi o duse la buze, sărutându-i uşor toate articulaţiile.

- Nu putem acum. Vom vorbi mâine dimineaţă. Avem multe, multe să ne spunem.

- O clipă? tună vocea lui Bernie McGillis. La naiba, Swann! Se face curând o oră!

- Publicul tău te cere, spuse Megan, cu un zâmbet trist. Mâine dimineaţă, atunci.

El încuviinţă.

- Da. Inainte să mă duc după J.P.

Zâmbetul lui era plin de pasiune şi de promisiuni.

- Impreună, preciză el.

Dacă ar fi avut de ales, Megan n-ar fi mers la recepţia după concert, şi, bănui ea, nici Swann. Dar n-aveau de ales. Swann trebuia să se arate, pentru că era un star şi starurile au responsabilităţi. Ea trebuia să-l urmeze pentru că...

Pentru că voia să fie cu el? Da, bineînţeles, în parte. Nu suporta ideea de a fi despărţită de el. Nu în această noapte, nu după ce se petrecuse între ei.

Dar această dorinţă de a rămâne lângă el, nu era totul.

Megan Louise Harper nu era un star. Ea nu visase niciodată să fie. Era ceea ce era. Si avea şi ea responsabilităţi.

Să-l iubească pe Colin Swann nu-i schimba cu nimic nici identitatea, nici rolul. Asta îi complica misiunea, dar n-o discredita personal în nici un fel. Dimpotrivă, îi dădea toată libertatea să se bucure de fericire.

Cel puţin spera.

Mâine, îi va explica lui Swann impostura ei. Va găsi modalitatea de a-l face să înţeleagă cum intrase în viaţa lui şi de ce dorea să rămână. Swann îi dăduse timp. Ea îi va da în cele din urmă adevărul. Tot adevărul.

Si cu siguranţă, dacă el credea cu adevărat cuvintele pe care le rostise, cuvintele pe care le scrisese pentru ultimul său cântec pentru ea, va înţelege şi totul va merge bine între ei.

Cel mai dificil la această recepţie - în afară de a-l înfrunta pe Kyle şi o hoardă de fotografi asaltând limuzina - a fost să intre în clubul privat unde avea loc. Megan avea siguranţă şi destulă feminitate pentru a face faţă unor asemenea situaţii, dar să fie oprită la tot pasul de conversaţii axate pe singurul

că se afla acolo friza insuportabilul.

Ar fi fost total insuportabil dacă Swann nu şi-ar fi trecut nonşalant braţul în jurul taliei ei, cercetând sala cu o privire rapidă înainte de a spune:

- Megan, dragostea mea, s-ar părea că suntem în uşoară întârziere la această mică serată.

Petrecu cea mai mare parte a recepţiei în cercul braţelor lui Swann. Asta însemnând că rămânea în centrul atenţiei, sub reflectoare şi flashuri. Singură, ar fi preferat culisele şi anonimatul. Dar fiindcă era cu el...

Swann o prezenta cu mândrie evidentă şi o proteja cu o posesiune aproape primitivă. In mii de feluri - un zâmbet subtil, o privire sălbatică bărbaţilor a căror limbă era prea dezlegată de alcool - îi făcu se afle clar că Megan Harper era a lui... şi că el era al ei.

Avu o scurtă conversaţie cu Bernie McGillis, amabil dar nu tocmai încântat s-o vadă atât de apropiată de clientul său. Glumi cu Boomer Jankowski despre cocteilurile "de fructe" mortale care erau specialitatea lui. Rick Nichols apăru în compania unei necunoscute - poreclită "Piersica de Georgia" deşi se numea Tommi şi era originară din Texas.

Cât despre Coney şi Patti Guarino, ei îi tratau pe Megan şi pe Swann ca şi cum formau un cuplu de ani de zile.

Megan observă că o mulţime de lucruri - legale şi ilegale - erau fumate, băute, aspirate de oamenii care circulau în jurul ei. Işi păstră paharul de bere ginger toată seara. Swann luă mai întâi un scotch, apoi nu bău nimic altceva decât apă minerală. El o invită în lumea lui şi în timp ce se adapta la ea cu plăcere, ştia că în acelaşi timp o apăra, o păstra într-un cocon intim şi special.

-Aşadar, murmură el în părul ei două ore după sosirea lor, începi să simţi o nouă simpatie pentru victimele Inchiziţiei spaniole?

O conducea spre ringul de dans în legănări languroase. Orchestra cânta o melodie lentă de dragoste.

-Vrei să spui toate toate aceste întrebări?

- Din păcate. Dacă cineva încearcă să mă întrebe unde am fost după ultima chemare la rampă, îi rup maxilarul.

Corpurile lor se mişcau în perfectă armonie.

-Noi n-am fost tocmai discreţi, îi aminti ea.

-Incuiasem uşa. In această meserie, asta se numeşte discreţie.

- Swann, nu exagera. Atunci când, pe ultima notă a ultimului cântec...

-Ţi-a plăcut acest cântec? întrebă el strângând-o mai tare.

-Este minunat, spuse ea cu o sinceritate radioasă.

-Tu eşti minunată.

-Hm... Ce-a spus Patti, exact? Oh, da, "vrăjitoare".

-Nu, eşti frumoasă pur şi simplu.

-Totuşi, aş prefera ca oamenii să înceteze să mă privească. Am impresia că mă văd în slip.

El îi muşcă urechea.

- Dacă memoria mea este bună, nu porţi slip în acest moment, iubirea mea.

-Adevărat.

El îşi alunecă buzele în adâncitura gâtului ei pentru a se desfăta câteva momente cu pielea ei..

-Nu va fi mereu atât de îngrozitor. Noutatea îi face curioşi, dar se vor plictisi foarte curând, vei vedea.

-Oh, n-a fost atât de îngrozitor cum mă temeam, îl asigură

ea.

Majoritatea oamenilor au fost amabili. Aproape prea amabili.

Râse încet.

- Am impresia că sunt ultima amantă a lui Ludovic al XIV-lea, sau ceva de genul ăsta. Am oare dreptul la toate măgulirile, la toate adulaţiile.... Swann?

El se retrăsese uşor ca s-o privească în faţă, cu trăsăturile încordate.

- Eu... glumeam, se corectă foarte repede.

- Multor femei le plac măgulirile şi adulaţiile.

Tonul lui era tăios, ciudat de tăios. Se gândea oare la Iris Ames, sau la vreo altă femeie din trecutul lui?

Işi puse mâna pe obrazul lui.

- Eu nu sunt "multe femei", Swann.

- Nu, răspunse el cu ardoare, trăgând-o din nou spre el. Tu eşti o femeie deosebită.

Avură de înfruntat încă o dată flashurile ziariştilor la plecare. Megan cunoscuse câteva minute spaima, amintindu-şi fotografiile de amator care însoţeau ultimele scrisori primite. Această persoană anonimă putea oare să se ascundă în mulţimea excitată de reporteri? Tresări, primind un flash în plină faţă.

Reacţia lui Swann era mai nepăsătoare. O ţinu strâns după umeri şi ignoră tot restul până la limuzină. Se strecură alături de ea pe bancheta din spate şi Kyle trânti uşa cu mai multă putere decât era nevoie.

Doar acum se putu Megan destinde, lângă el.

-Afurisiţi fotografi, murmură Swann, mângâindu-i umerii goi.

- Da. J.P. mă prevenise să fiu atentă.

Din păcate, nimeni n-o prevenise să fie atentă la Lewis Bosley.

Capitolul 9

Se întâmplă cu totul pe neaşteptate.

Dormea într-o stare de minunat abandon, în mijlocul patului. In clipa următoare, era trezită brutal, cearşaful adunat în jurul corpului smuls de un bărbat transformat de furie într-un străin.

- Swann...?

Bâigui neîncrezătoare şi se ridică în capul oaselor, cu gura uscată, ochii măriţi, încrucişându-şi instinctiv braţele tremurânde în faţa sânilor goi.

- Scoală-te, îmbracă-te, dispari, repetă Swann, răcnind cuvintele printre dinţii strânşi.

Se înălţa în faţa ei ca o creatură răzbunătoare ieşită dintr-un coşmar. Tremura de furie. Pielea lui bronzată devenise brun-verzuie. Ochii îi erau de gheaţă - reci şi capabili s-o ardă complet. O cută se săpase la comisura buzelor.

- Swann, ce se întâmplă?

-Am primit un telefon de la Lewis Bosley.

- Bosley?

- El însuşi. O dată restabilit, a fost curios să afle mai multe despre femeia care l-a neutralizat în parcare. A făcut cercetări şi ghiceşte ce a descoperit? Că femeia pe care am angajat-o pentru a avea grijă de fiul meu, femeia care a împărţit cu mine casa şi patul meu, nu este nici mai mult nici mai puţin decât Megan Harper, de la Agenţia Harper Security!

- Swann...

El scoase o înjurătură.

- Scoală-te şi îmbracă-te imediat, Megan. Sau jur că te arunc afară aşa cum eşti!

Se răsuci pe călcâie şi ieşi. Megan îl urmări cu privirea, cuprinsă de tremurături violente. "Oh, Dumnezeule, murmură ea. Oh Dumnezeule, nu!"

Dar era "mâine dimineaţă" şi Colin Swann cunoştea adevărul. Coborî din patul imens, cu privirea pierdută în încăperea dintr-o dată străină. Să se îmbrace. Trebuia să se îmbrace. Părăsi camera lui Swann şi se duse în a ei, luă primul pantalon de bumbac la îndemână şi o bluză oarecare, încălţă tenişi şi se văzu în oglindă când să coboare. Era albă ca o statuie de marmură, cu trăsăturile încremenite.

Trebuia aşadar, acum, să-l facă să înţeleagă. Trebuia! Il iubea. Si el îi spusese că o iubeşte. Intr-un fel, trebuia ca pacea să revină.

Când ajunse la baza scării, el stătea ţeapăn, în faţa uşii-fereastră din living.

- Swann...

- Scorpie.

Scuipă cuvântul ca un zid de dispreţ ridicându-se între ei.

Ea scutură încet din cap, cu disperare.

- Nu.... Nu înţelegi.

- Oh, ba da, înţeleg!

Era ca un glas de clopot anunţând sfârşitul. Dar ea nu putea, nu voia să-l accepte.

- Trebuie să mă laşi să-ţi explic...

- Bernie mi-a dat deja toate explicaţiile.

El a acţionat în spatele meu pentru a angaja câteva gărzi de corp. Tu erai pivotul operaţiunii, plasată în interior, cu misiunea de a sta aproape de mine.

Rosti "aproape" ca şi cum era epitetul cel mai dezgustător.

- Nu, Swann, te implor.

- Ei bine, felicitări, continuă el neînduplecat fără să ridice tonul, deşi veninul era mortal. Te-ai ţinut foarte aproape.

- Nu trebuia să se petrească astfel, făcu ea, distrusă.

- Vrei să spui că se presupunea că nu voi descoperi?

- Nu, tocmai voiam să-ţi spun!

- Când?

- In această dimineaţă!

Ea strânse pumnii, rugându-se ca el să înţeleagă, cel puţin un pic.

- Am încercat să-ţi spun ieri seară, la naiba! Am încercat! Am încercat! In cabina ta, după ce...

- Iţi interzic să aminteşti asta!

O clipă, aerul vibră de violenţa izbucnirii lui. Megan îl fixa, speriată de această pierdere a controlului.

- Swann.... îl rugă ea din nou, întinzând mâna.

El o fulgeră cu privirea, cu vocea din nou stăpânită.

- M-ai minţit.... M-ai minţit în legătură cu cine eşti şi ce eşti!

Era mai mult o condamnare decât o acuzaţie. Cuvintele acestea erau execuţia ei.

Işi umezi buzele.

- De acord, da.

- De acord, da? mimă el ironic.

- Era munca mea, se apără ea. La început, n-a fost decât munca mea, Swann. Nu poţi să vezi asta? Nu poţi să înţelegi? Pentru numele lui Dumnezeu, am încercat să nu mă angajez cu tine. Ţi-am spus, ţi-am repetat că era... că făceam o greşeală. Nu-ţi aminteşti?

- Minţeai.

- Da, am minţit!

Strigase şi îşi apăsă degetele pe buze. Rămase astfel secunde îngrozitoare, îngrozită că ar mai putea striga. In cele din urmă, se stăpâni.

- La naiba, Swann, cineva te ameninţă, te urmăreşte! Cineva care poate vrea să te omoare! Dacă măcar te-ai fi arătat mai puţin încăpăţânat în refuzul tău de a angaja...

- Este vina mea? Minciuna ta este vina mea?

- Nu, bineînţeles că nu! Este... eu...

Ce putea să spună? Nimic. Totul. Singurul lucru care conta.

- Te iubesc, Swann.

- Dacă este adevărat, este problema ta.

Era ca şi cum o pălmuise, dar refuză să abandoneze.

-Ai spus că mă iubeai.

- Este problema mea.

Ea deschise gura să vorbească din nou, dar fu întreruptă de soneria de la intrare. Un zâmbet sarcastic apăru pe buzele lui Swann.

- Fratele tău, presupun.

- Fratele meu?

Oh, Doamne! Stia într-adevăr totul.

- Da, fratele tău, Kyle, aminteşte-ţi! Cascadorul, pe care publicul nu-l cunoştea deoarece nu făcea decât dublaje? Am găsit că avea un anumit... apropo, să-i cer să te conducă.

- Si dacă-ţi spun că nu vreau să plec? îl provocă ea încet.

Swann nu răspunse. Doar o privi.

Soneria se auzi din nou.

Si din nou, Swann nu spuse nimic.

Slaba tresărire de bravadă ispăru.

- Si J.P.? se nelinişti ea cu disperare.

Expresia ochilor metalici care o fixau o făcu să tresară.

- L-ai minţit şi pe el, nu-i aşa? Te-ai servit de el.

Nu putea să obiecteze nimic la asta. Nu acum, când Swann ridicase cu înverşunare între ei toate barierele care-i puteau învrăjbi.

- Si.... lucrurile mele?

-Ţi le voi trimite cât mai curând posibil, crede-mă. Bernie cunoaşte cu siguranţă adresa ta.

Tonul lui presupunea că era grăbit să se debaraseze de tot ce-i aparţinea. Işi adună tot curajul şi afecţiunea.

- Swann.... Dacă eu... Ce-i vei spune lui J.P.?

O fracţiune de secundă, se gândi că-i înfrânsese rezistenţa. Apoi, orice speranţă muri.

- Nu ştiu. Poate adevărul.

N-o lămuri care era acest adevăr.

- Pleacă, Megan.

Ea se supuse.

Limuzina era la jumătatea drumului spre Los Angeles când Kyle ieşi din mutismul lui. Ea era aşezată lângă el, cu ochii fixaţi drept înaintea ei.

- Megan, ascultă-mă, începu el, cu trăsăturile lui tinere deformate de o grimasă.

- Kyle, nu, te rog, fără morală. Stiu că am stricat tot. Eu... Fără morală. Nu acum.

Da, stricase tot. Personal şi profesional.

- N-o să-ţi fac morală, reluă Kyle după câteva secunde.

Ea îl privi. Nu uita privirile de reproş cu care o gratificase.

- Nici măcar fraternul "Ţi-am spus eu"? întrebă ea cu o

urmă de umor negru.

- Nu. Nici măcar asta. Cel puţin nu acum, adăugă el cu un zâmbet trist. De altfel, nu ţi-am spus niciodată ceva despre.... el, sau despre situaţia în care te puneai.

- Dar ai ochi foarte expresivi, Kyle.

La urma urmei, o mică ceartă între frate şi soră era preferabilă crizei de lacrimi care o ameninţa.

- Pune-te în locul meu. Eram fratele tău înainte de a fi şoferul tău.

- Swann credea că erai interesat de mine, îşi aminti ea.

- Cum?

- A observat cum mă priveai. Dar i-am răspuns că poate el era cel care te interesa.

- Minunat! Mulţumesc, Megan.

- Trebuia să spun ceva.

- De acord, de acord! Eu nu mi-am păstrat foarte bine sângele-rece în acea împrejurare, recunosc. Dar cum tocmai ţi-am amintit, sunt fratele tău.

El tăcu atacând o curbă în schimbarea şoselei.

- Unde vrei să mergi?

- Să merg? repetă ea cu mintea goală.

Nu analizase această problemă. Singurul lor unde voia să meargă - să se întoarcă la Swann ca să încerce să-l facă să asculte de raţiune - nu era o sugestie posibilă.

- Nu ştiu.... La apartamentul meu, cred. Numai dacă... Presupun că aş face mai bine să trec pe la birou. Trebuie să mă explic, să-mi fac raportul.... Ideea o îmbolnăvea.

-Tata are o idee foarte precisă despre ceea ce s-a întâmplat, declară Kyle.

- Oare Swann...?

- Nu. McGillis l-a sunat. Cât despre Swann, eu sunt cel care l-a sunat, ca să te conduc. Brrr... se cutremură la această amintire. Acest om are limba ca o drujbă.

Ea râse încet.

- Stiu.

-Aşadar, vrei să mergi la tine? Tata mi-a cerut să te anunţ că-ţi lasă ziua liberă. Presupun că ai mare nevoie.

Ar fi avut nevoie de mai mult decât o zi de concediu dacă nu reuşea să-l readucă pe Swann la raţiune. Dumnezeule, îl iubea atât de mult...

-Aşadar, Meg? insistă el cu blândeţe.

Ea îşi muşcă buzele. N-o să plângă. Nu în faţa fratelui ei.

- La mine acasă, spuse ea.

Si o dată sosită acolo, plânse pe săturate. Singură.

- Presupun că n-am nevoie să te întreb cum o duci, spuse Patti fără preambul.

- Nu, este inutil, recunoscu aceasta învârtind între degete paharul cu limonadă.

Işi dăduseră întâlnire, la două zile după plecarea ei de la Swann, la "Cassel's Patio" din cartierul Wilshire. Din punct de vedere al decorului, locul n-avea nimic să te facă să visezi, cu mesele lui din melamină şi podeaua acoperită cu linoleum.

Dar, după mulţi locuitori din Los Angeles, aici se serveau cei mai buni hamburgeri din oraş. Din nefericire, Megan era incapabilă să înghită o îmbucătură.

Patti n-avea însă acest gen de problemă.

- Să ştii, Megan, ochelarii tăi de soare ar fi mai puţin revelatori dacă ar fi mai puţin întunecaţi.

Megan clătină cu tristeţe din cap.

- Eu.... presupun că eşti la curent cu toate.

- Ei bine, principalul nostru martor al acuzării - Swann - n-a fost foarte vorbăreţ, dar cred că avea informaţii spicuite ici şi colo. Am discutat puţin şi cu Bernie. El meditează, chircit în biroul lui, în acest moment.

- Chircit?

- Mmm, confirmă Patti, mestecând cu încântare o îmbucătură din hamburgerul ei. Nu se mai teme că Swann vine să-i rupă gâtul într-o priză de karate, dar se teme că vine să rupă contractul cu el.

- Oh, nu!

- Nu te nelinişti.. Când Bernie McGillis a semnat cu cineva, hârtia rămâne semnată.

Megan ridică încet capul. Ochelarii de soare nu erau decât o şiretenie vrednică de plâns, dar ochii îi erau încă prea roşii şi umflaţi pentru a fi arătaţi.

- Am fost surprinsă că m-ai sunat să-mi ceri să prânzesc cu tine, după ce s-a întâmplat.

- Cred că ţi-am "ordonat" să prânzeşti cu mine ar fi o versiune mai corectă. Si în legătură cu ce s-a întâmplat, tu ai fost angajată să faci o treabă, nu-i aşa? Deci, l-ai făcut. N-ai prevăzut că te îndrăgosteşti de Swann, nici că el se îndrăgosteşte de tine.

- L-am minţit, spuse ea.

Doug o minţise odinioară. Ea cunoştea această suferinţă, această senzaţie de trădare.

- Există minciună şi minciună, la naiba!

- Nu pentru Swann. Cred.... că trebuie să mă urască, acum.

- Oh da! Este sigur. L-a prevenit chiar pe Boomer că-l va distruge dacă menţiona numele tău o singură dată în secolul următor.

-A spus asta?

- Da. Si era pe punctul să-şi utilizeze chitara ca rachetă de tenis în plină scenă. Sala Amfiteatrului era în delir.

Fireşte, a fost cât pe ce să se electrocuteze...

- Dumnezeule! Nimic grav?

Megan se agăţă de marginea mesei, simţind că păleşte. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Swann.... Patti îi bătu uşor mâna.

- Nimic grav. Este aproape în aceeaşi stare ca şi tine.

- Patti...

- Ascultă, Meg, dacă asta te poate consola, toţi membrii grupului sunt de partea ta. Incă şi mai mult după ce ameninţarea din scrisorile anonime le-a fost dezvăluită. A fost un şoc... L-ar strânge de gât pe Swann văzându-l că se poartă ca un

Se opri brusc, văzând-o pe Megan tulburată.

- Oh, îmi pare rău. Ce tact din partea mea....

- Mă neliniştesc atâta pentru el, mărturisi cu durere Megan. Să nu ştiu cine, când, de ce...

Se cutremură. Petrecuse ziua precedentă aplecată asupra dosarului Swann la agenţie, încercând cu disperare să găsească un sens acestor scrisori. După ce verificase minuţios totul, se găsise în acelaşi vid. Nu ştia cine era acea "ea" care i se reproşa, nici ce însemna cifra cinci. Singurul lucru sigur era că aversiunea lui Swann faţă de agenţii de protecţie adăugată la propria ei greşeală profesională îl făcea pe bărbatul pe care-l iubea tragic de vulnerabil.

- Poate că aceste scrisori nu sunt decât cuvinte, reluă Patti. Intr-un timp, Coney primea cărţi poştale de la un nebun din New Jersey, acuzându-l că este un invadator al planetei Zoltran trei. băiatul se arătase o dată la un concert. Exceptând

craniul ras şi bentiţele de foi de aluminiu care-l acopereau, era complet inofensiv.

Megan clătină din cap.

- N-am impresia că este acelaşi lucru.

- Este adevărat. Dar acum că pericolul a fost dat la iveală, Swann este înconjurat de o mulţime de oameni care veghează asupra lui.

Fie că vrea sau nu.

- Lui nu-i place asta.... Oh Doamne, Patti, era atât de furios pe mine. Nu l-am văzut niciodată în starea asta.

- Nimeni nu l-a văzut vreodată în starea asta, Meg. Si înţelegi ce înseamnă asta? Swann este furios pentru că suferă, şi suferă fiindcă te iubeşte şi se crede trădat. L-ai lovit în plină inima, Megan. Tu ai trecut de toate zidurile lui de apărare şi Dumnezeu ştie că avea destule. Nu fără motive serioase. Toate acele necazuri din copilăria lui, apoi Iris. Si tu vorbeşti de minciuni? Si în ciuda a tot ce s-a întâmplat, ai ajuns la inima lui Swann. N-are importanţă ce crede el, ce crezi tu, n-ai fost neloială. Nu în felul care contează.

Megan rămase tăcută. Patti se aplecă spre ea, cu o expresie gravă şi un ton convingător:

- Niciodată, înţelegi, Swann nu s-a înfuriat niciodată pe Iris. Da, se supăra uneori pe ea, dar numai când era vorba de J.P. Swann n-a iubit-o niciodată pe Iris. De altfel, n-avea nimic de iubit. Dar îl iubeşte pe J.P. Si te iubeşte pe tine!

- Si eu îl iubesc, murmură Megan după câteva secunde.

A doua zi, seara, mama lui Swann îi telefon' acasă.

- Megan? Sunt Alexandra Collins.

Megan era aşezată pe canapeaua din micul ei living, cu ochii fixaţi asupra celor două valize şi cutiei pe care Swann i le

restituise. Fără un cuvânt de însoţire. Numai un bon de semnat. Până acum, nu fusese capabilă să le deschidă.

- Oh.... Doamna Swann.

Inima ei galopase nebună o clipă la soneria telefonului. Acum, se strângea.

- Alexandra. Te rog, Megan. Vreau să-mi spui Alexandra, aşa cum am dorit eu să-ţi spun Megan, dacă nu te deranjează. In acest fel mă gândesc la tine.

- Nu, nu mă deranjează, răspunse ea.

- Megan, sunt absolut îngrozită de ceea ce s-a întâmplat... Mă simt atât de vinovată...

- Oh, dumneavoastră n-aveţi nici o vină...

- Mă tem că da, într-un fel. In afară de faptul că un instinct matern exagerat mă determinase să stric copilăria fiului meu... Eşti la curent cu asta?

- Am crezut că înţeleg cum Colin a ajuns să aibă aversiune faţă de gărzile de corp. Dar înţeleg de asemenea de ce aţi acţionat astfel.

- Mă temeam. Din nefericire, am lăsat temerile să mă conducă. Si, privind în urmă, îmi dau seama că am transformat în închisoare ceea ce trebuia să fie libertatea copilăriei. Cu cele mai bune intenţii, bineînţeles, oftă actriţa. Si, Megan... cunoşteam de la început realele tale îndatoriri când ai luat postul de guvernantă a lui J.P.

- Dumneavoastră.... Adevărat?

O dată mai mult, Megan îşi aminti zâmbetul de complicitate al Alexandrei în ziua când se prezentase acasă la ea.

- Da, Bernie McGillis îmi ceruse ajutorul.

- El... nu mi-a spus niciodată.

- N-a riscat. Bernie este un tip ascuns. Si în acest caz, motivele lui erau bune. In fine, mă pregătisem să fiu... favorabilă angajamentului tău când ai venit acasă. Dar văzându-te traversând terasa, am presimţit imediat că vei ocupa un loc special în familie. Am observat cum se purta fiul meu cu tine...

- Eu nu mă purtam mult mai bine, recunoscu Megan roşind.

- Micuţa mea dragă, îţi voi povesti într-o zi cum ne-am comportat soţul meu şi cu mine cu ocazia primei noastre întâlniri. Dar nu acesta este scopul meu. Megan... Nu este vorba doar de un apel de simpatie. Am nevoie de ajutorul tău. Pentru J.P.

- J.P?

Mâna lui Megan se crispă pe receptor. Se neliniştise mult pentru copil. Patti nu putuse să-i spună, în ajun, decât că se întorsese să trăiască la bunica lui. Avusese intenţia să-i scrie, să-l sune, să facă ceva, dar nu înainte ca situaţia să fie clară.

- Cum este?

- Tulburat şi pierdut. Colin n-a fost foarte direct cu el. Doar l-a adus aici pentru a trăi cu mine un timp... Si mă întrebam... dacă ai accepta să-i vorbeşti câteva minute.

- Dar.... Tatăl lui....

- Megan, îmi fac griji pentru nepotul meu de şase ani. Faptul că fiul meu de treizeci şi cinci de ani se poartă ca un... ca.... voi defini asta mai târziu. Ce-mi pasă pentru moment.... Te rog.

- Daţi-mi-l pe J.P.

Urmă o pauză. Apoi o voce mică.

- Megan?

Acesteia i se umeziră pleoapele.

- Salut, J.P.

- Tata a spus că trebuia să pleci. Am făcut oare ceva rău?

- Oh nu! Bineînţeles că nu, dragul meu!

- Voi fi cuminte, îţi promit. Mereu şi pentru totdeauna. Intoarce-te, Megan. Mi-ai spus că vom fi prieteni pentru totdeauna, că mă iubeşti, că-l iubeşti pe tata

- J.P., te iubesc. Mai mult decât orice băieţel din lume. Suntem prieteni. Prieteni buni.

Era adevărat. Fără să-şi dea seama, începuse să-l considere pe Jordan Peter Swann drept propriul ei fiu.

- Tata a făcut oare ceva rău? întrebă el cu o teribilă intuiţie de copil.

Megan îşi muşcă buzele. Oricare ar fi situaţia între Swann şi ea, nu
putea lăsa să se degradeze relaţiile ei cu fiul lui. Ţinea prea mult la amândoi.

- Nu. Tatăl tău n-a făcut nimic rău. El şi cu mine suntem încă prieteni.

-Atunci, de ce ai plecat?

- Trebuia. Este... o poveste de oameni mari. Vei înţelege când vei mai creşte.

- Si tata mi-a spus asta.

-Ah?

- Da. Megan vei veni să mă vezi?

- J.P., nu pot imediat, articulă ea, cu inima frântă de vocea tânguitoare de la celălalt capăt al firului. Poate în câteva zile. Si ce face Copain?

Diversiunea ei eşuă lamentabil.

- Cred că este bolnav. Ii lipseşti. Si Godzillei îi lipseşti.

Megan inspiră adânc.

-Ascultă, J.P. Mă gândesc mult la tine. Te îmbrăţişez foarte, foarte tare, din toată inima. Vrei să mi-o dai din nou pe bunica ta?

- Megan? reluă Alexandra Collins o secundă mai târziu. Trebuie făcut ceva. Cred că mai sunt capabilă să-l fac pe fiul meu să asculte de raţiune şi...

- Nu! i-o tăie ea. Alexandra, îţi mulţumesc, dar nu. Trebuie să găsesc eu însămi modalitatea.... Nu, vă rog, nu.

- Inţeleg.

Urmă o pauză.

-Vei veni să-l vezi pe J.P.?

Megan simţi o înţepătură de teamă. O iubea pe Alexandra Collins, o iubea cu adevărat. Dar bănuia că-l egala pe Bernie McGillis în materie de şiretenie.... "pentru un motiv bun, în anumite situaţii". Dar nu acesta. Existaseră deja destule trădări între Swann şi ea.

-Voi veni, Alexandra, promise ea pe un ton ponderat, dacă-mi daţi cuvântul că J.P. este singura persoană pe care o voi vedea.

Actriţa îşi drese uşor glasul.

- Draga mea copilă, dacă nu-mi dădeam seama cât eşti de tulburată, gândul tău m-ar jigni...

-Am nevoie de cuvântul dumneavoastră.

Se lăsă o scurtă tăcere.

- Nu vreau decât ce este mai bine pentru fiul meu. Si sunt convinsă că mai binele ăsta eşti tu.

Megan nu răspunse nimic şi Alexandra încheie:

-Ai cuvântul meu.

- Tu nu te întorci niciodată acasă?

La zece şi jumătate, a doua zi dimineaţă, Kyle se cocoţă pe colţul biroului ei.

- Si tu? replică ea deschizând flaconul de corector.

Bănuia că fratele ei mai mic se eterniza la agenţie din grijă pentru ea. Kyle ridică uşor din umeri parcurcând raportul pe care ea îl bătuse la maşină.

- Tot Swann?

- Se fac patru zile. Am preferat să fac bilanţul. Tata a fost formidabil, dar ştiu că răbdarea lui are limite.

Kyle încuviinţă cu o grimasă.

- Si când vorbeşti de bilanţ, câte.... trepte sunt incluse?

- De ce-mi pui întrebarea? se apără ea tăios.

- Pentru că... Ascultă, tata ştie că este ceva între tine şi Swann, dar este inutil să pui pe hârtie

- Detalii? termină ea, amuzată de jena neobişnuită a fratelui ei.

-Asta voiam să spun.

In liniştea care urmă, Megan îşi masă ceafa. Aceste ultime nopţi, dormise mai curând prost, dacă nu deloc.

- Eşti într-adevăr foarte legată de el, nu-i aşa? reluă Kyle cu o bunăvoinţă neaşteptată şi cu o expresie neliniştită.

- Il iubesc, spuse ea simplu, cu pumnii strânşi. Si mă tem atât de mult pentru el, Kyle.

- Da, Meg... Nu voiam să-ţi spun dar... a sosit o nouă scrisoare.

- Cum?

Se ridicase, cu ochii imenşi.

- Cum de ştii?

- Sheila, secretara lui McGillis. Stii, micuţa blondă... Noi.... agenţia a fost înlăturată din afacere, dar am oroare de treaba

neterminată. Si apoi, nu sunt orb, nici prost. Am o idee foarte precisă despre ce ar deveni sora mea mai mare dacă i s-ar întâmpla ceva lui Swann.

- Kyle...

- De aceea, am rugat-o pe Sheila să fie foarte atentă. Ca un fel de favoare personală.

- Ce spune această scrisoare?

- Este acelaşi gen ca celelalte. Cu excepţia ultimului rând, total confuz: Mă vei întâlni cum ai întâlnit-o".

- Mă vei întâlni cum.... repetă ea încet, întipărindu-şi cuvintele.

Exista ceva familiar în aceste cuvinte. Dar ce? Ce? Işi scormonea
mintea în căutare de aluzii, indicii, posibilităţi.

- Megan? murmură Kyle, deodată alarmat.

Ea ridică spre el o privire îndepărtată, cu fruntea încreţită de concentrare.

- Oh, nu, şopti ea cu inima tresărind. "Ea"! Trebuie să fie Iris Ames. Ea trebuie să fie! Swann o întâlnise în culise, după un concert. Când muzica se opreşte de-a binelea. Si.... Kyle...

Se ridică tremurând.

- Cifra cinci, de pe fotografii.... Cinci. Al cincilea este ultimul concert al grupului "Diavolii" la Amfiteatru

- Să mergem.

Capitolul 10

Datorită abilităţii lui Kyle şi în parte norocului, ajunseră la Amfiteatrul Universal într-un timp record, fără să fie opriţi pentru exces de viteză. Cu toate astea, Megan avea îngrozitoarea presimţire că soseşte prea târziu. Concertul se terminase deja, mulţimea entuziastă de spectatori se răspândea pe străzi în diferite direcţii.

- Incearcă să te apropii de intrarea artiştilor, îi aruncă ea cu teamă fratelui ei, cu o privire la ceasul din tabloul de bord.

Se întâmplase oare ceva? Concertul fusese scurtat? In prima seară, durase cu o jumătate de oră mai mult!

- Afurisită circulaţie, bombănea Kyle, încercând să manevreze prin culoare care nu existau. Eu.... Priveşte drumul, imbecilule!

Apăsă pe claxon, făcând să tresară o duzină de persoane surescitate care traversau strada. Megan avea nevoie să acţioneze. O fracţiune de secundă îi fu de-ajuns.

- Megan? Ce se...

Dar ieşise din maşină, trântise portiera în urma ei şi se avânta în îmbulzeala de vehicule şi de oameni. Costumul fustă taior şi tocurile înalte nu erau făcute pentru alergare. Dar trebuia să fugă. Alerga ca şi cum de asta depindea viaţa ei. Dacă i se întâmpla ceva lui Swann, era distrusă.

O mică ceată exaltată se înghesuia la intrarea artiştilor, canalizată de bariere. Megan se găsea la vreo treizeci de metri când uşa grea s-a deschis, într-o explozie de urale şi de aplauze. Când Swann ieşi îmbrăcat în negru şi cu ochii ascunşi sub ochelari care reflectau lumina, fu un delir.

Deschizându-şi drum, insensibilă la înghesuială, Megan îi strigă numele. Işi puse tot sufletul într-o singură silabă.

Trebuia. Nu mai avea suflu. Swann se deplasa cu mersul rapid al unui animal sălbatic adulmecând prada. Nu acorda nici o atenţie ovaţiilor, dar în clipa când Megan îl strigă, întoarse brusc capul în direcţia ei.

Megan îi strigă din nou numele.

După care, analizând cu obiectivitate evenimentele ar fi putut spune că se desfăşurară în mai puţin timp decât îi trebuia să-şi perie părul dimineaţa. Dar în timp ce se petreceau, aveau capacitatea de a se încetini, ca ralantiul unui coşmar.

Un tânăr blond se desprinse brusc din mulţimea de adoratori şi sări peste barieră. Megan nu era la mai mult de cinci metri şi putea să-i vadă trăsăturile deformate de ură şi mai ales sclipirea înspăimântătoare a unei lame - fără îndoială un cuţit cu piedică - ieşind din pumnul lui.

Cineva urlă. Un urlet ascuţit şi isteric. Cu braţul în aer, băiatul sări spre Swann.

Acesta se întoarse pe jumătate pentru a face faţă atacatorului, ridicând instinctiv braţul. Reflexele lui şi practicarea artelor marţiale îl cruţară probabil de o rană gravă, dar sângele tâşni totuşi din mâna lui, într-o explozie de ţipete îngrozite ale mulţimii pe care Megan o îndepărta cu forţa unei tigrese.

Ar fi făcut cu siguranţă ceva foarte periculos dacă nu intervenea Kyle, aruncând-o cu violenţă în mijlocul îmbulzelii unde ea se prăbuşi în genunchi, pierzându-şi echilibrul.

- Nu te mişca de aici! ordonă el.

In acest timp, agresorul primise deja o lovitură de picior de la Swann şi revenea sălbatic la atac, dar nu-şi mai atinse ţinta. Kyle îl interceptă din spate, prinzându-l de mijloc şi

culcându-l la pământ.

Neutralizarea se petrecu în câteva secunde de violenţă teribilă. Sclipirea lamei tăia aerul cu fulgere halucinante în dansul macabru al celor doi bărbaţi. In cele din urmă, arma descrise un arc de cerc şi căzu la un metru de mâna inertă a tânărului dement trântit la pământ. Kyle se ridică, masându-şi articulaţiile degetelor.

Nimeni nu mai striga. Megan începu să tremure prin reacţie. Stomacul ei se întorsese pe dos, ciorapii i se deşiraseră, avea tibiile strivite. Dar nimic din toate astea nu conta.

N-avea decât un gând în minte, numai un nume pe buze, doar un bărbat în inimă.

Alergă câţiva paşi spre Swann. Ar fi alergat mult, mult mai departe. Dar n-a fost nevoie. El făcuse cealaltă jumătate de drum spre ea.

Urmările atacului fură la fel de neplăcute pe cât de necesare. După interogatoriul poliţiei, trebuiră să le suporte pe cele ale presei. După cel al presei, urmară întrebările lui Bernie McGillis, Boomer, Rick, Coney şi Patti.

Apoi, fireşte, indispensabilele telefoane: Swann mamei lui şi Megan părinţilor ei. Intrebările acestora fură cele mai jenante din toate.

Povestea agresorului se contura din triste fragmente. Se numea Richard Ames şi era fratele lui Iris Ames. Avusese probleme emoţionale şi psihologice îndată ce fusese plasat în primul lui cămin de copii, intra şi ieşea din delincvenţă, episodic, de la vârsta de doisprezece ani. De-a lungul anilor, ideea de a nu mai fi despărţit de sora lui devenea o obsesie. Refuzul lui Iris de a-i răspunde la scrisori îi provocase o gravă

depresie, necesitând o spitalizare de patru ani. La ieşire, hotărâse să-l pedepsească pe Swann pe care-l considera responsabil de moartea lui Iris.

Swann ascultă în tăcere raportul poliţiei, apoi îl anunţă pe Bernie McGillis că voia să plătească tratamentul psihiatric al lui Richard Ames.

In cele din urmă, mult după miezul nopţii, li s-a permis să meargă acasă. In faţa intrării comisariatului, Megan îl văzu pe fratele ei şi pe bărbatul pe care-l iubea strângându-şi mâinile.

- Mulţumesc, spuse simplu Swann.

Trăsăturile lui erau trase de oboseală, dar ochii argintii erau vii şi sclipitori pe o faţă slăbită, mai sobră şi mai palidă decât în amintirea lui Megan. Mâna lui dreaptă era bandajată cu un bandaj subţire, rana fiind mai superficială decât păruse.

- Hei, este meseria mea, răspunse Kyle cu un zâmbet rapid.

Swann zâmbi scurt şi o privi pe Megan, strânsă în cercul braţului
său stâng.

- Sunt fericit că ai fost acolo s-o faci, răspunse el. Dar dacă doreşti să vii să mă salvezi a doua oară, să n-o aduci pe sora ta în preajmă.

Megan ridică privirea spre el, cu inima în ochi. Tandreţea pe care o întâlni pe trăsăturile trase îi spunea cât de iubită era.

- I-o iert de data asta, spuse ea încet.

Urmă o pauză. Fu o tăcere frumoasă de schimb de afecţiune, plină de promisiuni şi de speranţă.

- Bun, anunţă Kyle uşor morocănos, doriţi să vă conduc pe amândoi la Malibu, sau undeva? Mi-am regăsit maşina. Agenţii

nu erau foarte entuziaşti când am abandonat-o în mijlocul străzii, dar am evitat ridicarea ei, explicându-le succint de ce.

Megan râse, lăsându-şi capul pe umerii solizi ai lui Swann. Faptul că fratele ei găsea firesc s-o ducă acasă cu Swann îi sporise fericirea.

- Cred că Swann şi-a recuperat şoferul obişnuit.

- Da, şi el îşi păstrează ochii strict asupra drumului, adăugă cântăreţul jucându-se maşinal cu o buclă roşcată a lui Megan. Dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

- Inţeleg, înţeleg, admise Kyle. Mă voi întoarce acasă, atunci...

Ochii lui trecură de la unul la altul.

-Aveţi grijă de voi, spuse el.

- N-avea teamă, Kyle.

-Vom avea întotdeauna grijă unul de altul, adăugă Swann.

Vorbiră puţin pe drumul de întoarcere. Cuvintele erau inutile.
Comunicarea cea mai desăvârşită era prin priviri uşoare, atingeri, zâmbete. Numai când limuzina se apropie de vilă, Swann se îndepărtă de ea, cu o expresie gravă.

- Megan, pentru ce s-a întâmplat în dimineaţa după concert, ce am spus.... modul cum te-am tratat. Eu... este de neiertat. Eu nu.....

- Nu.

Scuturând din cap ea stopă valul de cuvinte apăsându-şi degetele pe buzele lui.

- Nu de neiertat. De înţeles. Dacă cineva a făcut ceva de neiertat, aceea sunt eu.... Am minţit, Swann.

- Mi-ai spus că mă iubeai. El îi sărută degetele.

-Asta nu era o minciună.

- Este singurul adevăr care contează despre tine.

- Si tu mi-ai spus că mă iubeai, murmură ea.

- Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult.

O purtă pe braţe la etaj, în aceeaşi cameră, în acelaşi pat din prima noapte de care încă nu-şi amintea totul. O dezbrăcă încet şi, când fu goală, se retrase s-o contemple câteva secunde cu ochi atenţi, ca şi cum voia să-şi imprime în memorie şi în inimă fiecare detaliu al corpului ei în această clipă. Apoi se dezbrăcă la rândul lui şi i se alătură în pat.

Sexual, n-avuseseră niciodată vreo timiditate unul faţă de celălalt. Si totuşi, în nopatea asta, timiditatea era prezentă între ei. Să-şi despoaie trupurile fusese minunat, splendid.... uşor. Să-şi deschidă sufletele era la fel de minunat, de admirabil.... dar mult mai dificil.

Făcuseră dragoste cu ardoare, lasciv, sălbatic, jucăuş, rapid sau încet.

De data asta, a fost perfect. Perfecţiune directă şi totală. Megan ştiu că atinseseră toate senzaţiile de plenitudine posibile între un bărbat şi
o femeie.

- Dragostea mea, dragostea mea.... murmură Swann în mătasea părului ei.

- Iubirea mea, iubirea mea, repetă ea ca un ecou, cu degetele pe puful pieptului său.

- Suntem mâine dimineaţă, să ştii.

- Mâine... Ea se ridică să vadă faţa lui iubită şi înţelese imediat ce voia să spună.

- Da, zâmbi ea. Suntem mâine dimineaţă.

Era un timp pentru noi începuturi, pentru noi speranţe şi vechi adevăruri. Megan trasă linia arogantă a sprâncenelor lui

negre cu un deget plin de tandreţe. Nu va obosi niciodată să-l atingă, să fie aproape de el.

- Swann, ai spus că dragostea mea este singurul adevăr care conta...

- Este adevărat.

El îşi întări confirmarea cu un sărut fierbinte din care ea se smulse cu mare greutate, cu obrajii roşii şi ochi scânteietori.

- Eu.... aş vrea să ştii toată povestea, declară ea. Vreau să-ţi spun tot ce aveam intenţia să-ţi spun într-o altă "mâine dimineaţă".

El zâmbi cu tandreţe, mângâindu-i părul.

- Mi-ai spus tot, îi aminti el, în livingul inundat de soare, arzând de dragostea cea mai adevărată, cea mai dreaptă, cea mai cinstită. Mi-ai spus tot, Megan. Dar eram prea orbit de furie şi refuzam să te ascult. Eram prea ancorat în trecutul meu pentru a înţelege că-mi pierdeam viitorul pierzându-te. Te priveam, dar nu mă vedeam decât pe mine însumi. Viaţa mea. Cei zece ani ai mei înconjurat de gărzi de corp.

Teroarea. Singurătatea. Izolarea fără nici un control asupra propriilor mele acte. Cei treizeci şi doi de ani ai mei în care o femeie
spunându-mi că tot ce fusese între noi n-a fost decât minciună inclusiv fiul pe care credeam că-l făcusem împreună.

- Oh, Swann...

- Sst, dragostea mea, o rugă el, strângând-o în braţe. Asta este, Megan. J.P. este fiul meu în toate sensurile care contează. Si eu sunt tatăl lui. Nu genetica îi uneşte pe oameni.

- Dar să-ţi facă asta... Să-ţi spună asta...

- Este trecutul. S-a sfârşit. Nu înţelegi? Iubito, cel mai adesea nu există decât două opţiuni când un bărbat vrea să

rupă cu trecutul. Sau
i se opune, sau este învins. Dar pentru că te am, datorită a ceea ce mi-ai dat, am putut face pace cu mine însumi.

Se opri câteva clipe, atingându-i corpul cu mâna rănită, degetele întârziind pe pielea sensibilă a sânilor ei.

-Veneam să te văd, seara asta. Spre tine plecam când Richard în
fine, părăsind Amfiteatrul. Am cântat "Femeia luminii" la sfârşitul celei de-a doua părţi şi anunţasem publicul că nu voi mai reveni la rampă, deoarece trebuia să plec să regăsesc femeia cea mai importantă din viaţa mea.

- Swann...

Ea îl mângâie, copleşită de o tresărire de mândrie, simţindu-l reacţionând la cea mai mică atingere a ei.

- Te iubesc.

- Te iubesc, Megan.

El se ridică într-un cot şi urmă cu degetul linia plină a buzelor ei.

- Si fiul meu te iubeşte şi el. Te iubeşte atât de mult, încât după ce m-a acuzat că am încălcat promisiunea lui de a fi cuminte dacă veneai să trăieşti cu noi, a cerut imperios să rămână la mama până când vei reveni.

Ochii înceţoşaţi de lacrimi ai lui Megan se măriră:

-Adevărat?

- Pe cuvânt de onoare, confirmă el citând una din expresiile preferate ale lui J.P. I-a luat cu el pe Copain şi pe Godzilla, ca situaţia să fie foarte clară. Ea zâmbi:

-Am revenit.

- Nu... nu în înttregime.

Zâmbetul lui se întunecă uşor.

- Nu?

- Eu n-am avut ocazia să-ţi transmit ce voiam să spun în cealaltă "mâine dimineaţă".

Pulsul ei se accelerară, întrebându-se deodată dacă era posibil să moară de o supradoză de fericire.

- Si ce era?

- Vrei să te căsătoreşti cu mine, Megan?

La treizeci de ani, Megan Louise Harper era obişnuită să intre în complicaţii şi să iasă cu bine din ele. Intr-un fel, necazurile erau ocupaţia ei.... o afacere de familie. Altfel spus, era dificil s-o descumpăneşti pe Megan Harper.

Dificil. până la ce limită?

Să se găsească lungită într-o cameră familiară, într-un pat familiar, nepurtând nimic şi primind o cerere în căsătorie de la un cântăreţ rock complet gol sprijinit într-un cot lângă ea, n-o descumpănea deloc.

Dar roşi când îi răspunse "da" lui Swann.

Sfârşit